

15/2010

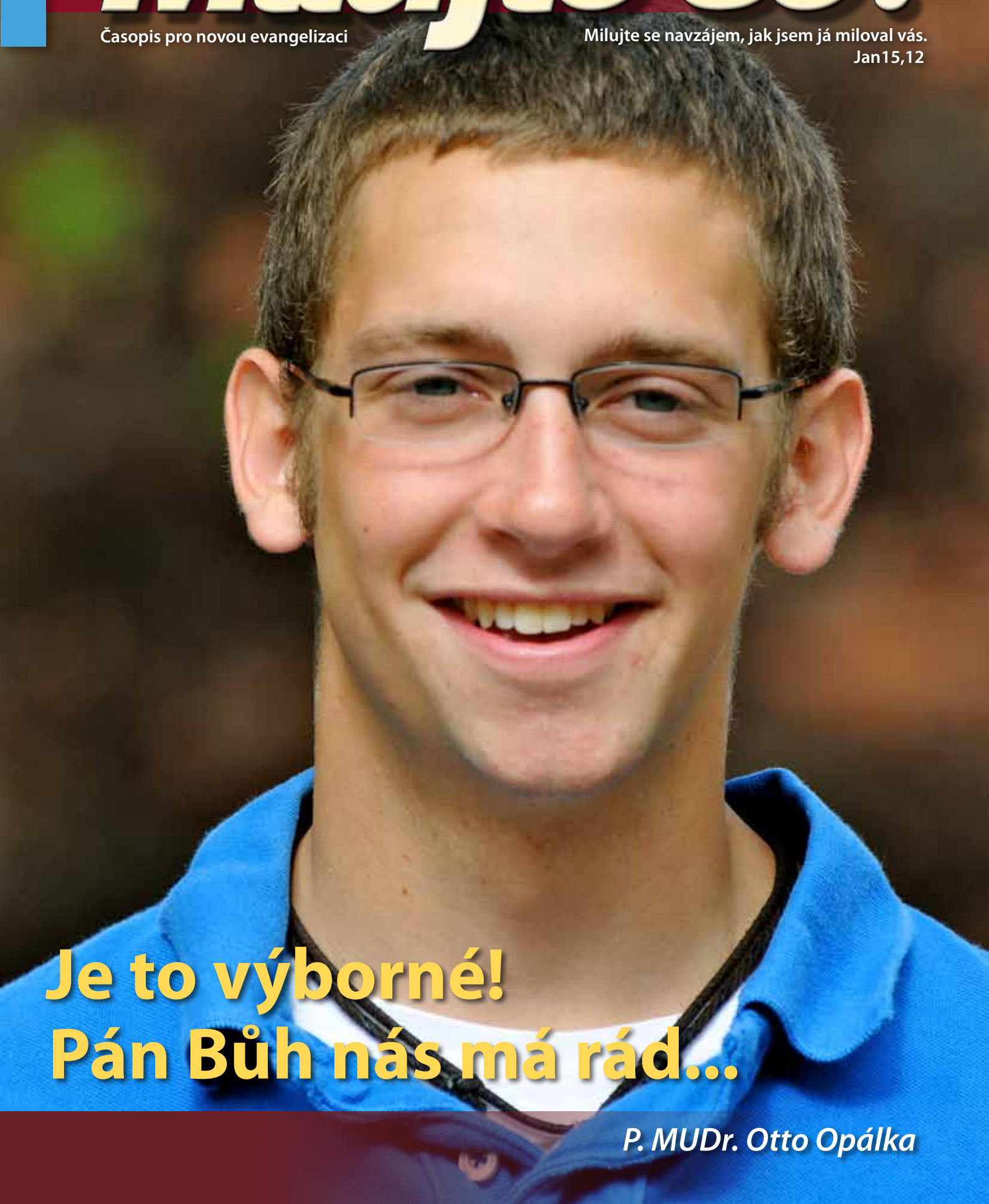
ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15, 12

**Je to výborné!
Pán Bůh nás má rád...**

P. MUDr. Otto Opálka

- 3 Moudrý žebrák
- 5 Provazolezci lásky
- 6 Druhý farář arský – z moravských Mašovic
- 11 Kněz Otto Opálka – od srdce k srdci
- 12 Promluva jako polotovar
- 13 Růženec místo flašky
- 14 Uzdravení mého syna
- 15 Bůh zachránil svět
- 16 Zázračná ikona a touha po jednotě
- 18 Nalezl Kristův pokoj v Církvi
- 20 Přenesli andělé dům Panny Marie do Itálie?
- 23 Co se stalo, když se Bůh stal člověkem
- 26 Byl jsem žákem východního „mistra“
- 29 Jak fungují sekty
- 31 Bůh dělá zázraky
- 33 Bůh chtěl, abych pro misie pracoval jinak
- 35 Dát svůj život
- 36 Moje první zkušenost s biřmovacím patronem
- 38 Sytit duši duchovní literaturou
- 40 Láska – ochota žít pro druhého
- 42 Podporujte své kněze a nová kněžská povolání
- 43 Kněžské povolání
- 43 Jakou radost mi dává kněžství
- 44 Opravdové neštěstí? Hřích!
- 47 Duchovní přežití a vitamin „V“
- 49 O věcech podstatných
- 51 Duchovní obnova s P. Kodetem po internetu
- 52 Je to ten pravý(vá)?
- 54 Když se rozhoduji pro toho pravého (tu pravou)
- 57 Brožurka jako evangelizační dárek
- 58 Zatoužil jsem po křtu
- 60 Pán Bůh je gentleman
- 61 Už dvacet let žijeme to, co SČS manželů
- 62 Společenství čistých srdcí
- 63 Láska a přátelství v Ježíšově odkazu

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

15/2010, IV. ročník, vydáno 22. listopadu 2010

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008Koordinační: P. Mgr. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček OMI, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. VaněčekAdresa redakce: Časopis **Milujte se!**, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.seVydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, http://res.claritatis.cz,
číslo účtu pro zasílání darů: 2400089111/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis **Milujte se!** je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sestery Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.**Objednávky:** Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, neboť časopis nemá předplatné či státní a církevní dotace. Zaslání dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Foto na titulní straně: voices.washingtonpost.com/campus-overload

Milovaní čtenáři!

V posledním filmovém zpracování Sienkiewiczova románu *Quo vadis* se římský důstojník ptá: „Co přinášíte světu vy, křesťané...?“ Apoštol Petr mu odpovídá: „My přinášíme světu lásku!“ A divák může žasnout, jakou má láska sílu: z nepřátel dělá přátele. A navíc je nakažlivá. Působí, že z vyvrhelů se stávají světci, když zakusí, co to znamená být nezištně milován.

Láska totiž není jen cit. Mít rád druhého znamená chtít jeho dobro. My sami jsme to nezačali. Začal Bůh. My máme možnost se přidat. Ve dvaceti stoletích Církve potkáváme bezpočet těch, kteří se přidali – známých i zcela neznámých, v dávné minulosti i v současnosti. Je dobré alespoň některé z těch neznámých přiblížit – zvláště když žili v nedávné době a nedaleko. Jejich příklad nás může povzbudit.

Hlavním tématem tohoto vydání časopisu *Milujte se!* je kněz a lékař P. MUDr. Otto Opálka. Žil nedávno a nedaleko – zemřel na Hradišti na předměstí Znojma v roce 1988. Svou dobrotou a láskou si podobně jako první křesťané dokázal získat téměř každého, s kým se setkal. Když k němu na faru do Mašovic vtrhli příslušníci bezpečnosti, aby našli důkazy o jeho „finančních podvodech“ a sdělili mu obvinění, přijal je s takovou trpělivostí a s laskavostí, že – jak svědčí jeho bývalá hospodyně – „...během krátkého rozhovoru se jejich přístup zmírnil, a když se ukázalo, že je vše v pořádku, rozešli se ve velice příjemné atmosféře“.

Nevím, jestli bude někdy prohlášen za blahoslaveného či svatého. Ale když jsem působil na Znojemsku, často jsem se zastavoval u jeho hrobu na malém hřbitově na Hradišti, abych prosil o jeho přimluvu...

V Kristu P. Pavel Zahradníček OMI

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sestery Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20,- Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2400089111/2010, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

...řekl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a učte se, co to je: ‚Milosrdenství chci, a ne oběť.‘ Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“ Mt 9,12

Moudrý žebrák

Bylo jedno zvláštní království. Král pevně věřil ve spravedlnost svých zákonů a svých rozsudků. „Zákon je zákon,“ říkával často svým královským rádcům. A nikdy nedovolil výjimku při provádění svých rozsudků.

Jednoho dne byl jistý žebrák přistižen, když chtěl z královské kuchyně ukrást kousek sýra a chleba. Král poručil, aby ho pověsili, protože tak zněl podle zákona trest za krádež.

„Ale já jsem tak chudý a hladový,“ vysvětloval žebrák. „A ty, můj králi, máš všeho tolik. Určitě ti nic nechybí, i když ti ubylo trochu sýra a chleba. Chtěl jsem se ovšem zeptat, protože já nejsem žádný zloděj, ale nikdo tady nebyl. A pohled na jídlo na stole...“

„Je mi líto. Žádné výjimky,“ přerušil ho král. „Odvedte zloděje k šibenici!“

„Škoda,“ bědoval zloděj, když šel před strážcem. „Teď bude muset tajemství mého otce umřít se mnou. Rád bych je býval prozradil králi...“

„Co to tady povídáš? Ven s ním!“ poručil mu strážce. „Jaké tajemství máš na mysli?“

„Jestliže král zasadí semeno granátového jablka, mohu se postarat, aby z něho do rána vyrostl strom a přinesl plody. To je tajemství, kterému mne můj otec naučil.“

Strážce se zastavil. „Snad by se o tom měl král dozvědět, než zemřeš. Pojďme zpátky k němu!“ A přivedl zloděje nazpět ke králi, aby mu sdělil, že zloděj má nějaké tajemství.

Král chtěl vědět víc. „To mě musíš ukázat!“ řekl a přikázal strážci, aby obstarala semeno granátového jablka z královské zahrady.

Společně s královskými úředníky šli král, strážce a žebrák do zahrady. Tam vyhloubil žebrák jamku pro semínko, ale semínko do ní nevložit. Místo toho se postavil a řekl: „Já sám nemohu ten div vykonat, že bych vložil semínko do země. Jen taková osoba, která ještě nic neukradla nebo nevezala něco, co jí nepatří, může semínko vložit do země. Když jsem nyní zloděj, musí to udělat někdo z vás,“ vysvětloval dále.

Tu úředníci, strážce i sám král byli docela potichu a bylo slyšet jen zpívat ptáčky a bzučet včelky.

Zloděj se obrátil na velkého vezíra a požádal ho: „Mohl bys semínko zasadit?“

Ale velký vezír se začal třást: „Rostlinka by nemohla vyrůst, kdybych já zasadil semínko. Když jsem byl malý ▷

Foto: Flickr, Let Ideas Compete

chlapec, ukradl jsem svému sousedovi nůž.“ Netroufal si pohlédnout zlodějovi přímo do očí a odvrátil od něho svůj pohled.

Nato se zloděj obrátil na pokladníka: „Mohl bys seménko převzít?“

Ale pokladník docela zblednul a sklonil hlavu: „Nemohu to udělat,“ řekl. Každý den pracuji s velkými sumami peněz. Snad se mi přihodila jednoho dne chyba a vzal jsem z pokladny příliš mnoho...“

Každý z královských úředníků, dokonce i sám strážce musel přiznat, že nemůže seménko zasadit.

„Hříchy, které zatajujeme, vyjdou všechny najevo. Kdo chce dobře skrýt své hříchy, musí se z nich upřímně vyzpovídat.“

sv. Jan Maria Vianney

„Z hříšníka se stává člověk Bohu milý, jakmile se pokoří. Když se pokoříme, i kdybychom byli zločinci, pokora nás změní ve spravedlivé.“

sv. František Saleský

Pak musíš ty sám, vznešený králi, zasadit ten strom,“ řekl zloděj. „Neboť ty jsi jediný, kdo ještě nikdy nevzal nic, co mu nepatří.“

Tehdy i král zbledl a svěsil ramena. „Lesklé věci připadají malým dětem zvláště dobré,“ začal vyprávět, „a budí zvědavost. Vzpomínám si, jak jsem byl jako malé dítě přísně potrestán za to, že jsem vzal královský řetěz svého otce a ukryl ho ve své komnatě. Nevěděl jsem, že byl tak cenný a významný. Viděl jsem jen, že drahokamy na něm září jako hvězdy a že vrhají na zeď barvy duhy, když na ně dopadne sluneční světlo.“

Když král domluvil, nastalo dlouhé ticho.

Potom řekl zloděj: „Můj králi, ty jsi tak mocný a bohatý. Nic ti nechybí. A nyní žádný z nás nemůže seménko zasadit. Ale já, který jsem ukradl trochu jídla, abych neměl hlad, budu oběšen!“

„Jsi moudrý!“ řekl král. Ukázal jsi, že nikdo z nás není dokonalý. Kdyby se zákony dodržovaly tak přesně, jak jsem to požadoval, žádný z nás by tu teď nestál. Odvolávám rozsudek. Jsi volný. Jako dík za lekcí, kterou jsi nám všem udělil, ti daruji královský řetěz svého otce. Nyní jdi! Otevřel jsi mi oči. Do budoucna budou zákony prováděny právě tak se soucitem, jako se spravedlností!

Mons. Jiří Mikulášek, Přichází král, Biskupství brněnské, 2005. ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Jaký je Boží plán pro člověka?

Bůh, jenž je sám v sobě nekonečně dokonalý a blažený, v úradku své ryzí dobroty, ze své svobodné vůle stvořil člověka, aby mu dal účast na svém blaženém životě. V plnosti času poslal Bůh Otec svého Syna jako vykupitele a spasitele lidí, kteří upadli do hříchu, povolává lidi do své církve a působením Ducha Svatého je činí adoptivními syny a dědici své věčné blaženosti.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.

Z nauky Církve¹⁾

Bůh určil člověku nadpřirozený cíl.^[De fide]

První lidé před svým pádem žili v milosti posvěcující.^[De fide]

První lidé obdrželi posvěcující milost nejen pro sebe, ale i pro své potomky.^[Sent. cert.]

První lidé hříchem ztratili posvěcující milost a uvrhli na sebe Boží hněv.^[De fide]

Člověk ve stavu dědičného hříchu je zbaven milosti posvěcující, a následkem toho i nadpřirozených darů neporušenosti.^[De fide]

Padlý člověk nemůže sám sebe vykoupit.^[De fide] Boží Syn se stal člověkem, aby vykoupil lidi.^[De fide] Kristus nás svou smrtí na kříži vykoupil a smířil s Bohem.^[De fide]

Kristus poskytl svým utrpením a smrtí zástupné dostiučinění za hříchy lidí.^[Sent. fidei prox.] Kristovo zástupné dostiučinění je na základě své vnitřní hodnoty nejen plnohodnotné – adekvátní, ale i nadbytečné: pozitivní hodnota smíru je větší než negativní hodnota hříchu.^[Sent. comm.]

Kristus nezemřel pouze za predestinované, ani pouze za věřící, nýbrž za všechny lidi bez výjimky.^[Sent. fidei prox.]

Srov. Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc, 1994.

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učением Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

*...nechytíme trní
holou rukou
a ono nerozkvete
do krásné růže.*

*Nenávist vyvolává sváry,
kdežto láska přikrývá všechna
přestoupení.
(Přísl 10,12)*

*Lepší je jídlo ze zeleniny
a k tomu láska, než
z vykrmeného býka a s tím
nenávist. (Přísl 15,17)*

*Její výheň je výheň ohně,
plamen Hospodinův. Zátopy
vod nemohou uhasit lásku
a proudy vod ji neodplaví.
(Pís 8,6n)*

*Vždyť nás má ve své moci
láska Kristova – nás, kteří jsme
pochopili, že jeden zemřel
za všechny, a že tedy všichni
zemřeli; a za všechny zemřel
proto, aby ti, kteří jsou naživu,
nežili už sami sobě, nýbrž
tomu, kdo za ně zemřel i vstal.
A tak od nynějška už nikoho
neposuzujeme podle lidských
měřítek. (2 Kor 5,14–16)*

*Ovoce Božího Ducha však je
láska, radost, pokoj, trpělivost,
laskavost, dobrota, věrnost,
tichost a sebeovládání.
(Gal 5,22n)*

*A za to se modlím, aby se
vaše láska ještě víc a více
rozhojňovala a s ní i poznání
a hluboká vnímavost...
(Flp 1,9)*

Provazolezci lásky

„V pohádkách dívky svou láskou vysvobozují prince zakleté do všelijakých zvířat, obludných medvědů a tygrů, aniž vědí, že z nich budou princí. A chlapeček přijme od dědečka kameny a neví, že z nich bude zlato, až později to pozná.

Tak posílá Pán i do naší blízkosti medvědy a vlky, aby se skrze naši lásku proměnili v prince, dává nám do rukou těžké kameny, ostré jako škvára, podává nám trní. Ale my je odmítáme přijmout, nechytíme trny holou rukou a ono nerozkvete do krásné růže. A nevhledný kámen se nepromění ve zlato, ani medvědi a vlci v prince, protože je nemilujeme.

A tak myslíme stále na lásku, že je všechno, že je první a poslední, že je na začátku, uprostřed a na konci naší cesty. Je tolik zapotřebí nechat se uchvátit Kristem – Láskou, stát se náměsíčníky Lásky, kteří s jistotou chodí po římsách tohoto světa, provazolezci lásky nad městy, bez sítí, lidmi, kteří s jasnozřivou jistotou dělají něco, co nikdo kolem nechápe (a ani oni sami), jen Ježíš a chválí je za to.“

P. Otto Opálka ■

Druhý farář arský

Před časem jsme se zeptali brněnského biskupa otce Vojtěcha Cikrleho, zda si myslí, že v brněnské diecézi žil někdo, kdo by mohl být časem blahořečen. Hned nám vyjmenoval několik více nebo méně známých osobností a mezi těmito jmény zmínil i kněze Otto Opálku (1915–1988).

Setkání s ním měnilo životy

Naše spolupracovnice, která navštívila ty, kdo otce Otto Opálku osobně znali, dosvědčuje: „Všichni, kteří byli ochotni si se mou o otci promluvit, se shodují v tom, že ho vidí jako světce. Mě osobně třeba oslovilo už jen to, s jakou láskou a radostí na něj vzpomínají také ti, kteří o jeho životě mnoho nevěděli a setkali se s ním třeba jen krátce. Setkání s ním měnilo životy.“

A kdo tedy vlastně byl Otto Opálka? Velmi stručně by se dalo říct: byl to obyčejný, a zároveň výjimečný člověk, vynikající a oblíbený lékař a kněz. Naučil se dobrovolně oddat svůj život do Boží vůle. Jeho důvěra v Boží lásku způsobovala, že

*Žil láskou.
Nazýval ji
„jasnozřivou
slepotou“.*

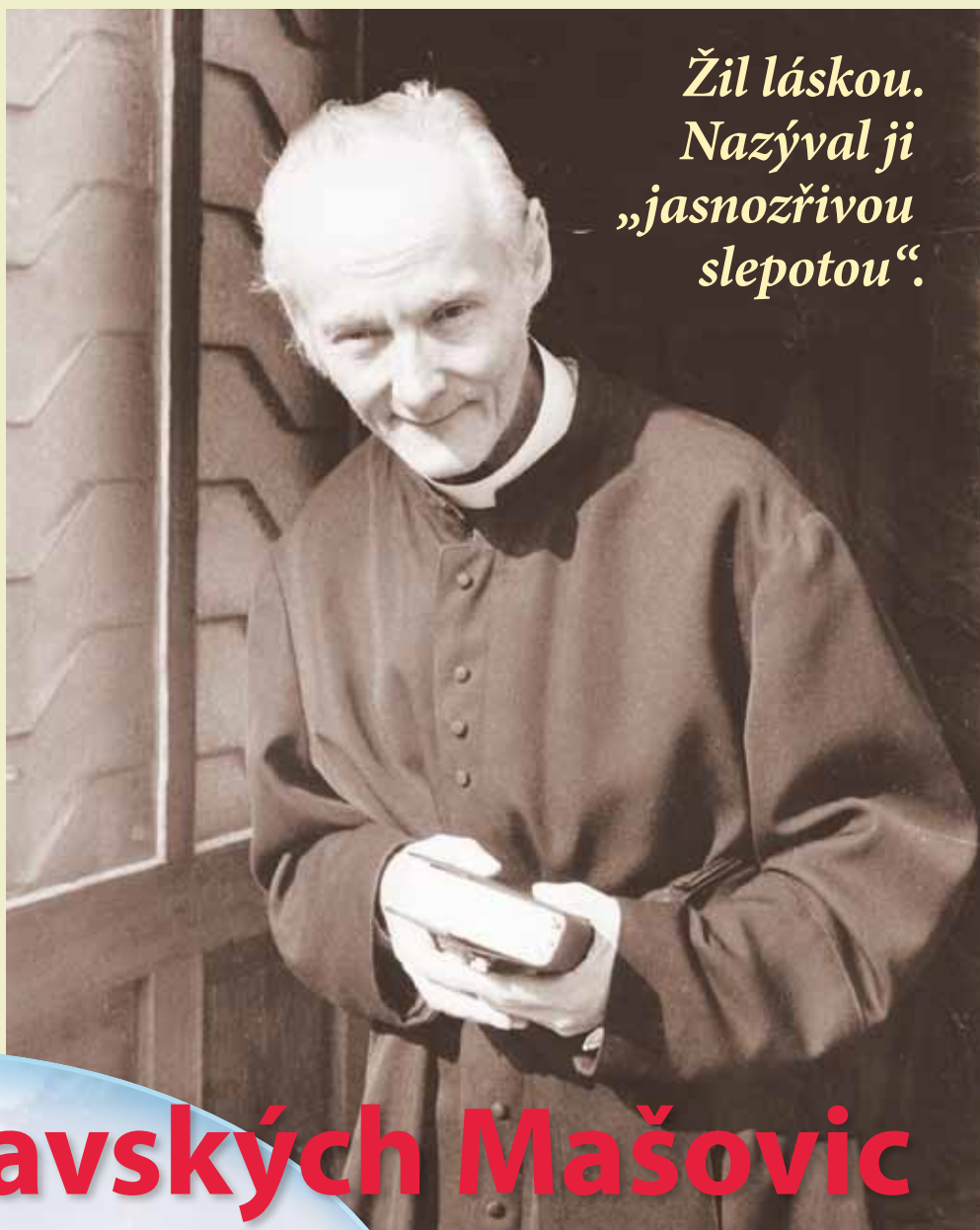

Foto: Luboš Holoubek

z moravských Mašovic

Foto: archiv SUNAD

ani v těžkých chvílích života nepropadal bezradnosti a zoufalství. Právě tuto velkou důvěru v Pána Boha dokázal nenásilně rozdávat kolem sebe. A bylo toho opravdu zapotřebí, vždyť své kněžské roky prožíval v době komunistické totality. Býval často nazýván druhým farářem arským a s ním srovnáván.

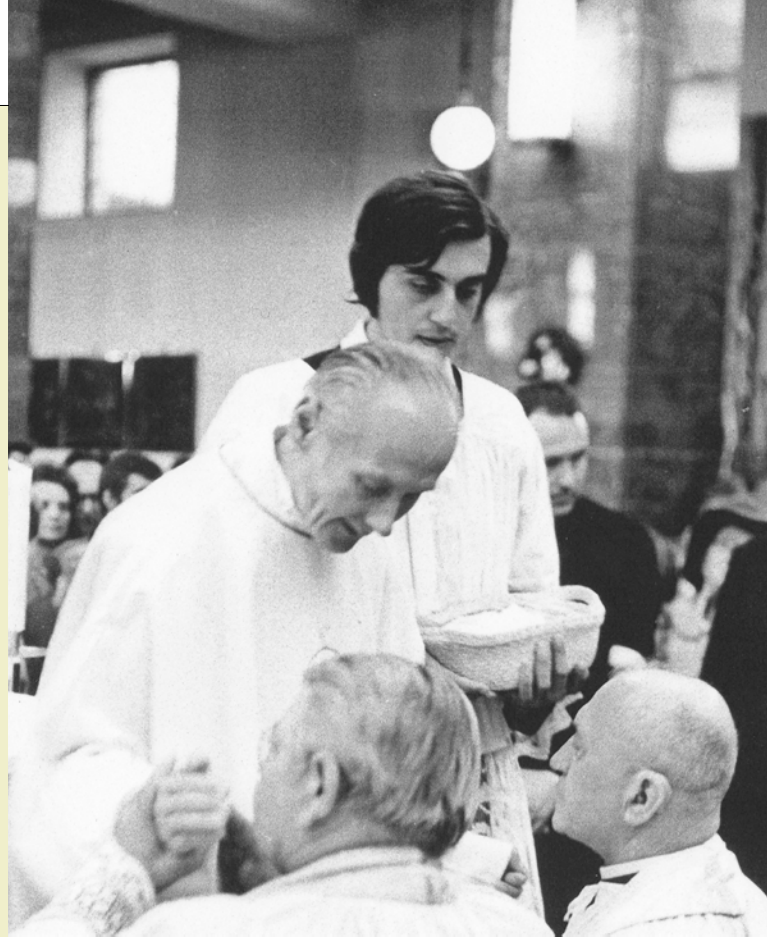
Lékař, vězeň, kněz...

Narodil se 19. srpna 1915 v Brně a zde také studoval lékařskou fakultu. Jako lékař potom působil v brněnské Nemocnici u svaté Anny na interním oddělení a v dia-

Foto: Zs archiv Heleny Strážovské

Primice P. Opálky 2. července 1972 u sv. Augustina v Brně

betologické poradně – stal se dokonce jejím přednostou. Koncem šedesátých let byl neprávem odsouzen a uvězněn. Komunistický režim ho obvinil ze spolupráce s nepřátelskými agenty a poslal doktora Opálku za mříže. Ve věznicí na Mírově a později v Brně-Bohunicích strávil osm let. Když byl propuštěn, pracoval jako řadový lékař na několika místech, nejdéle v Novém Městě na Moravě. Ve vězení v něm dozrálo rozhodnutí stát se knězem. Roku 1968 byl přijat na Teologickou fakultu v Olomouci a v roce 1972 byl vysvěcen na kněze v řádu lazaristů (zkratka uváděná za jménem lazaristů je CM – *Congregatio Missionis*). Lékařskou praxi opustil, ale nadále pomáhal a radil svým kolegům a nemocným, protože ho stále vyhledávali.

Jako kaplan působil jeden rok v Židlochovicích u Brna. Pak v roce 1973 nastoupil jako duchovní správce do Mašovic u Znojma, kde sloužil až do své smrti 30. října 1988. Poslední roky jeho života byly bohaté na bolestné utrpení, které snášel s velikou trpělivostí a pokorou. Pochován je na hřbitově na Hradišti u Znojma mezi řadovými sestrami svatého Karla Boromejského.

Specialista – diabetolog

Jako lékař se specializoval na léčbu cukrovky. Kolegové si ho vážili pro jeho obětavou práci a odborné kvality. Mezi diabetology se jeho jméno stalo pojmem

Říkával: „Když někoho odsuzuji, už ho nemiluji!“ Na námitky o nemožnosti důsledného dodržování této zásady reagoval: „Kristus nepřikazuje nic, co nelze uskutečnit.“ A jak na to? Je potřeba si to vymodlit!

a pacienti k němu chodili i zdaleka. Byl vysoce vzdělaný a velmi dobře ovládal několik cizích řečí. Pracoval na vědecké studii o diabetu – ta však byla při jeho zatčení zničena. Přestože oplýval velkými schopnostmi a vědomostmi, byl neobyčejně skromný a pokorný.

Za svůj život se naučil poznávat a léčit lidi jak po stránce tělesné, tak i duševní a duchovní. Zajímaly ho dosavadní i nové léčebné metody, změny v přírodě i mezi lidmi a jejich vliv na některé choroby lidí. Získané poznatky spojoval s moderní medicínou. Orientačně dokázal diagnostikovat některé interní choroby bez přístrojů a pomůcek, například podle charakteru vlasů, odstínů kůže, barevných kožních skvrn, různých výrazných očí, nehtů, pohybů těla... Kolegové za ním chodili na konzultace, když si nevěděli rady, a pan doktor Opálka s nimi ochotně spolupracoval.

„I tuhle práci umím“

Často bral za své kolegy dobrovolně služby, aby mohli být u svých rodin. Vynikal láskou a úctou k Bohu, láskou k lidem a ochotou pomáhat potřebným, zvláště umírajícím. Snažil se u nich alespoň krátce být a modlit se. Při léčení byl trpělivý a všímavý. Ne vše říkal, ale dělal všechno k prospěchu nemocných. Nikoho neodmítl, ordinoval někdy až 16 hodin denně.

Stále mluvil s lidmi na oddělení, zajímal se o veškeré dění. Snažil se ve všem vyhovět, ať už se jednalo o jeho kompetenci, nebo o službu zcela „obyčejnou“. Když nemocný potřeboval rychlou pomoc sestry, velmi rád ji udělal sám. S láskou doprovodil pacienta na toaletu, trpělivě u úst nemocného přidržel plátek pomeranče, pomohl sestře s těžkým vozíkem prádla, utřel na chodbě rozlitou tekutinu... Na námitky sester, že to není ▷

Foto: archiv P. Václava Slouka

Ministranti židlochovické farnosti; druhým knězem na snímku je P. Josef Valoušek, farář a později děkan židlochovický, nejstarší ministrant vedle P. Opálky je Václav Slouk. Datum: 27. 5. 1973

Kostel v Mašovicích

Foto: archiv SUNAD

Svojí dobrotou mnoho lidí přesvědčil o lásce k nim, troufám si říci, že je přímo proměnil.

Foto: archiv manželů Matyškových

Na faře v Mašovicích s návštěvou rodiny Matyškových ze Židlochovic

práce hodná pana doktora, s úsměvem odpovídal: „I tuhle práci já umím.“ Nic mu nebylo nepříjemné, bral na sebe cizí nepříjemnosti.

Dokázal podivuhodně „nastartovat“

Pan Luboš Holoubek, jeden z tehdejších pacientů v nemocnici v Novém Městě, na pana doktora vzpomíná: „Aby se se mnou seznámil, přisedl si na postel a vyptával se mě, co mi je, a já jsem mu to ve stručnosti popsal. Podstatné však bylo, že jsem velmi dobře vnímal jeho tvář. Byla to vlídná tvář, spíš úsměvná. Za těch asi pět až sedm minut, co se mnou mluvil, jsem ho pozoroval a poslouchal. Celou

a cítil jsem i určitou fyzickou úlevu. Od té chvíle se můj zdravotní stav radikálně zlepšil. Bylo to takové nastartování a já jsem se dostal během necelých dvou týdnů potom domů, ačkoliv manželka byla po dlouhou řadu měsíců informována o mém stavu jako o beznadějném, a že nemůže počítat, že bych se z toho nějak dostal.“

Z ordinace za mříže

Výběr léků pro diabetiky byl v tehdejší Československé socialistické republice minimální a často s mizivým léčebným efektem. MUDr. Opálka využíval znalosti cizích řečí při shánění léků v zahraničí. Předepisoval drahé léky, které pacienti potřebovali. V Brně organizoval školení

tu dobu mě držel za pravou ruku a sledoval nejen má slova, ale i můj zvýšený tep a další. Nic mi nedal, nic mi neradil, jen se mnou hovořil a já jsem za těch pár minut, kdy u mě seděl, pocítil, že se mi ulevilo, a to jakoby vnitřně, že jsem se při rozhovoru s ním zklidnil pro nemocné cukrovkou, kde je prostřednictvím jednoduché pomůcky učil určovat dietu na míru, druh a množství léků, spánku a podobně. S jeho způsobem léčby, přístupem k pacientům a náboženským přesvědčením nesouhlasili někteří komunističtí činitelé a jeho aktivity, jako třeba předepisování drahých léků ze zahraničí nebo doporučování invalidního důchodu, byly považovány za nepřátelské a protistátní.

Doktor Opálka tehdy žil u své sestry v Brně-Žabovřeskách, kam ho dost často doprovázela tajná policie. Věděl, že je bezpečností sledován. Litoval ty, kteří ho před domem špehovali, že trpí zimou na ulici... Nakonec byl neprávem obviněn ze spolupráce s nepřátelskými agenty a ve vykonstruovaném soudním procesu nespravedlivě odsouzen na 13 let – osm let z tohoto trestu si musel odpykat.

Vazba

Ve vyšetřovací vazbě promluvil teprve asi po třech měsících, až když mu začali vyhrožovat, že do procesu zatáhnou jeho rodinu. Tím ho zlomili a docílili toho, že se „přiznal“.

V období, kdy byl zatčený, se spousta jeho kolegů od něho odvrátila ze strachu, aby nebyli zkompromitováni, což trvalo ještě i po jeho propuštění. Svou osobou

nechtěl zatěžovat ostatní, aby neměli potíže, své přesvědčení nedával na odív, ale přitom vždy jednal přímo a čestně.

Věz, že zdroje iritace jsou jen skryté Boží šance!

K lásce musel teprve dorůst – i ve vězení. Světcem se člověk nerodí. Ani on nebyl hned svatý. To, jak k dokonalé lásce teprve dozrál, můžeme tušit i z dopisu, ve kterém později vzpomínal na pobyt ve vězení. Zpětně vidí, že to, co bylo pro něj tehdy důvodem ke vzteku, mohlo být impulzem a příležitostí k projevům lásky:

„Jednou na Štědrý den jsme ve vězení dostali brambory se zelím. Myslím, že jsem to hodil do záchodu, ale klidně jsem tehdy přijal Tělo Páně. Myslel jsem, jak jsem dobrý, a hlavně lepší, že mám právo mít zlost (tehdy bych asi řekl „hněv“, to zní líp, a nakonec bych z toho asi udělal „svatý hněv“). Ale teď vidím, co všechno Pán svou láskou mohl udělat skrze mou lásku, jak třeba mohlo vše vypadat jinak, kdybych vzal ten šálek, poděkoval Pánu Bohu, poděkoval veliteli věznice, tomu, kdo mi to dal, prosil za ně a žehnal jim. Ale neměl jsem lásku, neprosil jsem o ni, a tak ani neděkoval ...“

Vězení prožívané jako šance

Ve vězení kromě povinností vězně pomáhal i nemocným spoluvězňům ke zlepšení zdraví alespoň primitivními prostředky. Někteří nemocní nestačili pracov-

Fara v Mašovicích

Foto: archiv SUNAD

nímu tempu a měli být krutě trestáni. MUDr. Opálka často převzal jejich „provinění“ na sebe. Byl pak potrestán pobyttem ve sklepení bez jídla a pití. Spoluvěznímu tam tajně dopravovali potraviny. Krutým zacházením přišel o všechny zuby. Na otázku, jak dokázal odpustit těm, kteří ho surově mlátili, odpověděl: „Když jsem si uvědomil, že to jsou daleko větší chudáci než já, tak to nebylo nic těžkého.“ Bral to tak, že on je sice chudák, protože ho tam mlátí, ale oni jsou větší ubožáci, protože jsou zlí, a měl s nimi soucit. Zlo bral jako nemoc duše. On měl od svých věznitelů ránu na těle, ale oni mají nemocnou duši, což je daleko horší.

Na smetišti květ

Když jednou stál nahý na vězeňském dvoře před sadistickým bachařem, který na něj řval, pocítil v tu chvíli, jak je tento člověk ubohý a jak potřebuje někoho, kdo by ho měl rád. V tomto okamžiku ucítil vnitřní impuls, který ho přivedl k pevnému rozhodnutí, že se po propuštění z vězení stane knězem v dokonalém následování Ježíše Krista, který je Láskou.

Vrátil se velmi vyhublý a vyčerpaný, s podlomeným zdravím. O pobytu ve vězení nemluvil a nechtěl mluvit. Na dotazy reagoval slovy: „Pán Bůh věděl, proč mě tam poslal.“ Těšil se na pokračování svého života s Bohem a lidmi.

Je to výborné!

Do semináře nastoupil v 53 letech a mezi seminaristy – mladíky trochu vyčníval. Spolužákům ze začátku připadal jako poněkud jednodušší – skoro jako primitiv. V tomto nesprávném úsudku je mohl utvrzovat i jeho častý výrok: „Je to výborné!“ Tímto konstatováním reagoval téměř na všechno. Brzy se ale dozvě-

děli důvod. Bohoslovec Otto měl pro to své vysvětlení, které je dnes známé mezi mnoha lidmi jako „Ottova optimologie“. Může se to stát cennou inspirací i pro náš duchovní život. Kolují různé verze, ale základní tři myšlenky jsou společné.

Ottova optimologie

I přes všechny nepříznivé okolnosti, které by nás mohly vést k tomu vidět danou věc černě, platí tři důvody (takzvané tři základní optimologické preumpce – tj. předpoklady), z nichž by stačil i jen jediný z nich, aby bylo možno v celkovém úhlu pohledu konstatovat, že „je to výborné“:

1. „Pán Bůh nás má rád!“ (srov. Jan 3,16) Nemůže být výbornější zpráva! Platí to vždy a za všech okolností. V porovnání s touto skutečností je vše ostatní zanedbatelné – jako porovnání kapky s mořem.

2. „Každé bytí je dobré.“ (srov. Gn 1) Co Bůh stvořil, nemůže být jiné než dobré, ba výborné. A pokud vidíme, že něco není zcela v pořádku – nebo že my sami nejsme takoví – že jsme něco pokazili, pak to není důvod k nářku, ale je to úkol, na kterém máme s Boží pomocí pracovat.

3. „Těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.“ (Řím 8,28) Jen jde o to brát to vážně, a hlavně zůstat těmi, kteří mají Pána Boha opravdu rádi. Jinak to nefunguje...

V semináři hůř jak na vojně

Větu „Je to výborné!“ vyslovoval s vnitřní radostí a opravdovostí i ve velmi těžkých situacích – dokonce i při bolestném závěru svého života. ▷

„Je to výborné a bude to ještě výbornější.“

P. Opálka a Jindřich Bartoš ve Sněžném

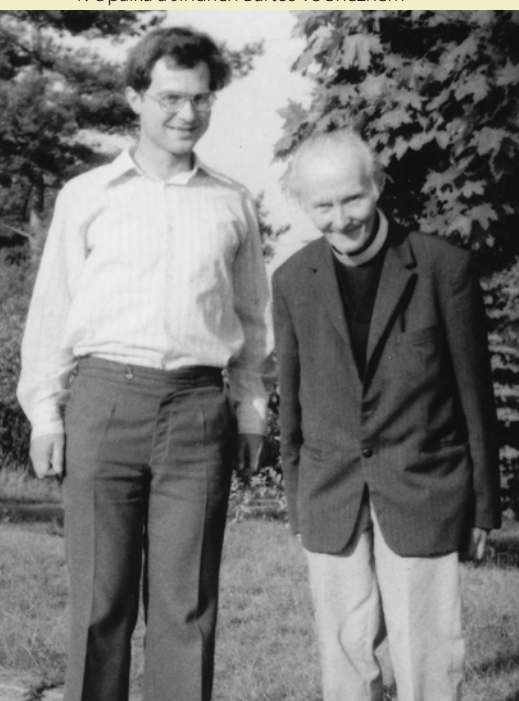

Foto: archiv Heleny Stražovské

P. František Trtílek, jeden z jeho spolužáků v semináři, vzpomíná: „Začátky v Olomouci nebyly snadné. Na ‚erbovné‘, jak jsme říkali největšímu sálu v budově kapitulního děkanství u dómu, nás bydlo v jedné místnosti osmnáct. Z jednoho kohoutku na studenou vodu v přízemní místnosti jsme rychle svépomocí budovali umývárnu s dlouhými umyvadly z pozinkovaného plechu. Všichni, kdo uměli nějaké řemeslo, se tam uplatnili. Pochopitelně se občas na něco ‚brblalo‘, protože i na vojně byly po této stránce lepší podmínky. Když se ale kdokoliv na cokoliv zeptal Otíka, jeho odpověď vždy byla: Je to výborné!“

Když jsme si pak chtěli někdy ulevit, nikdo neříkal nějaké tvrdé slovo, ale všichni jsme říkali: ‚Je to výborné!‘ Dokonce na první mikulášské besídce zazněla píseň, v jejímž refrénu se opakovala slova: ‚Víš, je to výborný, víš, je to výborný, víš, Otto, je to výborný,‘ – tak si nás Otík získal. Po letech jsme si mnozí zpětně uvědomili, jakou byl pro nás úžasnou a přirozenou školou křesťanského optimismu. Každého si získal svou poctivostí, laskavým přístupem a také něčím, co přesahuje jakékoli slovní vyjádření.“

Bude to ještě výbornější...

Když pak komunistická normalizace likvidovala seminář a fakultu a někteří studenti byli plni rozladěnosti, zklamání

U hrobu P. Otto Opálky

Foto: archiv SUNAD

S farníky v Bezkově

Foto: 2x archiv Heleny Stražovské

Říkával: „Tady nemáme trvalé bydliště.“

a zlosti vůči tomuto bezpráví, Otta seděl a nic neříkal. Na otázku: „Tak co, Otto, je to pořád výborné?“ odpověděl: „Je to výborné, ale něco tomu schází.“ To bylo označení toho nejhoršího stavu, jaký mohl nastat.

Další jeho spolužák, otec biskup Josef Hrdlička, vzpomíná: „Skoro po dvaceti letech jsem jel Ottu navštívit na druhý konec Moravy, když jsem zjistil, že umírá na rakovinu. Přijal tehdy nás dva kněze, své spolužáky, s úsměvem a řekl nám: ‚Hoši, je to výborné a bude to ještě výbornější.‘“ A měl samozřejmě pravdu. Možná

si vzpomenete na slova svatého Pavla: Ani oko nevidělo, ani ucho

neslyšelo, ani člověku na mysl nepřišlo, co Bůh připravil těm, kteří ho milují (srov. 1 Kor 2,9). Boží dobrota k nám se rozhodně nevyčerpává jen během našeho pozemského života... To nejlepší nás, přátele Boží, teprve čeká. A Otto to věděl. Otec biskup dodává: „A opět tam byl onen nefalšovaný, nadšený pohled vnitřní radosti, který se nedá předstírat, a už vůbec ne na smrtelném lůžku.“

Když umíral, začala se jedna ze sester boromejek z Hradiště u Znojma modlit slova chvalozpěvu Panny Marie: „Magnificat...“ a on řekl: „...anima mea dominum.“ (Velebí má duše Pána.) Ta slova byla současně jeho posledním vydechnutím.

Připravila Bohumila Hubáčková a kol. ■

Pohřeb P. Opálky 7. listopadu 1988 na Hradišti u Znojma

Kněz Otto Opálka

Když otec Opálka mluvil nebo kázal, pronášel slova, která šla z hlubiny jeho duše a podle kterých žil.

Kaplanem v Židlochovicích

Svatost kněžství přijal P. Opálka 1. července 1972 v Olomouci. Pak působil jeden rok jako kaplan v Židlochovicích u Brna.

Ivan Vitula na jeho působení vzpomíná: „Když do Židlochovic po své primici nastoupil P. Opálka, byla to pro mě velká životní změna. Působil velice skromně a nikdy nebyl unaven hovořit o Bohu. Byl to pro mě první člověk, který byl bez sebemenšího náznaku negativních emocí. Pořád mluvil o lásce, o tom, že máme milovat všechny bez rozdílu. Podstatné však bylo to, že milovat všechny opravdu dokázal. Bylo na něm vidět, že to jde a má cenu se o to snažit.“

„Pánu Bohu poručeno a pryč od toho“

„Když narazil na někoho, kdo proti němu něco měl, tak se nehádal a už se s tím dál nezabýval. ‚Pánu Bohu poručeno a pryč od toho.‘ Nezatěžoval si mysl tím, že ho někdo nemá rád, ale modlil se za něho. Zlo bral jako něco, čím je člověk nemocný. To byl naprosto nový postoj, který mě uchvátil. Jeho působení ani tak nebylo jeho slovy, ale spíše láskou,“ doplňuje svou vzpomínku pan Vitula.

Zpovědník vidící do hloubky

Nynější brněnský děkan P. Václav Slouk, rodák ze Židlochovic, vzpomíná:

„Otec Opálku mám spojeného zejména s jeho tichostí, nejen vnější, ale i vnitřní. Byl velice vnímavý a velmi

„Když už ďábel neví, jak by duchovního člověka zdolal, pak ho nechá lidmi chválit.“

od srdce k srdci

S dětmi při prvním svatém přijímání

Foto: Zk archiv Heleny Stražovské

dobře uměl pozorovat a naslouchat, což byl jeho neobyčejný prostředek k setkání s lidmi. Jeho hlavní doménou působení v Židlochovicích bylo zpovídání a mnohdy se mi stalo, že poznal, že bych si potřeboval o něčem promluvit, něco probrat nebo se vyzpovídat.“

„Při zpovědi radil krátce a velmi láskyplně. Často říkával: ‚S Pannou Marií a s Pánem Ježíšem všechno překonáme,‘ dosvědčují manželé Matyškovi ze Židlochovic. A dodávají: ‚Působil ani ne tak slovem, ale spíše svým nitrem.‘“

Byl obdařen darem poznat člověka lépe než on sám sebe. Viděl do jeho duše, proto i jeho rady zasahovaly cíl velmi přesně.

V pohraniční farnosti nezůstává zapomenut

Od 30. října 1973 byl poslán jako duchovní správce do pohraniční farnosti Mašovice u Znojma. Na starosti měl také obec Bezkov a dvě další farnosti Hradiště a Citonice.

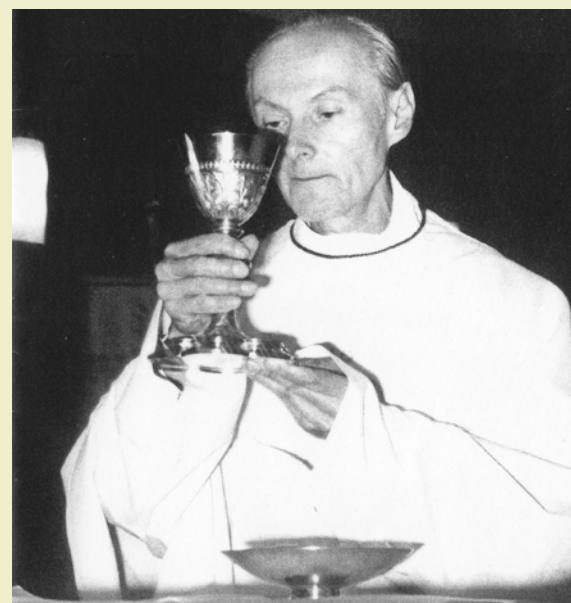
I zde byl pro svoji pokornou, radostnou moudrost a dobrotu vyhledávaným duchovním vůdcem mnoha lidí. Kdokoli přišel na faru s jakýmkoli problémem, byl s láskou přijat a otec pomáhal radou i modlitbami. Byl také zpovědníkem sester boromejek na Hradišti i Matky Vojtěchy Hasmandové (představená sester boromejek, připravuje se její prohlášení za blahoslavenou).

Jedním z těch, kdo jezdil za otcem, byl MUDr. Josef Široký, který vzpo-

Nikdy nikoho nevedl k sobě, ale výhradně jen a jen k Ježíši Kristu.

míná: „Nikdy nikoho nevedl k sobě, ale výhradně jen a jen k Ježíši Kristu, a tím se zcela vědomě vyhýbal jakékoli popularity a chvále. Nejednou říkával, že když už ďábel neví, jak by duchovního člověka zdolal, pak ho nechá lidmi chválit.“

Připravila Bohumila Hubáčková a kol. ■

Promluva jako polotovár

Foto: Bx Flickr, dmya17

Způsob řeči P. MUDr. Otto Opálky CM nazývali někteří „polotovarem“, protože si to prý každý musí dodělat doma. Možná to někdo nechápal a čekal spíš honosné projevy plné okázalosti a příkladů. On ale dával svým slovem šanci přemýšlet a nacházet odpovědi a pravdu. Mnozí lidé mu jezdili do kostela sv. Hipolita na Hradišti u Znojma naslouchat. „Jeho promluvy měly zvláštní rozjímavý charakter. Hovořil třeba tři minuty a pak se odmlčel. Byla to přirozená pauza, aby věřící měli možnost to nějak vstřebat a prorozjímat, což běžně u promluv nebývá. Byl to jeho způsob. Co řekl, bylo vlastně k rozjímání,“ vzpomíná jeden z jeho posluchačů. I při četbě následujícího textu kázání je dobré dělat delší pauzy...

Bůh nám tak velkomyslně odpouští – a člověk se ptá: „Kolikrát musím odpustit?“

Bůh nás tak nekonečně miluje – a člověk se ptá: „Kdy mohu přestat milovat?“

Proč to tak je?

Člověk tuší, že Kristova láska je záplava, oheň – a tak se ptá: „Kde je hranice této lásky? Cožpak musím milovat všechny, všude a každého, a tak mnoho milovat?“

Není možno nějak legalizovat nelásku, dluhy, zpronevěry, krádeže a bankroty lásky? Není možno dispenzovat se od lásky? Není nějaké pravidlo, systém, který by nějak sevřel, omezil ten rozlitý oceán Boží lásky, aby se člověk nemusel jím nechat strhnout a proměnit v jeho záplavě?“

Není možné shořet v tom ohni a nepřetavit se? Zůstat týž?

Člověk má strach. Je to strach starého „já“ ze křtu ohněm Kristovy lásky.

Je to „já“, které neví, že v tom okamžiku přijetí této lásky Bůh „činí vše nové“.

Je to strach semene vzklíčit, květu rozkvést, je to strach housenky proměnit se v motýla, strach z metamorfózy, strach ze zrození do světa dimenzí Kristovy lásky, do světa, který zároveň je a teprve bude.

Člověk má strach. Je to strach housenky proměnit se v motýla..., strach ze zrození do světa dimenzí Kristovy lásky.

Strach z Halasova „pádu do výše“.

Pane Ježíši, my se nechceme bát. My víme, že Tvá láska je silná jako smrt, protože je novým životem.

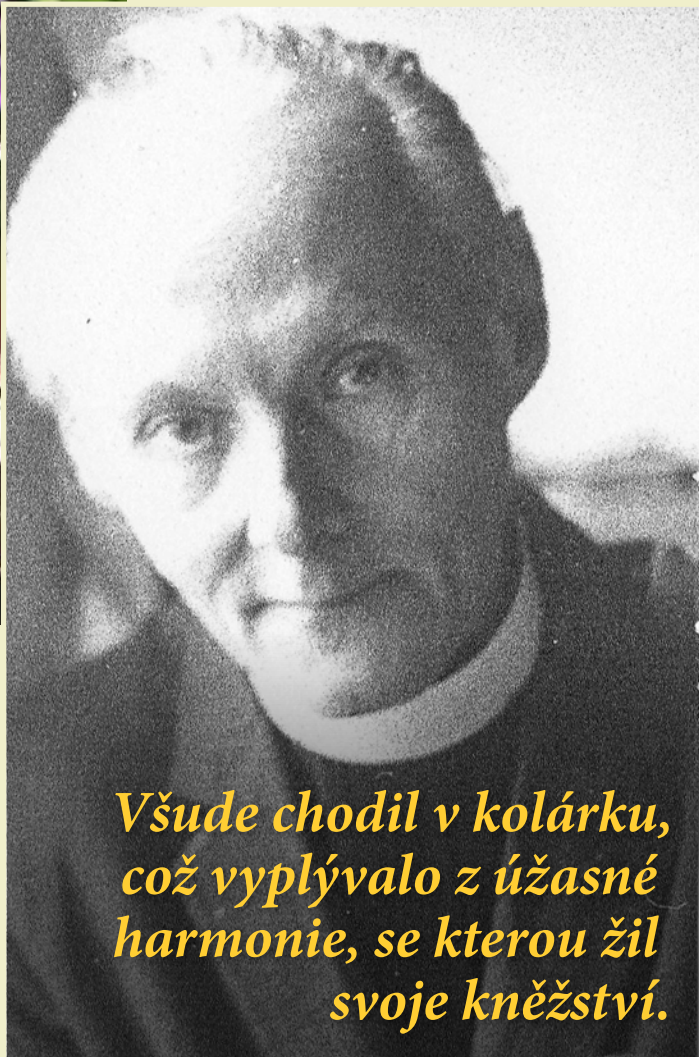
Je na ni jen jedna odpověď: „My Tě milujeme! Přijmi nás a proměň!“

Přiď, Pane Ježíši!“

Kázání P. Otto Opálky, „polotovár“, o kterém můžete dál rozjímat... ■

Růženec místo flašky

Otec Otto Opálka byl velkým ctitelem Panny Marie. Modlitbě růžence připisoval velký význam. Modlil se ho často a hlavně sám. Doporučoval ho také všem ostatním, kteří hledali pomoc. Při rozmanitých příležitostech rozdával růženec, a to komukoli, což v mnoha případech vzbuzovalo u lidí údiv a překvapení. Například řemeslník, který pracoval na kostele, dostal růženec jako dárek místo obvyklé „flašky“. Zajímavé bylo, že každý takový dárek byl dotyčným přijat bez výhrad, i když se třeba jednalo o nevěřícího člověka.

Všude chodil v kolárku, což vyplývalo z úžasné harmonie, se kterou žil svoje kněžství.

Foto: archiv Heleny Stražovské

Foto: Ondřej P. Vaněček

„Chvála Kristu!“

Kamkoli P. Otto Opálka přišel, za každé situace vítal pozdravem: „Chvála Kristu!“ Ať už to byl člověk věřící, nebo ne. Nejednalo se přitom o zvyk, ale o to, s jakou opravdovostí žil svůj život s Bohem.

Všude chodil v kolárku, což vyplývalo z úžasné harmonie, se kterou žil svoje kněžství. Jednou, když jsme vycházeli z knihkupectví, ho jeden člověk slovně napadl právě kvůli jeho oblečení. Začal mu nadávat a posmívat se: „Ty šašku jeden, ...“ A co na to otec Opálka? Usmál se na něj, a když poodešli, řekl farní hospodyně Heleně, která tam byla s ním: „Tak, a teď se za něj pomodlíme.“

Foto: Flickr, meddygamet

Poslední cigareta

Otto Opálka byl silným kuřákem, kouřil až 60 cigaret denně. Když mu jednou došly cigarety a nemohl žádné sehnat, uvědomil si velmi silně svoji závislost a nesvobodu, která z ní plyne. Později ho při modlitbě napadlo: „Co bych Ti, Panno Maria, mohl dát?“ A najednou věděl, že právě to kouření. Uhasil svou poslední cigaretu a všechna abstinční muka nabídl za své pacienty. Bylo to v době, kdy ještě působil jako lékař. Od té doby nekouřil.

Připravila Bohumila Hubáčková a kol. ■

Uzdravení mého syna

Foto: Flickr, David Clow - Maryland

Babička se celou dobu nad Tomášem modlila a prosila, aby neumřel a vydržel, alespoň než se vrátím.

Když jsem se pak vracela k obvodní lékařce se synem, potkala jsem našeho pana faráře a vylíčila jsem mu naši situaci. Dítě v kočárku bylo zmodralé. Otec jel rychle do Mašovic pro P. Otto Opálku. Lékařka mezitím stav syna posoudila slovy, že se nedá nic dělat, a poslala nás domů. Když už jsem byla u našeho domu, právě přijížděl páter Opálka. Naš pan farář mu po cestě vysvětlil situaci. Přenesla jsem dítě do místnosti a páter Opálka nad ním nějakou dobu stál, pozoroval ho a měli jsme dojem, že se modlí. Trvalo to dost dlouho, asi 30 minut. Hned druhý den průjem a zvracení ustaly a syn začal přibývat na váze. Od té doby už takový zdravotní problém neměl. Paní doktorka nechtěla uvěřit, že se Tomáš uzdravil. Počítala s tím, že to určitě nepřežije.

Jsem přesvědčena, že modlitba svatého růžence a veliká oběť pátera Opálky pomohly k uzdravení našeho dítěte.

Naš tehdejší pan farář P. Ladislav Dvořák později řekl: „Když se páter Opálka skláněl nad dítětem, měl jsem dojem, že za život dítěte nabízí svůj. O tom jsem přesvědčen dodnes.“

Maria Šalomonová, Znojmo-Přímětice ■

Náš syn Tomáš přišel na svět 29. dubna 1979 v nemocnici ve Znojmě jako naše čtvrté dítě. Narodil se asi o dva týdny dříve, ale byl zdravý a dobře prospíval. Po šesti týdnech začal zvracet při každém jídle a trpěl stálým průjemem. Od lékaře dostal kapky. Příznaky poněkud ustaly, ale brzy se vrátily. Postupně začal ubývat na váze a byl odeslán do nemocnice. Výživa byla podle tehdejších zvyklostí – částečně kojen a částečně dokrmován. Z pobytu v nemocnici jsme neměli vůbec dobrý dojem. Asi po deseti dnech nás se synem propustili domů s tím, že prý je zdravý. Opak byl pravdou. A tak po tom, co jsme v nemocnici prožili, jsme se tam už nechtěli za žádnou cenu vrátit. Ještě před odchodem z nemocnice bylo zřejmé, že příznaky průjmu a zvracení pokračují.

Doma se to vystupňovalo do stavu jako před nástupem do nemocnice. Propuštěn byl v sobotu a v pondělí se zdálo, že umírá.

Většinu doby jsem stála nad postýlkou a modlila se růžencem za jeho uzdravení. V pondělí ráno jsem Tomáše nechala babičce a šla jsem se poradit k obvodní lékařce, co mám dělat. Chtěla ho vidět, proto jsem se pro něj vrátila domů.

*Jsem přesvědčena,
že modlitba
svatého růžence
a veliká oběť pátera
Opálky pomohly
k uzdravení našeho
dítěte.*

Foto: Flickr, Gerard Lovett

Bůh zachránil svět

Skála v betlémské jeskyni, na které se podle tradice Ježíš narodil

Foto: Flickr, rguha

Otče biskupe, mohl byste se, prosím, se čtenáři časopisu *Milujte se!* podělit o to, co vás v souvislosti s adventem a vánočními svátky nejvíce oslovuje?

Pro mě je obrovskou radostí, až neuvěřitelnou, tajemství příchodu Boha na tuto zemi. Bůh nezachránil tento svět tím, že dal nějaké rozhodnutí, nějaký výrok nebo nějaké prohlášení, ale Bůh vykoupil člověka, zachránil svět tím, že se stal člověkem! To je to, co mě opravdu znovu a znovu překvapuje.

Mně se líbí to slovo¹, jak je řečeno, že když noc uběhla do své poloviny, „seskočilo“ Boží slovo na tuto zemi. Bůh přišel mezi nás, jak se stal člověkem, abychom my lidé se mohli stát Božími dětmi.

Toto tajemství Vánoc, které není jen nějakým vnějším idylickým pozlátkem,

je obrovským tajemstvím toho, že Bůh se v plnosti času rozhodl stát člověkem, abychom my lidé se mohli stát Božími dětmi. To je to, co mě vždy ve dnech Vánoc, ale i po Vánocích stále naplňuje obrovskou nadějí a radostí.

Připravila Petra Vaňková ■

Bůh nezachránil tento svět tím, že dal nějaké rozhodnutí, prohlášení... zachránil svět tím, že se stal člověkem.

„...tvůj Syn se stal jedním z nás a má účast na našem lidském životě; dej, ať my máme účast na jeho božství.“

Vstupní modlitba z 25. prosince

¹Poznámka redakce: Jde o text ze starozákonní knihy Moudrosti: „Když hluboké ticho objímalo všechno a noc ve svém běhu k polovině došla, tvé všemocné slovo seskočilo z královského trůnu z nebe...“ (Mdr 18,14n) Text se původně týkal vyjití Izraelitů z Egypta. V duchovním smyslu je ho však možno přenést na událost vtělení Božího Slova a narození Ježíše Krista, tedy na to, co slavíme o Vánocích.

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Proč se Slovo stalo tělem?

V nicejsko-cařihradském vyznání víry říkáme, že Syn Boží „pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe. Skrze Duha Svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem“.

Slovo se stalo tělem

- aby nás spasilo tím, že nás smíří s Bohem,
- abychom tak poznali Boží lásku,
- aby bylo naším vzorem ve svatosti,
- abychom měli účast na božské přirozenosti.

Srov. KKC (čl. 456–460)

DCERY SVATÉHO PAVLA – PAULÍNKY

Jsme řeholní kongregace, která byla založena v Itálii v roce 1915 a Církvi definitivně schválena v roce 1953. Název naší řeholní rodiny vyjadřuje hluboký vztah s apoštolem Pavlem. Od něho čerpáme inspiraci pro celý náš životní styl – spiritualitu i apoštolát.

V současné době působíme v 52 státech celého světa. Žijeme v malých i větších komunitách a podle možností té které země vedeme knihkupectví, věnujeme se nakladatelské činnosti nebo se různými způsoby podílíme na apoštolátu prostřednictvím sdělovacích prostředků.

Kontakt:

sr. Anna Matíková, Dcery sv. Pavla, Petráská 9, 110 00 Praha 1,

anna@paulinky.cz

www.paulinky.cz

Foto: archiv kongregace

Zázračná ikona a touha po jednotě

Mše svatá na krakovských Pláních při pouti papeže Benedikta XVI. v roce 2006

Foto: 2x archiv MŠJ

Pravoslavný farář ve vesnici Sara, která se nachází v orenburském obvodu v Rusku, je stálým čtenářem ruskojazyčné verze *Milujte se!*. Píše o zázračném „rozjasnění“ ikony Panny Marie ve farnosti, jejíž správou je pověřen.

Chci vám popsat, jak se v naší farnosti objevila zázračná ikona Panny Marie, nazvaná Sarská vůně. Určitě to bylo znamení shůry, poněvadž u našeho Pána Ježíše Krista má všechno svůj cíl a smysl. V naší vesnici bydlí paní Klaudia Poliničenko, žena modlitby a příklad živé víry. V jejím domě byl delší dobu uchovávan starý kousek desky, časem potměnlý, se zcela zašlou a nezřetelnou malbou. Paní Poliničenko tvrdí, že pocházel z interiéru pravoslavného kostela zničeného tak jako tisíce jiných kostelů sovětskými úřady. Ležel v domě bez jakéhokoli určení a cíle, protože neměl žádnou hodnotu. Ale jednou při modlitbě paní Klaudia pohlédla na ten kousek desky a nemohla uvěřit vlastním očím: na starém, ztemnělém

povrchu se začal před jejíma očima rýsovat obraz jako na vyvolávaném fotografickém materiálu. Zakrátko věděla o zázraku celá vesnice. Všichni přicházeli, aby se pomodlili a dotkli posvátného obrazu...

Co na té ikoně je? Bohorodička zde není představena jako Královna nebes na královském trůně. Je to obyčejná milující matka, která k sobě vine Božské Dítě Ježíše. Její tvář je přívětivá, ale s rozhodnými rysy a pokojná. Je plná ducha modlitby jako velekněz vztahující k Bohu svého Syna, jemuž dala tělo a krev z vlastního čistého těla za oběť pro spásu lidstva. Modlí se za všechny hříšníky, všechny chce zachránit od nemocí tělesných i duchovních...

Paní Poliničenko mi s velikou radostí obraz předala. Po několika dnech se stal další zázrak: ikona začala ronit vonný olej, k velké radosti kněží i věřících, a zvláště dvou, kteří byli ještě ten den uzdraveni, když byli pomazáni olejem z ikony. Když byla ikona přenesena do nové kaple, začaly se zázraky množit a popularita obrazu postupně vzrůstala. Do našeho kostela začali proudit poutníci z celé oblasti, a dokonce i z míst mimo ni.

Shromáždili jsme peníze na zakoupení domu kousek od naší vesnice, kde se začal stavět klášter s malou kaplí, do které byla ikona umístěna. Je nyní oblečena do zvláštního ornátu a před ní nepřetržitě hoří olejová lampa. Tento oheň je symbolem všech modliteb, jež jsou v každé chvíli adresovány Panně Marii s prosbami a voláním po spásě hříšných duší a po sjednocení všech křesťanů.

*V naší farnosti
Panny Marie
Pokrovské je už
normální prosba
o přímlovu u Boha
jak k pravoslavným
svatým, tak
ke katolickým.*

...na starém, ztemnělém povrchu se začal před jejíma očima rýsovat obraz jako na vyvolávaném fotografickém materiálu.

Současný papež Benedikt XVI. řekl důležitá slova: „Mým největším úkolem bude smířit křesťany Východu a Západu.“

Jedním z největších přání našeho Spasitele je: „...ať všichni jsou jedno. Jako Ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. A slávu, kterou jsi dal mně, dal jsem já jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. Tak ať i oni jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a žes je miloval, jako jsi miloval mne“ (Jan 17,21–23).

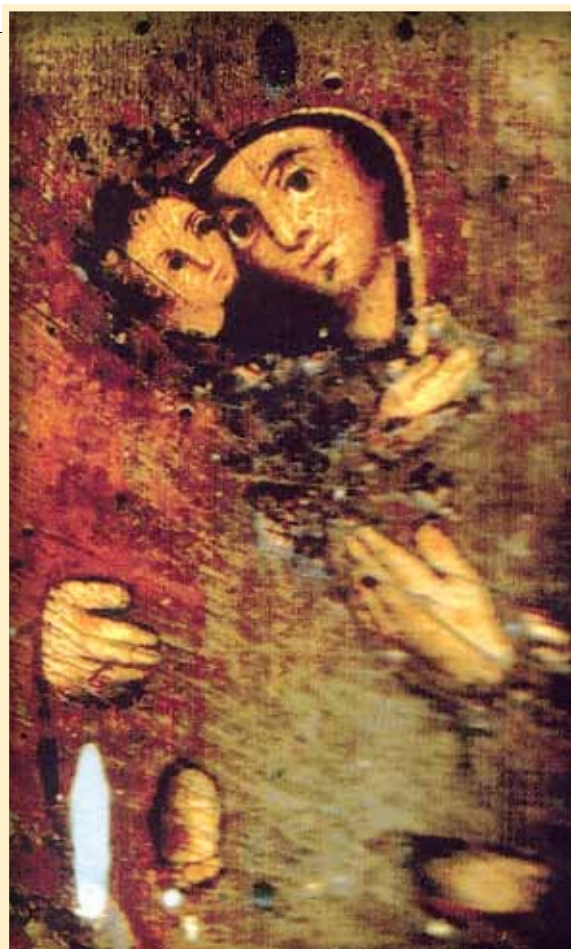
My v našem kostele zakoušíme, že svatost opravdu nezná hranic vyznání! Mnohokrát jsem slyšel od pravoslavných věřících názor, že katoličtí svatci pocházejí od satana. Ale vždyť ještě apoštol Matouš zapsal Ježíšova slova: „Mnoho jich přijde od východu i od západu a zaujmou místo u stolu s Abrahámem, Izákem a Jakubem v nebeském království“ (Mt 8,11).

Bohorodička chce vidět Spasitelovy děti hodující u jednoho stolu v bratrském společenství lásky. Což bychom mohli třeba jen na chvíli zapomenout, že je matkou jak pravoslavných, tak katolíků? (V pravoslavném klášteře Svatého Ducha ve Vilniusu je uctívána ikona Panny Marie Čenstochovské – pozn. redakce.)

Je třeba dozrát ke smíření v duchu pokoje, pokání a bratrské lásky. Takovéto spojení bude uskutečnitelné modlitbou – věřícími katolíky ke svatým pravoslavných a věřícími pravoslavnými ke svatým katolíkům.

V naší farnosti Panny Marie Pokrovské je už normální prosba o přímluvu u Boha jak k pravoslavným svatým (například k Sergeji Radoněžskému, Serafimovi Sarovskému, Janovi Kronštackému), tak ke katolickým (například k Františkovi z Assisi, Antonínovi z Padovy, Matce Tereze z Kalkaty, libanonskému poustevníkovi Charbelovi – čti „Šarbelovi“). Jsem knězem, který patří ke Sjednocení pravoslavných komunit s apoštolskou tradicí, a proto vyjadřuji postoj, že se nejen můžeme, ale musíme utíkat k modlitební pomoci světce, jenž patří do katolické církve východního obřadu – k otci Charbelovi. (O tomto světci jsme psali v *Milujte se!* 5/2008, k jeho hrobu v Libanonu putují jak katolíci, tak pravoslavní a jedni i druhí jsou zázračně uzdravováni – pozn. redakce.) Vždyť otec Charbel není jen světcem Libanonců, ale jistě i Slovanů! Což to nepotvrzuje fakt, že nejen Rusové, ale i představitelé ostatních slovanských národů ho žádají o přímluvu?

V našem kostele je zázračná ikona Panny Marie, nazývaná Sarská vůně, umístěna vedle obrazu svatého poustevníka

Sarská ikona

Foto: otec Alexandr

Charbela z Libanonu. Modlitba u obou ikon už pomohla mnoha našim věřícím. Máme reálná svědectví fyzických uzdravení, záchrany rodin i duchovní obnovy.

Otec Alexandr, farář pravoslavné farnosti Panny Marie Pokrovské ve vesnici Sara ■

Jedno z mnoha svědectví o zázračné pomoci

Milý otče Alexandře! Dostala jsem od Vás dopis a fotografii ikony Panny Marie Sarská vůně. Velký dík! Chci Vám sdělit, že nedávno moje matka ležela v nemocnici s cukrovkou. Rozbolel jí prst u nohy a lékaři rozhodli, že jí amputují část chodidla. Okamžitě jsem přinesla ikonku do nemocnice, kde jsme se spolu pomodlily. Po nějaké době se prst začal hojit a lékař jen s úžasem krčil rameny. Teď je už maminka doma a stále se modlí a drží přitom svatý obrázek na srdci. Spolu s ní se modlíme o spásu a uzdravení. Jsem Vám, otče, velmi vděčná za dopis, který nám dal naději!

Rymna Kremer, tulský obvod, Rusko ■

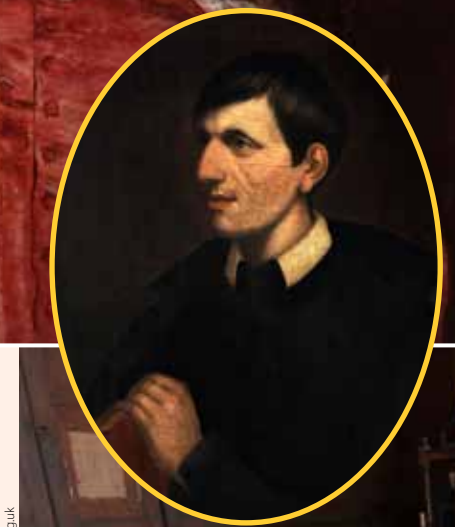
Nalezl Kristův pokoj v Církvi

Sir John Everett Millais: *John Henry Newman*

Proč se John Henry Newman, věhlasný kazatel, příslušník anglikánské intelektuální elity a vůdčí osobnost obrodného proudu v anglikánské církvi, stává katolíkem?

Když se vysloví jméno Johna Henryho Newmana (1801–1890), i těm, kteří znají církevní dějiny jen obecně, se vybaví muž s pevnými zásadami a s pronikavou inteligencí, který jako anglikánský duchovní odchází ze své domovské církve a stává se římským katolíkem. Roku 1887 ho dokonce papež Lev XIII. jmenoval kardinálem. Bylo by však škoda nahlížet jeho

Portrét mladého Johna Henryho Newmana

životní změnu jen jako mezikonfesijní přestup. Jako změnu názorů na určité věroučné otázky. Jako výsledek úvah významného teologa a intelektuála, který nakonec dává zapravdu argumentům katolické strany proti vybroušeným postojům protestantského světa a národní církve jeho země.

Objevil tajemství Církve

Při hlubším pohledu se setkáme v Newmanovi s člověkem, který se krok po kroku sklání před tajemstvím, kterým je katolická církev. Jako se začne proměňovat život člověka, který se v pokoře sklání před vystavenou Nejsvětější svátostí, nebo život toho, kdo začne přistupovat k vyvrhelům společnosti jako k někomu, v kom tajemným způsobem přebývá Kristus, tak se člověk Newman začíná proměňovat při svém sklánění před tajemstvím společenství Církve v čele s římským biskupem,

První zřetelný impuls pro Newmana k novému postoji vyplynul se studia církevních otců.

Pracovna bl. J. H. Newmana v Birminghamu

Tím, že začal Newman nahlížet katolickou církev očima církevních otců, začal ji vidět v jiném světle.

papežem. Ano, začal vnímat víc. Začal vnímat něco, co bylo tak těžké vysvětlit a přiblížit jeho souvěrcům. I on sám byl zvyklý myslet jiným způsobem. Jako my, když si odůvodňujeme, proč nepomoci bezdomovci, který evidentně zneužívá dobroty těch, kdo mají příliš měkké srdce. Jako když zpochybňujeme čas strávený před Nejsvětější svátostí, protože je tolik nezbytných věcí, které je třeba nejdříve zajistit a udělat...

Studium církevních otců – cesta ke kořenům Církve

První zřetelný impuls pro Newmana k novému postoji vyplynul ze studia církevních otců. Nejen, že začal objevovat skutečnosti a fakta, která zpochybnila jeho některé dosavadní interpretace a výklady Písma svatého a protikatolické argumenty, ale byl především uchvácen postojem víry a lásky vůči Církvi u těchto velkých mužů víry s obrovským rozhledem, intelektem a hlavně pokornou znalostí zraněné přirozenosti člověka. Propojení modlitby s hlubokou teologií u svatého Augustina, Jeronýma, Cypriána, Ambrože a dalších církevních otců otevřela Newmanovi cestu vnímání, na kterou nebyl do té doby zvyklý.

Vplouvá do přístavu

Vrůstání „ze stínů a náznaků do pravdy“ (motto z náhrobní desky hrobu Johna Henryho Newmana) nebylo ani snadné, ani přímočaré, ani bez bolesti. Změna, kterou Newman procházel, měla vliv nejen na jeho postavení v anglikánské církvi (byl jmenován v několika radách anglikánských univerzit, byl také zakladatelem a rektorem několika z nich), jeho nové hledání bolestně zasáhlo i do mnoha osobních přátelství.

To, co se na Newmanově konverzi zdá nejdůležitější, není právě jakýsi vyhraný boj v rovině intelektu a argumentů. Tím, že začal Newman nahlížet katolickou církev očima církevních otců, začal ji vidět v jiném světle. Církev pro něho přestala

Svatý otec Benedikt XVI. blahověřil kardinála Johna Henryho Newmana 19. září 2010 v Birminghamu při své návštěvě Velké Británie. Jeho liturgická památka se bude slavit 9. října.

být objektem k bádání, ale ukázala se jako tajemství, před kterým najednou mohl spočinout v hlubokém vnitřním pokoji. Jak prožíval svůj životní objev, můžeme snad vytušit z jeho vlastních slov: „Od té doby, co jsem se stal katolíkem ... jsem nezaznamenal nic takového, co by vyžadovalo změnu nebo vyvolávalo strach v srdci. Byl jsem úplně klidný a pokojný. Nikdy už jsem neměl ani jednu pochybnost. Při svém obrácení jsem si nebyl vědom nějakého rozdílu ve svém myšlení anebo v mé povaze v porovnání s tím, co jsem prožíval před tím. Nebyl jsem si vědom toho, že bych měl pevnější víru v základní pravdy zjevení anebo toho, že bych se více sebeovládal. Neměl jsem víc vroucnosti. Ale bylo to, jako kdybych vplul do přístavu po bouřce na moři. A moje štěstí stále zůstává až dodnes nepřerušené.“

Blahověřen 19. 9. 2010

Církev už přistoučila k prohlášení Johna Henryho Newmana za blahoslaveného. Je to nejen potvrzení toho, že jeho hledání a rozhodnutí, která učinil, vedou po cestě spásy. Nejde také jen o to, že už za svého života svým příkladem a způsobem hledání pravdy pomohl mnoha dalším vyjít

„Když jsem se stal katolíkem, stal jsem se o dva tisíce let zkušenější.“

G. K. Chesterton

„ze stínu do pravdy“ a odkrýt domov víry v katolické Církvi. Například známý anglický spisovatel Gilbert Keith Chesterton, který se stává římským katolíkem právě díky Newmanově vlivu, formuluje jeden ze svých „katolických postřehů“ slovy: „Když jsem se stal katolíkem, stal jsem se o dva tisíce let zkušenější.“ Jde ale hlavně o to, že blahoslavený John Henry Newman může být mým i tvým nebeským patronem při posilování naší lásky k Církvi a při objevování bohatství, která Bůh Církvi světil a stále světuje.

Připravil P. Martin Sedloň, OMI ■

Prameny:

Senčák, Štefan, SJ. *Hledali uprimne*. Řím; Slovenský ústav svätých Cyrila a Metoda, 1988; a další zdroje.

Bl. John Henry Newman

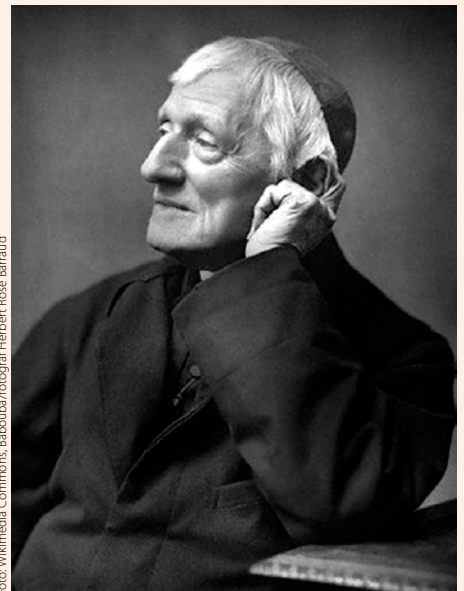

Foto: Wikimedia Commons, Babouř/fotograf Herbert Rose Birraud

PŘENESLI ANDĚLÉ DŮM PANNY MARIE DO ITÁLIE?

Legenda a archeologie

Na pobřeží Itálie, asi 30 kilometrů jižně od Ancony, leží poutní místo Loreto. Podle staré legendy sem přenesli andělé dům Panny Marie z Nazareta. Je to pohádka, mýtus? Vypadá to tak... Archeologové však tvrdí, že legenda má vlastně pravdu. A mají pro to pádné důkazy.

Vypodobení legendy o zázračném přenesení domku do Loreta na stropě Galerie map ve vatikánských muzeích

Foto: Flickr, Nicotin esilio

Když muslimové znovuobsadili Palestinu

Čím více se třinácté století chýlilo ke konci, tím bylo patrnější, že záměr osvobodit svatá místa v Palestině od muslimské nadvlády se definitivně nezdařil. Jeruzalém, Betlém, Nazaret a další posvátná místa spojená s narozením, životem, smrtí a zmrtvýchvstáním Ježíše Krista se postupně stávala pro křesťanské poutníky opět nedostupná. V roce 1291 muslimové vyhnali křižáky i z jejich poslední pevnosti Akkon. Místa, na kterých žil Spasitel, byla na dlouhá léta pro křesťany ztracená. Až na jednu výjimku... Legenda vypráví, že tři roky po vyhnání posledních křižáků přenesli andělé dům, ve kterém kdysi bydlívala Panna Maria, z Nazareta nejdříve do Chorvatska a potom do Loreta na východním pobřeží Itálie.

Kousek Svaté země v Evropě

Domek v Nazaretě, ve kterém před sňatkem s Josefem Panna Maria žila, měl pro západní křesťany vždy mimořádný

význam. Dle tradice je místem, kde se odehrálo Zvěstování. Právě na tomto místě měl anděl Gabriel Marii oznámit, že se stane matkou Božího Syna, jak o tom vypráví Lukášovo evangelium: „...anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města Nazareta, k panně zasnoubené s mužem z Davidova rodu a ta Panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: ‚Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!‘ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: ‚Neboj se Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počeš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího...‘“ Po Mariině souhlasu vyjádřeném slovy „...ať se mi stane podle tvého slova“ se v jejím lůně Bůh stává člověkem. Je to zlom v dějinách lidstva. Bylo to devět měsíců před tím, než se Ježíš narodil v Betlémě. Dům v Nazaretě je tak přinejmenším stejně významným místem, jako betlémská stáj: v nazaretském domku se Bůh stal člověkem, v betlémské jeskyni se narodil.

Největší relikviář na světě

Není divu, že k domku do Loreta začalo proudit mnoho poutníků. Časem byla kolem něj vystavěna nádherná bazilika. S trochou nadsázky bývá nazývána „největším relikviářem na světě“. Měla skutečně uchovávat relikvii mimořádné ceny: dům, ve kterém se Bůh stal člověkem. Svatý dům v jejím středu byl dle návrhu architekta Bramanteho obložen mramorem. Po celé Evropě byly budovány kopie této svatyně – takzvané Lorety. Jedna je i v Praze na Hradčanech, další v Brně vedle minoritského kostela... Příliv poutníků stále sílil. Otázku „Je v Loretu skutečně dům z Nazareta?“ nikdo neřešil. Ani to tehdy nebylo možné. Odpověď mohly poskytnout teprve moderní výzkumy.

Vykopávky v Nazaretě

V šedesátých letech minulého století se naskytla výjimečná příležitost k archeologickému průzkumu místa, kde měl kdysi v Nazaretě stát domek Panny Marie. Otcové františkáni se totiž roz-

Bazilika v Loretu, Itálie

Minimálně část domku pochází z Nazareta!

Bazilika Zvěstování v Nazaretě, Izrael

hodli odstranit starou zchátralou stavbu barokního kostela Zvěstování a vystavět na jeho místě novou baziliku. Její plány vypracoval milánský architekt Giovanni Muzio. Na uvolněném prostoru mezi kostelem Zvěstování a kostelem svatého Josefa (nad Josefovým domem – tam podle tradice bydlela svatá rodina, když vzal Josef Marii k sobě jako svou manželku) byla odkryta řada staveb z Ježíšovy doby: základy domů, tři zásobárny obilí, vinný lis, lis na olej, cisterna. Nová bazilika Zvěstování je nyní postavena tak, aby pod jejími základy zůstala část těchto nálezů přístupná.

Prastaré doklady mariánské úcty

Největší senzace však čekala archeology v těsné blízkosti takzvané „jeskyně zvěstování“ v kryptě kostela. Odhalili nejen

Interiér domku v italském Loretu upravený jako kaple; vpravo pohled na zdobnou fasádu domku, umístěného v bazilice

Při vykopávkách před Jeskyní Zvěstování v Nazaretě byla nalezena holá plocha nepokrytá mozaikami – místo kde stával dům.

mozaikovou podlahu z byzantského kostela z konce čtvrtého století, ale i pozůstatky ještě starší svatyně. Nalezli nápisy, které dokazují, že Panna Maria byla na tomto místě zvláštním způsobem uctívána. Jeden nápis označuje místo jako „posvátné Mariino místo“, další zní: „Chaire Maria“ (buď zdráva, Maria) – jde o andělův pozdrav Marii, který kdysi zazněl právě na tomto místě. Nápisy byly datovány do 3. století a jsou tedy jedněmi z nejstarších dokladů mariánské úcty. Jsou důkazem, že když o dvě století později v roce 431 vyhlásil Efezský koncil Pannu Marii za Bohorodičku, nepřišel s ničím novým,

ale jen slavnostně a definitivně potvrdil úctu, které se Maria v Církvi vždy těšila.

Zmizelý dům

Jediné, co archeologové nenašli, je Mariin dům. Přesto, že se o něm v průběhu téměř jednoho tisíciletí zmiňují nejruznější zprávy poutníků – až do třináctého století. V roce 1219 ho navštívil i svatý František z Assisi, aby „uctil dům, ve kterém se Slovo stalo Tělem“.

Archeologové zjistili, že vstup do „jeskyně Zvěstování“ je rozšířen tak, že předpokládá stavbu domu před ní – bez něj by jeskyně nebyla obyvatelná. Je také ▷

jasné, že byzantská bazilika ve čtvrtém století byla postavena kolem tohoto domu. Dům je však pryč, zůstala jen holá plocha před jeskyní zvěstování nepokrytá byzantskými mozaikami. Její velikost přibližně odpovídá půdorysu domku Panny Marie, který je od konce třináctého století uctíván v Loretu!

Dům odjinud – z Nazareta

Naopak dům v Loretu nemá žádné základy – sondy ukázaly, že místo na základech stojí uprostřed středověké silnice. Mezi jeho kameny se našlo pět křížů z látky – přesně takových, jaké si křížáci připevňovali na oděvy. Pokud dosáhli cíle a vrátili se v pořádku zpět, nechávali je jako votivní dar na nějakém svatém místě. Mezi cihly jsou zazděny kameny, které jednoznačně nepocházejí z této části Itálie. Některé jsou neopracované, jiné nesou známky opracování způsobem obvyklým mezi arabskými Nabatejci, který byl napodobován i v Palestině. Jeden z nich nese nápis, obsahující i dvě hebrejská písmena.

Nejzajímavější výsledky však přinesl obnovený geologický průzkum, jehož výsledky zveřejnil Giorgio Nicolini v roce 2006. Kameny v jeskyni zvěstování v Nazaretě vykazují tutéž geologickou strukturu jako kameny v oltářní části Svatého domu v Loretu. Tím byly rozptýleny veškeré pochybnosti. Minimálně část domku pochází z Nazareta!

A jak to bylo s anděly?

Jak se domek dostal z Nazareta do Loreta? Odpověď může být v první chvíli šokující: do Itálie ho přenesli andělé – téměř tak, jak to vypráví stará legenda. Nešlo však o nebeské duchovní bytosti, ale o významnou řeckou rodinu Angeloi, česky Andělé. Šlo o potomky byzantského císařského

Ve světě se nalézá řada napodobenin loretánského domku, jedna z nich je v Praze na Hradčanech.

V nazaretském domku se Bůh stal člověkem, v betlémské jeskyni se narodil.

rodu Koménů. Hlavou rodu byl tehdy Nikeforos Angelos z Epiru na řeckém západním pobřeží. Jeho dcera Tamar se v září 1294 provdala za Filipa z Tarenta, syna neapolského krále. Byla vyhotovena listina určující rozsah jejího bohatého věna. Mimo jiné jsou na ní výslovně uvedeny i „svaté kameny, přenesené z domu naší milé Paní, Panny a Matky Boží“. Tato listina se seznamem věna byla nalezena ve Vatikánském archivu a v roce 1985 publikována.

Poslední otazník

Zůstává jen jediná nezodpovězená otázka, jakým způsobem získala rodina Angeloi kameny z domu Panny Marie z Nazareta. Krutý mamelucký sultán Baibars totiž ovládl Nazaret již v roce 1263. Srovnal se zemí baziliku postavenou křížáky, část křesťanů povraždil, zbytek odvedl

do otroctví. Od té doby byl Nazaret pro křesťany téměř nepřístupný. Nabízí se více možností: buď bylo do Nazareta vysláno „speciální komando“, nebo byli tímto úkolem pověřeni arabští obchodníci. Mohlo jít i o výsledek diplomatického jednání...

Bůh dává přednost lidské spolupráci

Příběh o přenesení domu Panny Marie z Nazareta do Loreta má nečekané rozuzlení: dům je pravý (alespoň z části je vystaven z původního materiálu) a na jeho přenesení se skutečně podíleli „andělé“ – rodina, která nesla toto jméno. Zase takové překvapení to ale není. Tam, kde můžeme vykonat něco my, lidé, dává Bůh prostor naší iniciativě. Teprve tam, kde věc přesahuje naše síly a možnosti, jedná on sám.

Připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■

Prameny:
Pramen: Hesemann, Michael. *Jesus von Nazareth – Archeologen auf den Spuren des Erlösers*. Augsburg; Sankt Ulrich Verlag, 2009.

Nešlo o nebeské duchovní bytosti, ale o významnou řeckou rodinu Angeloi, česky Andělé.

Loreto se v létě 2007 stalo místem setkání Benedikta XVI. s půlmilionem mladých křesťanů.

Co se stalo, když se Bůh stal člověkem

Říkáme, že některé pravdy víry jsou „tajemstvími“. Ale pozor!

Slovo tajemství se používá ve dvojm v ýznamu:

- 1) skutečnost, kterou někdo skryl, a má se dělat vše pro to, aby zůstala skrytá (např. vojenské tajemství, zpovědní tajemství);
- 2) skutečnost, kterou nikdo záměrně neskrývá, která naopak má být postupně odhalována, ale je přitom tak nezměrná, že vždy zůstane něco, co beze zbytku nepronikneme (např. tajemství vesmíru). V tomto druhém smyslu hovoříme také o tajemstvích víry. K nim patří i vtělení – skutečnost, že se Bůh před dvěma tisíciletími stal pravým člověkem.

Jan Van Eyck: Zvěstování, 1410–1420

Foto: Wikimedia Commons

Můžeme si tuto skutečnost nějak přiblížit?

K tajemstvím víry patří i Boží trojjedinost – Nejsvětější trojice: skutečnost, že Bůh je jeden, ale ve třech osobách – Otec, Syn a Duch Svátý. Svátý Patrik, apoštol Irska, se v pátém století snažil přiblížit tuto pravdu pomocí jednoduchého přirovnání. Když se ho irský král ptal, jak je možné, že Bůh je trojjediný, Patrik se ohnul, utrhl jetelový lístek a ukázal ho králi: „Vidíš? Jsou to tři lístky, a přece jen jeden troj-

lístek!“ – Není to samozřejmě vysvětlení tajemství Nejsvětější trojice. Je to jen příklad, který může trochu přiblížit skutečnost. I když v ni nadále věříme ne proto, že bychom ji mohli beze zbytku proniknout svým rozumem, ale proto, že nám ji sám Bůh dal takto poznat. Ježíš – Bůh, který se stal člověkem – nám sám Boha představil jako trojjediného, jako jednotu Otce, Syna a Ducha Svátého.

Podobně bychom mohli jako příklad pro alespoň částečné porozumění použít

trojúhelník: tři strany, a přesto jeden trojúhelník. Existuje ale také nějaké přirovnání, kterým bychom mohli přiblížit, co se stalo, když se druhá božská osoba (Syn), stala pravým člověkem?

Je třeba vyjít od Trojjediného Boha

Přirovnání pro porozumění vtělení existuje, ale nejdřív si musíme ještě trochu víc přiblížit tajemství samotného Trojjediného Boha. Může nám k tomu pomoci ▷

další zajímavý příklad. Vychází z rozlišení mezi přirozeností a osobou.

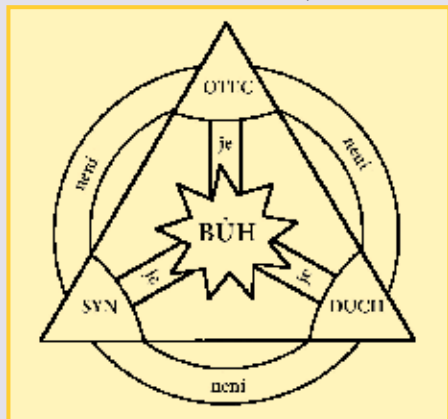
Trojedinost Boha nám může přiblížit velká hořící svíce se třemi knoty: jeden a tentýž zdroj hoření – jeden vosk – filozof by řekl jedna přirozenost. U trojjediného Boha je skutečně jen jedno jediné božství, jedna dokonalá moc, poznání, moudrost, spravedlnost, jedno bytí... Ale z tohoto jednoho zdroje planou tři plameny – trojí „já“ – filozof by použil označení osoby. I když vosk je tentýž a svíce je jen jedna, plameny jsou rozdílné: jedno božství, a tedy jen jeden Bůh, ale tři „já“ – tři božské osoby.

Aby nedošlo k nedorozumění, je třeba zdůraznit to jedno božství – jedinou božskou podstatu a přirozenost, která je společná všem třem osobám! Tím se trojjediný Bůh liší například od trojice lidí. Tři lidé jsou sice také tři osoby, ale každý z nich má svou vlastní podstatu, své vlastní lidství. Proto jsou to tři lidé. Tři božské osoby – Otec, Syn a Duch Svatý – mají jen jediné společné božství. To je něco, co si na člověku nedokážeme představit. Upřímně řečeno, vlastně si to úplně nedokážeme představit ani u Boha (je ale spousta dalších věcí, které jsou skutečností, aniž bychom si je dokázali úplně představit – o tom by mohli vyprávět například odborníci na fyziku). Může nám to ale přiblížit zmíněná svíce planoucí třemi plameny...

Vtělení – spojení lidství a božství v jediné osobě

Co se stalo, když se Bůh před dvěma tisíciletími stal člověkem? Tedy při události, kterou si s Církví připomínáme vždy přesně devět měsíců před Vánocemi, při Ježíšově početí v těle Panny Marie? Tehdy se druhá božská osoba (Syn) spojila s lidstvím – stala se pravým člověkem, bez toho že by přestala být pravým Bohem. Jako by se k jednomu z plamenů

Schematické znázornění božské Trojice

Trojedinost Boha nám může přiblížit velká svíce hořící třemi plameny. Obrazem vtělení je pak spojení s malou svíčkou z odlišného „materiálu“ v jednom z plamenů.

„Syn Boží se stal synem člověka, abychom se my díky němu mohli stát adoptivními syny Božími.“

sv. Irenej, největší teolog 2. století

na té svíci se třemi knoty připojila ještě tenoučká nezapálená svíce symbolizující lidství. Můžete si to někdy sami zkusit. Asi už tušíte, co se v takovém případě stane. Plamen zůstane jeden, ale bude nyní hořet ze dvou zdrojů, z obou svící. Kdyby byly z odlišného materiálu (jedna třeba z pravého vosku, druhá z parafínu) bude nyní v tomto jediném plamenu planout obojí.

Tento obraz nám přibližuje, o co jde v bohočlověku Ježíši Kristu. V božské osobě (osoba Syna) je nyní spojeno jediné pravé božství a vše, co k němu patří (se svou dokonalostí, poznáním, mocí), s pravým lidstvím (se svou slabostí, dokonce i smrtelností). V listu svatého apoštola Pavla je to vyjádřeno slovy: „Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš: ačkoliv má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti na kříži.“ (Flp 2,5–8; za přečtení stojí i pokračování tohoto starokřesťanského hymnu na Krista z poloviny prvního století.)

Tři oblékají, jeden je oblečen

Vtělení – jeden z největších divů v dějinách světa – nastalo Boží mocí. Stalo se to chvíli po Mariině souhlasu „*fiat!*“ („ať se mi stane!“) při zvěstování Ježíšova narození v Nazaretě.

„Maria řekla andělovi: ‚Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám!‘ Anděl jí odpověděl: ‚Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní! Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. (...) Maria řekla andělovi: ‚Jsem služebnice Páně: ať se mi stanepodletvého slova!‘“ (srov. Mt 3,26–38) Podle Lukášova evangelia bylo vtělení způsobeno „mocí Nejvyššího“, tedy Boží mocí. Moc je součástí společné božské přirozenosti. Ta je společná celé Nejsvětější Trojici. Vtělení je tedy dílem všech tří Božských osob: Otce, Syna a Ducha Svatého. Přesto však se člověkem stal jen Syn. Jeden z mých profesorů dogmatiky na to měl velmi výstižné přirovnání. „Představte si trojici lidí,“ říkal, „jak oblékají jednoho z nich – třeba do kabátu. Všichni tři se podílejí na oblékání, ale jen jeden z nich bude do kabátu oblečen.“ Podobně tomu bylo při vtělení. Na „oblékání Boha do našeho lidství“ se podílely všechny tři

osoby, ale jen jedna z nich byla „oblečena“ do našeho lidství. Jen Syn se stal člověkem.

Zdánlivě abstraktní pravdy, ale s praktickými důsledky

Možná vás napadla otázka: „K čemu je dobré tohle vše vědět? Je to sice zajímavé, ale má to nějaký praktický dopad?“ Ano má! To, co nám Bůh dává poznat o sobě a o svých záměrech, má pro nás vždy velký praktický dopad. Bůh nám nedává žádnou skutečnost poznat jen tak pro zajímavost.

V jedné z modliteb (v modlitbě nad obětními dary) při vánoční půlnoční mši svaté prosíme: „...oslavujeme narození tvého Syna; on se stal jedním z nás, dej, ať jsme skrze něho spojeni s tebou a máme účast na jeho božství.“ A ve vstupní modlitbě při mši svaté 25. prosince prosíme: „...tvůj Syn se stal jedním z nás a má účast na našem lidském životě, dej, ať my máme účast na jeho božství.“ Když jsem si poprvé tyto a další mešní modlitby pozorně přečetl, zatajil se mi dech. Vždyť tady se nabízí člověku něco, po čem lidé od začátku toužili: být jako Bůh. Protože mít účast na boží přirozenosti znamená mít účast na božství... Není obsah těchto vánočních modliteb nějak přehnaný? Není. O naší účasti na boží přirozenosti se mluví i v Písmu svatém: „...poznáváme toho, který nás povolal, aby se projevil jeho sláva a moc. A proto jsme od něho dostali vzácná a nesmírná příslibení: abyste tím měli účast na božské přirozenosti...“ (2 Petr 1,3n) Ano, tohle vše

je možné, protože Bůh sám při svém vtělení v Ježíši Kristu spojil Božství a lidství.

Poznámka: Jedním z dalších praktických důsledků vtělení, tedy víry, že po Mariině souhlasu se pravý Bůh stává v jejím těle člověkem, je i nutnost ochrany lidského života před narozením. Pokud Maria počala pravého Boha a pravého člověka, pak je tomu zřejmě podobně i v případě ostatních lidí – alespoň co se týče jejich lidství: také oni jsou lidmi již od početí. A jejich lidský život zasluhuje ochranu.

Pochod pro život

Foto: Ondřej P. Vaněček

„Ten, který se ve své veliké lásce stal tím, čím jsme my, chce nás přivést k tomu, co je On sám.“

sv. Irenej

Účast na Božím životě

Když známe tajemství vnitřního života trojjediného Boha, jsme schopni také alespoň částečně pochopit, v čem spočívá účast člověka na Božství. Víra v trojjediného Boha nám jasně říká, že Bůh přes to, že je jeden, není nějakým věčným samotářem. Je společenstvím tří osob, společenstvím, pro které je charakteristická láska. Účastnit se na Božím životě je tedy možné skrze lásku. Žít láskou, žít a chtít dobro druhých, to je začátek naší účasti na Božím životě. Proto je například eucharistie (svaté přijímání) pokrmem, který v nás živí lásku. A s láskou do našeho života vstupuje něco, co zatím ani nedokážeme pochopit. Svatý Jan říká: „Milování, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až se on ukáže (Ježíš Kristus při jeho druhém slavném příchodu na konci časů – pozn. redakce), budeme mu podobní...“ (1 Jan 3,2)

P. Pavel Zahradníček OMI

Foto: Flickr, Bostini / koláž: Ondřej P. Vaněček

Byl jsem žákem východního „mistra“

Moc rád bych se s vámi podělil o svoje svědectví. Bude o tom, jak jsem uvízl v jedné sektě, jak jsem se zapletl s nečistými duchovními praktikami a také jak jsem s Boží pomocí z této sekty utekl a objevil pravého Boha.

Pokřtěný, a tím to haslo

Začnu pěkně od začátku. Byl jsem pokřtěný jako malé nechápavé dítě, když mi bylo 3,5 roku. Když pan farář lil vodu na hlavu mojí sestřičce, která byla také pokřtěna, tak jsem se pěkně nahlas zeptal: „Mamí, a co jí to ten pán dělá?“ To, co je křest a co to pro život člověka znamená, jsem měl zjistit až o 25 let později. (Uf, docela doba, ne?)

Zjistil jsem, že můj svět se skládá jen a pouze z uspokojování mých vlastních a guruových potřeb.

V mojí rodině byla dříve katolická víra, ale ta byla vlivem komunistického prostředí zničena. Přesto jsem prožil krásné dětství obklopen láskou svých rodičů. Po sametové revoluci mi na základní škole

kdośi nabízel možnost chodit na náboženství. Já si ale říkal: „Ten člověk se asi zbláznil, přece tam nepůjdu, když ve svém volném čase můžu sledovat ty nejnovější videoklipy.“ Navíc náboženství mi připadalo jako něco zastaralého.

Lži, sex a prachy

V pubertě jsem začal hledat lásku ve svém okolí a zjistil jsem, že jí je ve světě prábídně málo. Svět mi opravdu připadal jako „Lži, sex a prachy“, což byla hudba, na které jsem v té době dost ujížděl. Uzavřel jsem se proto sám do sebe a upadal do nehezských depresí. Když mi bylo 20 let, uvážil jsem, že takto to dál nejde a že je na čase začít prozkoumávat, o čem vlastně ten svět a život je. Zjistil jsem, že okolo mě se toho nabízí spousta, a začal jsem hledat svoje „štěstí“. V té době se mi štěstí jevílo

jako „něco zažít“ a „vytrískat z toho, co to dá“. Bylo toho dost, co jsem zažil, ale štěstí, nebo alespoň ten prchavý pocit, který jsem za štěstí pokládal, mi vždycky po chvíli jakoby vyšuměl a kolem mě se opět rozhostila neúnosná jednotvárnost, nuda a šed.

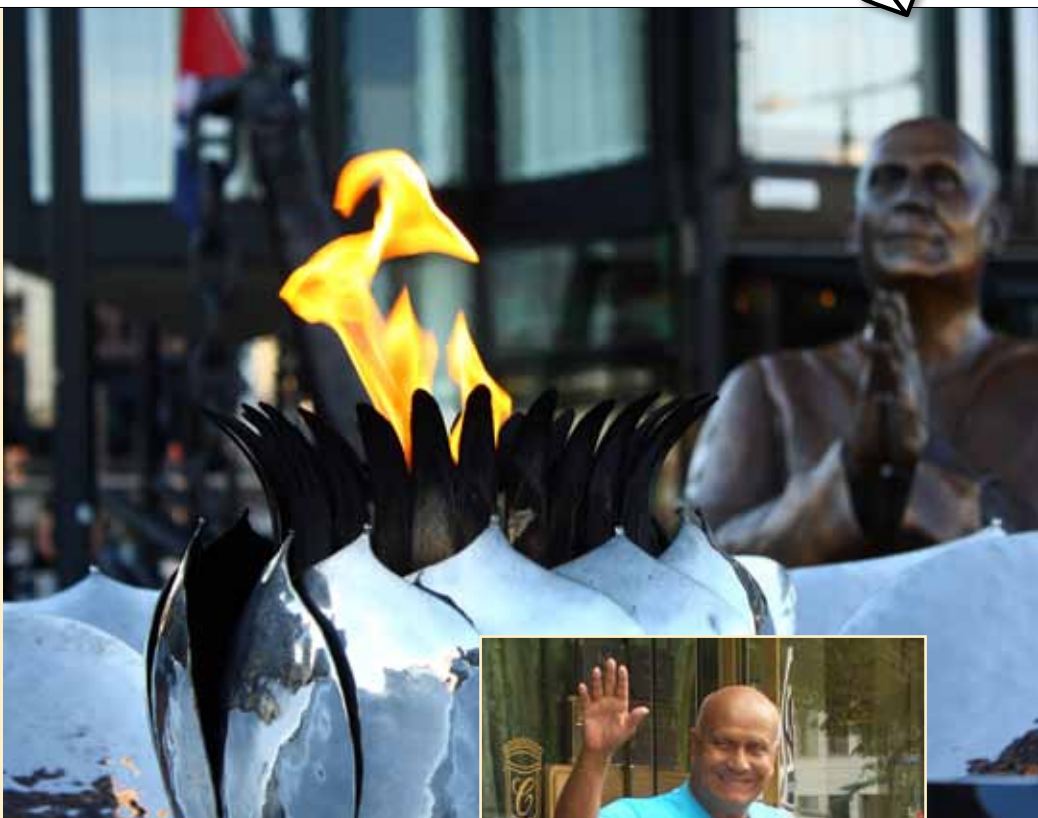
„Mistr“ Sri Chinmoy

Proto mě velice překvapilo, když jsem jednoho dne narazil na kurz meditace duchovního mistra Sri Chinmoye (čti: Šrí Činmoy). Na plakátku křiklavé barvy stálo: „Nalezněte cestu ke štěstí a úspěchu.“ „Objevte své skryté schopnosti.“ Cvičení transcendentální meditace se mi velmi zalíbilo. Neznámá energie vždy velmi rychle naplnila moje tělo a já se cítil svěží a dobře. Rozhodl jsem se proto, že v kurzu transcendentálních meditací budu pokračovat a stal jsem se žákem indického gurua Sri Chinmoye. (Chtěl jsem napsat „dobrovolně se stal žákem indického gurua Sri Chinmoye“, ale to by nebyla pravda, protože pouze jedenkrát mi stačilo toto cvičení vykonat a vytvořil jsem si na něm pěknou závislost!)

V „mlýnku na maso“

Nevěděl jsem, že odesláním své přihlášky „mistroví“ se tak vlastně už natrvalo (tj. až do smrti) přihlašuji do globální sekty, která má po světě několik tisíc členů. Jako přijatý žák jsem začal pravidelně chodit do jejich meditačního centra a začal jsem se věnovat jejich propagačním aktivitám.

Teď, když už jsem z toho venku, chápu, proč jsme neustále chodili plakátovat a pořádat další a další kurzy pro nově

Pomník Sri Chinmoye s „věčným plamenem míru“

příchozí. Bylo to proto, že tato organizace byla a je něco jako masový mlýnek. Po několika letech vyčerpaný nešťastník z tohoto mlýnku vypadl (a ještě častěji byl nemilosrdně vykopnut), a proto bylo třeba stále hledat nové „maso pro mlýnek“, aby sekta mohla nadále „šlapat“. Po krátké době jsem začal s ostatními žáky tohoto „mistra“ i bydlet a pracovat v jejich firmě na okraji Zlína. Přestěhoval jsem se kvůli tomu 200 kilometrů. Naštěstí jsem úplně neztratil kontakt se svojí rodinou, což mě později zachránilo.

Převážnou většinu svého volného času jsem obětoval na stále další a další aktivity tohoto dynamického hnutí. Pro příklad uvedu snad jen „World Harmony Run“ (česky: „Běh světového míru“) – což je jen další náborová aktivita, která se speciálně zaměřuje na školní mládež a na „ulovení“ známých celebrit, což slouží k další propagaci.

Redukovaný svět

Zkrátím to a napíši vám, že po pěti letech usilovné práce pro tuto sektu jsem zjistil, že můj svět se skládá jen a pouze z uspokojování mých vlastních a guruových potřeb. Nic jiného mě ani v nejmenším nezajímalo. Byl jsem tehdy (doufám, že se to teď už zlepšuje) ukázkový sobec.

Uvědomil jsem si to ve chvíli, kdy si můj mladší bratr při fotbale utrl vazy v koleně a musel na operaci. Maminka se o něj bála a řekla mi: „Prosím tě, pomodli se i za svého bratra.“ Uvědomil jsem si,

Foto: Flickr, Sri Alsha

že jsem ještě nikdy za nikoho jiného než za sebe neprosil. To se v transcendentální meditaci přece nikdy nedělá! V tu chvíli jsem už věděl, že víc věcí je špatně, ale stále jsem nevěděl, jak to řešit.

Tajné výpravy do kostela

Naštěstí jsem v té době viděl film *Bratr slunce, sestra luna* o životním osudu svatého Františka z Assisi. Tento velmi odvážný mladík žil pro druhé, na sebe často zapomínal a vedl intenzivní duchovní život. To mě nadchlo. Koupil jsem si o tomto člověku knihu a vypravil se pohovořit si se skutečným františkánským knězem. Kněz mě překvapil svými krásnými vlastnostmi a já začal přemýšlet o tom, že na tom křesťanství přeci jenom něco bude.

Začal jsem se tajně doma modlit a tajně chodit do kostela. Byl jsem totiž stále ještě až po krk zabřednutý v sektě Sri Chinmoy. ▶

Foto: Ondřej P. Vaněček

Foto: Flickr, premasagar

...věděl jsem, že právě teď je čas na můj útěk od nich.

Závislost

Právě v době, kdy jsem se chtěl z této společnosti (na začátku velmi milých a otevřených lidí) vytrahit, abych šel dále svou křesťanskou cestou, narazil jsem na tvrdý odpor. Rozhodl jsem se přerušit všechna svá soukromá cvičení transcendentální meditace. S hrůzou jsem zjistil, že jsem na nich kompletně závislý a že bez nich nezvládnou základní věci, jako třeba ráno vstát a dojít do práce. Jakmile jsem přivodil energii zaškrtil tím, že jsem přestal meditovat nad fotografií gurua, cítil jsem se, jako by mi vyplil proud. Abych mohl fungovat, omezil jsem tato cvičení na nezbytné minimum.

Řekl jsem o svých problémech knězi a ten mi nabídl modlitbu za vnitřní uzdravení. Řekl jsem o tom oběma svým rodičům a ti mě uklidnili, že stojí za mnou a že jestli chci, tak můžu přijít bydlet k nim.

Příprava útěku ze sekty

Zkontaktoval jsem také Společnost pro studium sekt a nových náboženských směrů. Tam mi poradili, jak se mám v této sektě chovat a jak si naplánovat a zorganizovat útěk. Řekli mi také, že rozhodně

nejsem první, kdo z této sekty utíká, že se nemusím bát a že všechno dobře dopadne.

Žil jsem dvojí život. Stále ještě jsem žil život podle „mistra“ Sri Chinmoye a do toho jsem začal praktikovat život křesťanský. Z vlastní zkušenosti můžu říct, že jsou to dva neslučitelné směry. „Nemůžete sloužit dvěma pánům,“ říká Pán Ježíš. Buďte jdete jedním, anebo druhým směrem.

Táhlo se to už několik měsíců a já se začínal cítit unavený. Kdyby se něco provalilo, dostal bych okamžitý vyhoz z práce i z bytu a moji „přátelé“ by se ke mně okamžitě otočili zády. Takto, jak jsem věděl, to fungovalo u lidí, kteří se rozhodli sektu opustit.

Často jsem ráno utíkal do kostela na mši, četl a skrýval křesťanské knihy, tajně jsem telefonoval s knězem a s poradnou. Přitom jsem musel chodit se členy sekty do práce, na společné transcendentální meditace a i nadále se věnovat propagaci, která se mi už hnusila. Byl jsem totiž stále závislý duchovně na „mistrově“ a také na svém okolí (společná práce, bydlení, materiální zabezpečení s ostatními členy kultu). Byla to těžká doba, ale nepřestával jsem se modlit.

A mé modlitby byly vyslyšeny!

Filip

Dorazil jsem se na evangelizační kurz Filip. Kurz byl určen pro lidi, kteří se snaží žít křesťanstvím, ale nedaří se jim navázat osobní kontakt s Pánem Ježíšem. To bylo přesně pro mě.

Musel jsem opustit všechno a hned. Tak jako svatý František.

Kurz trval tři dny, skládal se z přednášek a praktických cvičení a já jsem se na něm obrátil na křesťana. Vyznal jsem svoji víru. Šlo o to samostatně vstát a vyznat ze srdce svou víru nahlas před ostatními asi pětadvaceti lidmi. Bylo to těžké a myslím si, že to byla vůbec nejdůležitější věc, kterou jsem kdy ve svém životě udělal. A to mám za sebou i provozování extrémních adrenalinových sportů.

Jsem strašně rád, že jsem to udělal. Zakusil jsem sílu Ducha Svatého a můj život se začal velmi rychle měnit. Už cestou „domů“ (stále ještě do sekty), jsem věděl, že právě teď je čas na můj útěk od nich. Modlil jsem se a okamžitě dal výpověď z práce a z bytu. Musel jsem opustit všechno a hned. Tak jako svatý František. Bylo to náročné po takové době sbalit tašku, hodit jim klíč do schránky a v 28 letech odjet domů k mamince...

Našel jsem!

Ani v nejmenším toho ale nelituji. Netrvalo to ani týden a našel jsem spoustu skvělých nových přátel, strávil rok na evangelizační škole v Londýně a v současné době pomáhám v jedné misijní komunitě v západních Čechách.

Jsem si jistý, že onen „mistr“ byl jen vlk v beráncí kůži.

A vím také, že jsem konečně našel to pravé štěstí – Krista.

Petr ■

Chinmoyova ulice na Karlštejně

Foto: Foto: Wikimedia Commons, Matěj Bartha (CC-SA)

Jak fungují sekty

Foto: Flickr, premasagar

Co to znamená „svoboda dětí Božích“, kterou nám získal Pán Ježíš? Možná nejlépe tomu rozumí ti, kteří žili řadu let v nějaké náboženské sektě. Následující text vznikl ze dvou pramenů: odborného textu charakterizujícího sekty a z vyprávění Petra, autora předcházejícího svědectví, o jeho vlastních zkušenostech.

Řízené chování

Pod kontrolu spadá: místo, kde člověk žije, ošacení, strava, práce, kterou vykonává, účast na rituálech.

Petr dodává: „Byla řada podmínek spojených s členstvím v hnutí Sri Chinmoy: výhradně vegetariánská strava, úplný zákaz kouření a pití alkoholu (ani novoroční přípitek), nutnost vzdát se sexuálního života (to platilo i pro manželské páry). Kdybych se třikrát po sobě nezúčastnil hlavní středeční meditace, byl bych „out“ (česky: dostal bych padáka). Měl jsem kamarádku – nakolik se dá za kamarádku považovat, protože s děvčaty jsme mohli komunikovat jen velmi omezeně –, která studovala uměleckou školu. Guru Sri Chinmoy, zakladatel a vedoucí sekty, který se považoval za boha, jí řekl: ‚To není dobré pro tvou duši.‘ A jela prodávat běžecské boty do Londýna do firmy patřící sektě.“

Foto: Flickr, MissMandya

Řízené myšlení

Vše je rozděleno na černé a bílé: to, co je spojené se sektou, je dobré, vše ostatní patří do „světa“ a je to špatné. Jakákoliv kritika je špatná. Jakákoliv kritické myšlenky jsou od „nepřátelských sil“ a je třeba si na ně dávat pozor.

Petr: „Náš guru neříkal, co musíme, ale říkal: ‚Dobrý žák dělá...‘ Pokud se žák dlouhodobě osvědčil, dostal od něj duchovní jméno. A já jsem chtěl být dobrým žákem, protože celá sekta byla pyra-

mida. Začínal jsem někde úplně dole, a chtěl jsem se vydrápat výš, abych mezi ostatními něco znamenal. Každý měsíc jsem jezdil meditovat dvě hodiny do guruova chrámu do německého Heidelbergu, protože guru řekl: Kdo tam nejedí, není mým žákem, ale je svým vlastním mistrem.

Když se guru zeptali jak se chovat k rodičům, odpověděl přibližně takto: jestliže rodiče nesouhlasí s ‚naší cestou‘, dobrý žák je opustí, aby na něj neměli špatný vliv.“

▷

Foto: Flickr, Frédérique in NZ

Chinmoyovy nizozemské stoupenkyně na alegorickém člunu

Foto: Flickr, DG Jones

„...nedovedl jsem si představit, že bych se měl v blízkosti takových lidí pohybovat déle než pár minut...“

Řízené emoce

Klade se důraz na vyvolání pocitu viny a strachu. Velmi účinnou metodou je vyvolávání fobií.

Petr: „Byl to život v neustálém napětí. Nesmím udělat chybu! Neexistovalo odpuštění... Uděláš něco špatně a ono se ti to vrátí: spadne na tebe skála, někdo blízký zemře a nebo si to odskáčeš v příštím životě (postižené a mrzáky guru považoval za lidi trpící za viny v předcházejícím životě). Řeknu vám, že jsem byl v šoku, když jsem byl poprvé v kos-

tele a tam jsem uslyšel něco, co jsem od gura Sri Chinmoye nikdy neslyšel: že Bůh je k nám lidem milosrdný a že nás má rád, i když třeba děláme průšvihy. To mě docela šokovalo.

Ale úplně největší strach jsem měl celou dobu z toho, že mě vyhodí. Báł jsem se samoty. Báł jsem se, že nebudu moci zažívat to, co zažívám, a budu se muset vrátit do toho „špatného“ světa, který je všude kolem. Kdyby mě vyhodili, ztratil bych všechno, protože na sektě jsem byl sto procentně závislý. Pracoval jsem v jejich firmě, bydlel jsem spolu s ostatními žáky, trávil jsem s nimi téměř všechn volný čas. Když do firmy přijel kamion, doslova jsem se štítíl pokuřujícího a sprostě nadávajícího řidiče a nedovedl jsem si představit, že bych se měl v blízkosti takových lidí pohybovat déle než pár minut. Jak jsem byl rád, když odjel... Lidmi „z venku“ jsem doslova opovrhoval. Navíc mi narušovali mé „energie.“

♦ ♦ ♦

Petr dodává: „Kromě toho, co pro mne udělal františkán bratr Ignác, když mi pomáhal objevit Boží lásku a bohatství katolické víry, bych chtěl poděkovat

i panu docentovi Vojtíškoví ze Společnosti pro studium sekt a nových náboženských směrů, který mi v jednom mailu napsal – mám ten text dodnes schovaný:

„Řekl bych, že toto je pozadí vašeho vztahu k Sri Chinmoyovi. Vy ho vlastně nemáte moc rád a moc ho nechcete. Ale naučil jste se jím řídit. Naučil jste se, že je to on (a jemu podřízení lidé), kdo rozhoduje o vašem životě. Teď postupně musíte přijímat odpovědnost sám. To je nejdůležitější. S touto odpovědností se můžete svobodněji rozhodovat. To, že léta rozhodoval Sri Chinmoy (a jeho organizace) za Vás, Vám sebralo sebevědomí a teď si nevěříte, že jste schopen se rozhodovat sám. Proto se to musíte pomalu a na malých věcech učit. Dokonce bych řekl, že organizace Sri Chinmoye Vás cíleně vedla k tomu, abyste nebyl schopen se rozhodovat, ale to už je jiná věc...“

S Petrem připravil
P. Pavel Zahradníček OMI ■

Pramen:
PhDr. Peter Mulík: *Databáza neregistrovaných církví a náboženských spoločenstiev v Slovenskej republike a formy ich pôsobenia.* (www.duch.sk/_docs/databaza.rtf)

Foto: Flickr, Gustavo Andre Cunha

Bůh dělá zázraky

Jeden jsem zažil při udělování svátosti nemocných

V *Kompendiu katechismu katolické církve* se můžeme dočíst, že svátost pomazání nemocných „je-li to Boží vůle, nejednou vede i k tělesnému uzdravení“. Nevím, zda to není troufalost, ale po tom, co jsem zažil, dovolil bych si k tomu doplnit „...a to někdy i zcela zázračným způsobem“.

Telefonát

Stalo se to před patnácti lety. Tehdy jsem byl knězem teprve tři roky. Působil jsem v Bystřici nad Pernštejnem. V neděli odpoledne, krátce před třetí hodinou, zazvonil na faře telefon: „Pane faráři s dědečkem je to moc špatné. Můžete, prosím, přijet co nejdříve do nemocnice? Je na áru. Jsme všichni tady a čekáme na vás...“ Mám zkušenost, že v případě udělení svátosti nemocných je dobré na nic nečekat – a to i tehdy, když se příbuzní domnívají, že by to snad ještě do zítřka počkalo, než se vše připraví. Už víckrát jsem zažil, že se vyplatilo, když jsem řekl, že přijdu co nejdříve – v řadě případech by „zítra“ nebo „časem“ bylo již pozdě.

Ale tentokrát byla prosba skutečně naléhavá. Popadl jsem krabičku s posvěcenými oleji, v kostele jsem ze svatostánku vyzvedl Pána Ježíše, skočil jsem do svého favorita a uháněl do nemocnice v nedalekém Novém Městě na Moravě. Silnice byla prázdná – za dvacet minut jsem byl na místě.

Z lidského pohledu konec

Na chodbě anesteziologicko-resuscitačního oddělení na mě čekala skoro celá rodina Kolářova ze Ždánic. Přišli se vlastně všichni s dědečkem naposled rozloučit. Krátce jsme se pozdravili. Všichni měli oči plné slz. S lékaři již vše domluvili, a tak jsem mohl rovnou za dědečkem. Byl v bezvědomí a nijak nereagoval. Bylo vidět, jak za něj dýchají přístroje:

Bylo vidět, jak za něj dýchají přístroje: nafouknout, vyfouknout.

nafouknout, vyfouknout. Naklonil jsem se k jeho uchu a říkal nahlas slova vzbuzení lítosti – i když je člověk v bezvědomí, nevíme přesně, jak je to s jeho vnímáním, jakými způsoby v takovém případě vnímá duše člověka. Pak jsem mu udělal rozhřešení. Udělal jsem mu i svátost pomazání nemocných – nejdřív jsem vložil ruce na jeho hlavu a potichu se modlil, potom

nemocný, jsem si musel odpovídat sám... Viatikum (doslova pokrm na cestu), to je Svaté přijímání, panu Kolářovi nebylo možné podat, a tak jsem se ještě u jeho ucha pomodlil Otče náš a Zdrávas, požehnal jsem mu a udělal plnomocné odpustky pro hodinu smrti. To bylo vše, co jsem mohl udělat. Rozloučil jsem se s rodinou. Ti ještě zůstali na chodbě ▷

jsem ho posvěceným olejem posvěceným od biskupa pomazal na čele a na ruku a přitom se modlil: „Skrze toto svaté pomazání ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže milostí Ducha Svatého. Amen. Ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posílí. Amen.“ To dvojí Amen, které obvykle říká

Foto: Vojtěch Novák

Myslím, že na mém místě byste také jen stáli a koukali.

nad Pernštejnem, mi vyprávěl o paní Zichové z nedalekého Bohuňova. Navštěvoval ji pravidelně se Svatým přijímáním. Měla už hodně přes devadesát let. Její stav se postupně zhoršoval, a když ho k ní zavolali, nějakou dobu již vůbec nereagovala, i když ještě dýchala. Všichni byli přesvědčeni, že umírá. V okamžiku, kdy jí udělal svátost pomazání nemocných, otevřela oči a začala si s přítomnými povídat, jako by se nic zvláštního nedělo. Žila pak ještě několik let a modlila se za celou farnost. Nosíval jsem jí v neděli pravidelně Svaté přijímání.

Proč Bůh nedělá takové zázraky častěji – nebo třeba vždy, když to „umí“? Odpověď nám dává katechismus. Říká, že milost svátosti pomazání nemocných působí tyto účinky:

- spojení nemocného s Kristovým utrpením, k jeho vlastnímu prospěchu i k prospěchu celé církve;
- útěchu, pokoj a odvahu, aby křesťanští snášel utrpení nemoci nebo stáří;
- odpuštění hříchů, jestliže je nemocný nemohl obdržet ve svátosti pokání;
- uzdravení, jestliže to prospívá ke spáse duše;
- přípravu na přechod do věčného života.

Odpověď na naši otázku můžeme najít v předposledním bodě.

Nakonec nejpodstatnější není, jak dlouho budeme zde na zemi. Jde o celou věčnost!

P. Pavel Zahradníček OMI ■

...působí uzdravení, jestliže to prospívá ke spáse duše.

nemocnice. Snad chtěli zůstat v blízkosti dědečka v průběhu jeho několika posledních hodin zde na tomto světě.

Stál jsem a koukal

Následující den večer jsem po mši svaté zahlédl paní Kolářovou, jak spěchá do sakristie. Bylo mi jasné, že jde domluvit termín pohřbu. Podal jsem jí ruku. Chystal jsem se říci: „Ať vás Pán Bůh potěší,“ ale nestihl jsem to. Dřív než jsem otevřel pusou, spustila: „Děda vám moc děkuje. Už je doma z nemocnice a je mu výborně. Chtěl vám přijít sám poděkovat. Ale říkála jsem mu, ať nedělá hlouposti. Však mu i doktor říkal, ať se radši ještě šetří – když ještě včera umíral. V neděli ale určitě na mši přijde a sám vám ještě poděkuje.“ Stál jsem, koukal jsem na tu stařenku a nejdřív vůbec nechápal. Myslím, že na mém místě byste také jen stáli a koukali. Skutečně – bylo to 28 hodin od mé návštěvy v nemocnici! Nešlo jen o to, že mu bylo už lépe. Z ára šel rovnou domů, protože se cítil být úplně v pořádku!

Proč Bůh neudělá zázrak častěji nebo vždy?

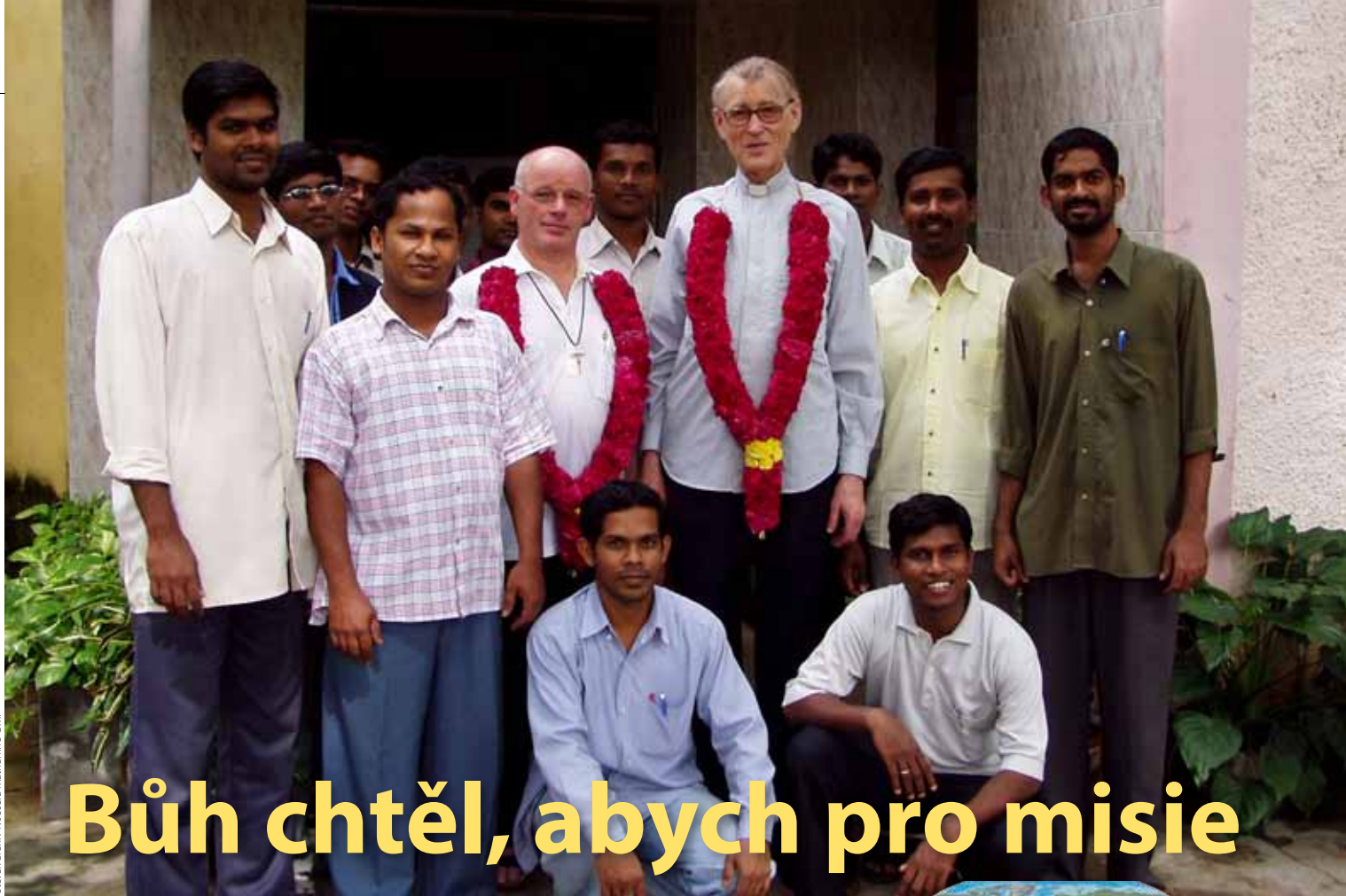
Myslím, že většina kněží by mohla vyprávět nějaký podobný příběh. Otec Pavel, který byl mým předchůdcem v Bystřici

Svátost pomazání nemocných v Lurdech

Foto: Flickr, Lawrence OP

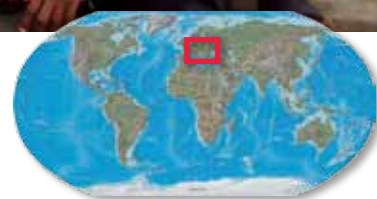

Bůh chtěl, abych pro misie

Otec Josef Mathuni OMI (nejvyšší s uvítacím věncem) mezi indickými učiteli

pracoval jinak

Misionář oblát P. Josef Mathuni OMI se narodil v německé rodině poblíž Českého Krumlova, studoval u Litoměřic a v Chebu, byl poslán bojovat do Francie, v Americe byl v zajetí. Do kongregace Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné vstoupil v Německu. Chystal se na misie do Namibie, ale byl poslán do Rakouska. Jako ředitel rakouského oblátského Mariánského misijního díla navštívil tolik zemí, že už je ani nespočítá...

Co tě přivedlo do společenství oblátů?

V roce 1930 přišli do naší farnosti Maria Gojau, dnešního Kájova, obláti. Velmi dobře kázali, přinesli duchovní oživení do celé oblasti, obnovili poutní místo i poutě. Jeden z nich se mě po čase zeptal: „Nechtěl bys být knězem?“ Otázkou mě

tak vyděsil, že jsem utekl... Vůbec jsem se nepovažoval za hodného něčeho takového. Pak jsem nad tím začal přemýšlet. „Zkusím to,“ rozhodl jsem se a nastoupil jsem do oblátského gymnázia v Teplé – neda-leko Lovosic. Byl jsem nadšen z vyprá-

„Nechtěl bys být knězem?“ Otázkou mě tak vyděsil, že jsem utekl...

vění misionářů oblátů z celého světa, kteří do Teplé a později do Chebu, kde jsem maturoval, přicházeli. K mému konečnému rozhodnutí pro kněžství přispěla válka. Jakkoliv byla hrozná, mně přinesla užitek. Když jsem viděl a prožil tu hrůzu, jak tolik lidí náhle umírá, bylo mi jasné: Chci lidem svědčit o Bohu a vyprávět jim o jeho lásce. Budu knězem! Když válka skončila – pro mě to bylo až v roce 1946, kdy jsem byl propuštěn z amerického

zajetí – mohl jsem uskutečnit své rozhodnutí. Absolvoval jsem v Německu noviciát i další léta přípravy a po věčných slibech v kongregaci Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné a po kněžském svěcení jsem si kladl otázku: „Bože, kde mě chceš mít? Zde, nebo třeba v Africe?“

Jak ti Bůh odpověděl?

Skrze situaci, vnější okolnosti... Když jsem byl v americkém zajetí, prodělal jsem žloutenku. Po zvážení mého zdravotního stavu mi provinciál řekl: „Afrika nepřipadá v úvahu!“ A poslal mě do Rakouska, kde z oblátů, kteří museli po válce opustit Československo, vznikala nová oblátská provincie. (Je to skoro jako ve Skutcích apoštolů – srov. Sk 8,1–8. Díky poválečnému vyhnání misionářů oblátů německé národnosti z Československa vznikla oblátská provincie v Rakousku – pozn. redakce.)

Přesto jsi se celý život věnoval misiím – vytvářel jsi „týlové zázemí“...

Od roku 1957 až do letoška jsem 53 let vedl rakouské Mariánské misijní dílo. Podporuje misie finančně, podporuje ▷

Krejčovská dílna v Kongu

Péče o děti v Paraguayi

misijní povolání a vůbec myšlenku misíí. Společně s dalšími řeholníky jsme vytvořili tým, který získal povolení ministerstva navštívit všechny školy v Rakousku od mateřských až po univerzity. Navštěvovali jsme také všechny farnosti. Vyprávěli jsme o misiích, zodpovídali dotazy, diskutovali.

Jaké byly nejčastější dotazy?

Lidé se ptali na nejrůznější věci a měli spoustu námitek. Jedna z nejdůležitějších byla: „Co přináší Ježíš navíc oproti Buddhovi, Mohamedovi...?“ Protože pokud nepřinesl víc než oni, tak k čemu pak křesťanské misie. To byla zcela rozhodující otázka.

A jaká byla tvá odpověď?

Ten nejpodstatnější rozdíl mezi tím, co nám dal poznat Ježíš Kristus ve srovnání s ostatními náboženstvími, je obsažen v následujících bodech:

- ▶ Bůh nás má rád. Bůh nás má tak rád, že nám poslal svého vlastního Syna.

Kde je nějaké jiné náboženství, které by něco takového hlásalo?

- ▶ Bůh nás má tak rád, že obětí svého Syna smývá naše hříchy. Kde je náboženství, které by činilo člověka tak svobodným a šťastným! Ale tím to nekončí!
- ▶ Bůh nás přijímá za své děti a chce být naším otcem!
- ▶ Bůh nás má tak rád, že nás přijímá do svého království a do svého nebe! A my se stáváme Božími dědici.

Byl jsem šťastný a dodnes jsem šťastný, když o tom mohu lidem vyprávět. Je velmi důležité umět vysvětlit, co přináší Kristus navíc oproti ostatním náboženstvím. Nechceme ostatní náboženství nějak snižovat – ostatní náboženství mají svou úlohu. Boží duch vane ve všech nábožen-

stvích. Ale my jsme vyvolený lid Nové smlouvy pro celé lidstvo. Jsme nositeli spásy pro miliony lidí. My, křesťané, jsme přijali poslání, a to trvá do dneška.

Připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■

Pozn. redakce: P. Josef Mathuni OMI předal letos po 53 letech vedení Mariánského misijního díla v Rakousku mladému českému oblátovi P. Tomáši Vyhnálkovi OMI (je mu 32 let, noviciát absolvoval v Polsku, studia v Itálii, dosud působil v Rakousku a v České republice, loni ukončil licenční studia v Římě), který v současnosti pracuje na rozšíření činnosti Mariánského misijního díla i do České republiky. Otec Mathuni zemřel při autonehodě, když krátce před vydáním tohoto čísla doprovázel misionáře ze Sahary.

Je velmi důležité umět vysvětlit, co přináší Kristus navíc oproti ostatním náboženstvím.

VÍKEND V OBLÁTSKÉ KOMUNITĚ

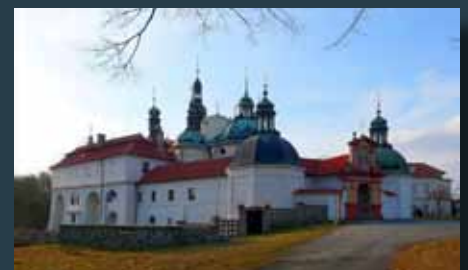
pro muže od 17 do 30 let

- Kdo je dnes misionář?
- Kdy vstává, modlí se vůbec, odpočívá, pracuje, a co jí?
- Baví ho život?
- Proč to vlastně všechno dělá?

KAŽDÝ 3. VÍKEND V MĚSÍCI V TÁBOŘE-KLOKOTECH

Bližší informace na www.oblati.cz

Kontakty: o. Vlastimil OMI 733 755 901, o. Marek OMI 736 680 784

Dát svůj život

Mnoho mladých lidí se dívá na svůj život s obavami a nad svou vlastní budoucností spatřují příliš mnoho otazníků. Se znepokojením se ptají: Jak se zapojit do světa, poznamenaného mnohým vážným utrpením a nespravedlností? Jak dát životu smysl? Co udělat pro to, aby plody Ducha „lásky, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání“ prostoupily tento zraněný a křehký svět, svět patřící především mladým lidem?

Chci vám připomenout několik zásadních pravd, o kterých je dobré rozjímat. **Jen Kristus může naplnit nejnítějnější tužby lidského srdce.** Mocí svého Ducha v nás oživuje Boží lásku, která nás uschopňuje k tomu, abychom milovali své bližní a byli připraveni jim sloužit. Kdo se nechá vést Duchem, pochopí, že dát se do služeb evangelia není jen nějaké nepovinné rozhodnutí, neboť předávání radostné zprávy druhým je věc skutečně neodkladná. Znovu opakuji, že můžeme být Kristovými svědky jen tehdy, když se necháme vést Duchem Svatým. Draží mladí přátelé, dnes je potřebnější než kdy jindy, aby evangelium bylo hlásáno a víra aby se opírala o svědectví. Proto **i dnešek potřebuje takové učedníky Kristovy, kteří nebudou ve službě evangeliu šetřit ani časem, ani energií.** Potřebujeme takové mladé lidi, kteří v sobě nechají hořet Boží lásku a velkoryse odpoví na Boží naléhavé volání, jak ostatně učinila řada mladých blahoslavených a svatých z minulosti dávné i blízké. Chci vás ubezpečit, že Duch Ježíšův vás mladé volá k tomu, abyste Ježíšovu radostnou zprávu přinášeli svým vrstevníkům. To, že dospělí lidé často jen s velkými obtížemi chápou svět mladých, může být pokyn, jímž vás Duch pobízí k tomu, abyste se úkolu přinášet evangelium mladým ujali vy. Vy totiž znáte nejlépe myšlenkový svět, mluvu, zranění i očekávání a zároveň hlubokou touhu po dobru u svých vrstevníků. Kéž každý z vás najde odvahu a slíbí Duchu Svatému, že přivede k Ježíši Kristu jednoho mladého člověka způsobem, jaký považuje za nejlepší, s vědomím toho, jak „odpovědět každému, kdo se ptá po důvodech vaší naděje, ovšem s jemností a skromností“ (srov. 1 Petr 3,15).

K dosažení tohoto cíle, milí mladí přátelé, buďte svatí, buďte misionáři, neboť není možné oddělovat *svatost* od *poslání*. Nebojte se stát svatými misionáři. **Buďte připraveni zcela nasadit svůj život** proto, aby svět mohl být osvícen světlem Kristovy pravdy; aby na nenávist a neúctu k životu bylo odpovězeno láskou; aby byla hlásána naděje o zmrtvýchvstalém Kristu na každém místě na zemi.

Z poselství Benedikta XVI. ke XXIII. Světovému dni mládeže připravil
P. Vít Zatloukal ■

„A nyní přišla chvíle, abychom se rozloučili nebo si spíše řekli na shledanou! Děkuji vám všem za vaši účast na Světových dnech mládeže 2008 tady v Sydney a doufám, že se uvidíme za tři roky. Světový den mládeže 2011 se bude konat v Madridu ve Španělsku. Modleme se do té doby za sebe a před světem vydávejme naše radostné svědectví Kristu. Bůh vám všem žehnej.“

Benedikt XVI. v Sydney

Moje první zkušenost

Foto: 2x Picasa, Muschka

s mým biřmovacím patronem

Před dvěma lety jsem přijala svátost biřmování. Vybrala jsem si biřmovací jméno, které je pro děvče sice neobvyklé, ale mně se líbí – Rafael.

A proč ne? Vždyť andělé jsou bytosti bezpohlavní, tak proč bych toho zrovna já jako holka nemohla využít a vzít si za patrona třeba i archanděla? Na rozdíl od některých jiných jsem své biřmovací jméno sice nezapomněla, ale tím to i tak prakticky skončilo. O to víc jsem byla

udivena, když jsem nyní mohla udělat nečekanou zkušenost se vzýváním svého patrona.

Na horách

Bylo to takto: Se skupinkou věřících holek, se kterými se scházíme již několik roků, jsem byla na horách. Byli tam s námi jedni manželé, a přizvali i kněze, abychom mohli mít každý den mši svatou a duchovní slovo. S tím knězem však nemám už delší dobu nijak zvlášť pěkné vztahy. To proto, že jsem prohlédla, že i on je obyčejný člověk. Poznala jsem, že má chyby, které mě odradily. I při tomto

pobytu, když se několikrát pokusil začít se mnou rozhovor, jsem mu vždy dala najevo, že mě to obtěžuje, a věnovala jsem se něčemu jinému.

Osamocenost

Předposlední den jsme se vypravili na nejvyšší horu, která nám dala hodně zabrat. Přestože na začátku naší výpravy svítilo sluníčko, čím víc jsme se blížili strmými stezkami k vrcholu, tím byly povětrnostní podmínky horší, a dokonce jsme i zmokli. Když jsme se pak vraceli dolů, skupinka se roztrhala a na mě najednou všechno dolehlo. Dostala jsem se do krize, o které se mi nechce ani mluvit. Po návratu na chalupu se ostatní rozběhli a začali připravovat táborák a scénky. Já jsem si zalezla do spacáku a bylo mi hrozně. Přes okno jsem slyšela naše veselé písničky

Své biřmovací jméno nezapomněla, ale tím to prakticky skončilo.

„Rafaeli, Michaeli a Gabrieli, už mi přece pošlete někoho...“

a spoustu smíchu. Občas někdo přiběhl, zval mě a přemlouval, ať jdu k ostatním. To pro mě v té chvíli bylo naprosto nemožné, a zvláště těžce na mě dopadala samota, všude kolem se setmělo... Asi půl hodiny jsem se modlila k Pánu Ježíši, ať něco udělá. A vůbec nic.

„Pošlete mi někoho...“

A pak jsem vyslovila to, co ještě nikdy předtím, a řekla jsem: „Rafaeli, Michaeli a Gabrieli, už mi přece pošlete někoho, kdo by tady se mnou chvíli byl. Snesla bych třeba i toho kněze.“ Nečekala jsem však vůbec nic. Netrvalo to ani minutu a někdo zaklepal. Byla jsem přímo šokována, když jsem po hlase poznala, že při-

Foto: Flickr, olga.palma

šel právě tento kněz (musím podotknout, že na náš pokoj nechodil). Přisedl ke mně na kraj postele a chvíli jsme si povídali. Byla jsem z jeho příchodu tak překvapená,

že jsem přiznala, ke komu jsem se modlila a za co. Po chvíli se mi alespoň trochu podařilo překonat ty strašné pocity. Díky této zkušenosti možná časem dojde i k uzdravení mého pohledu na tohoto kněze – uvidíme.

Avšak co je na tom pro mě nyní nejzajímavější, je zkušenost s tím, že můj biřmovací patron pomohl ve chvíli, kdy mi bylo nejhůř. Ale jak OKAMŽITĚ!

Šance, kterou málo využíváme

Když jsem si o tom mohla víc promluvit, bylo mi řečeno, že to tak bývá. Naši patroni k nám totiž mají zvláštním způsobem blízko a zkušenost s jejich mimořádnou a účinnou pomocí mnohdy nemáme jen proto, že je o pomoc nevzýváme. Je mi jasné, že Rafael za mě nebude všechno řešit, – a také ho asi nebudu otravovat v běžných záležitostech –, ale po této zkušenosti vím, že až mi bude zle, podobně jako v té zmíněné situaci, určitě ho o pomoc poprosím...

Rafael ■

Naši patroni k nám totiž mají zvláštním způsobem blízko a zkušenost s jejich mimořádnou a účinnou pomocí mnohdy nemáme jen proto, že je o pomoc nevzýváme.

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Jaký význam má výběr biřmovacího jména – biřmovacího patrona?

Biřmovanec si vybere jméno, aby měl vzor k následování a ochránce v nebi..

Srov. *Katolický katechismus*, Fr. Tomášek, Praha, 1968.

Foto: Flickr, rpb1001

Sytit duši

duchovní literaturou

Člověk si uvědomuje své tělo a pečuje o něj, to objevil své první „já“. Jako jediný z celého světa živočichů přemýšlí, poznává, vzdělává se... – to objevil své druhé „já“. Když spojuje svůj život s Bohem, se kterým vytváří vztah – to objevil své třetí „já“. Nejen tělo potřebuje pokrm, „živit“ potřebuje i náš intelekt. Řádnou „výživu“ však vyžaduje také naše třetí já – to duchovní. Tu výživu nám, mimo jiné, poskytuje i takzvaná duchovní četba.

Duchovní četba

Svatý Augustin řekl: „Když se modlíš, mluvíš k Bohu, když čteš Písmo, mluví k tobě Bůh.“

Duchovní četba je pokrmem duše. Duše totiž žije pravdou a láskou. Potřebuje pokrm, který ji udržuje ve stále svěžesti a který by podporoval její vzrůst.

Když si Boží slovo osvojíš, a to bez těžkostí nejde, budeš se stávat moudrým podle Boha.

Duchovní četbou není jen Bible, ale také každá kniha, která povznášá našeho ducha ke Kristu – k Bohu.

Život je krátký – je třeba si vybírat

Dáme-li si hodně práce s přípravou jídla, máme si dávat záležet i při tom, když

si vybíráme četbu. Život je příliš krátký k tomu, abychom stačili přečíst vše. Je tedy potřebné volit to opravdu dobré. Musíme si najít ty nejlepší texty, tedy především takové, ze kterých čerpáme Boží moudrost.

Člověk se chce mít za každou cenu dobře. Bůh chce, abychom byli za každou cenu, za všech okolností dobří.

*„Když se modlíš,
mluvíš k Bohu,
když čteš Písmo,
mluví k tobě Bůh.“
sv. Augustin*

Lidská moudrost – chytrost nás poučuje, jak v tomto světě obstát, jak udržet své pozice, jak neztratit své image před lidmi, a to často za každou cenu. Boží moudrost nás učí něčemu jinému. Učí nás, jak se líbit Bohu, jak dobře prožít život zde na zemi, nepromarnit ho – a tak před Bohem obstát.

Naslouchat Boží moudrosti

Tato Boží moudrost k nám promlouvá i skrze Písmo svaté, nebo i další knihy... Učí nás novému pohledu na věc. V Písmu svatém čteme: „Mé úmysly nejsou vaše úmysly a vaše cesty nejsou moje cesty. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše. Dotazujte se Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte, dokud je blízko.“ (srov. Iz 55,6–9)

Čteme málo, protože nemáme čas?

Dnes jsou knihy neuvěřitelně podhodnocené a četba beznadějně upadá. Čím to je? Děje se tu něco obdobného jako ve styku s lidmi. Nevidíme-li v lidech Krista, přestaneme si jich vážit.

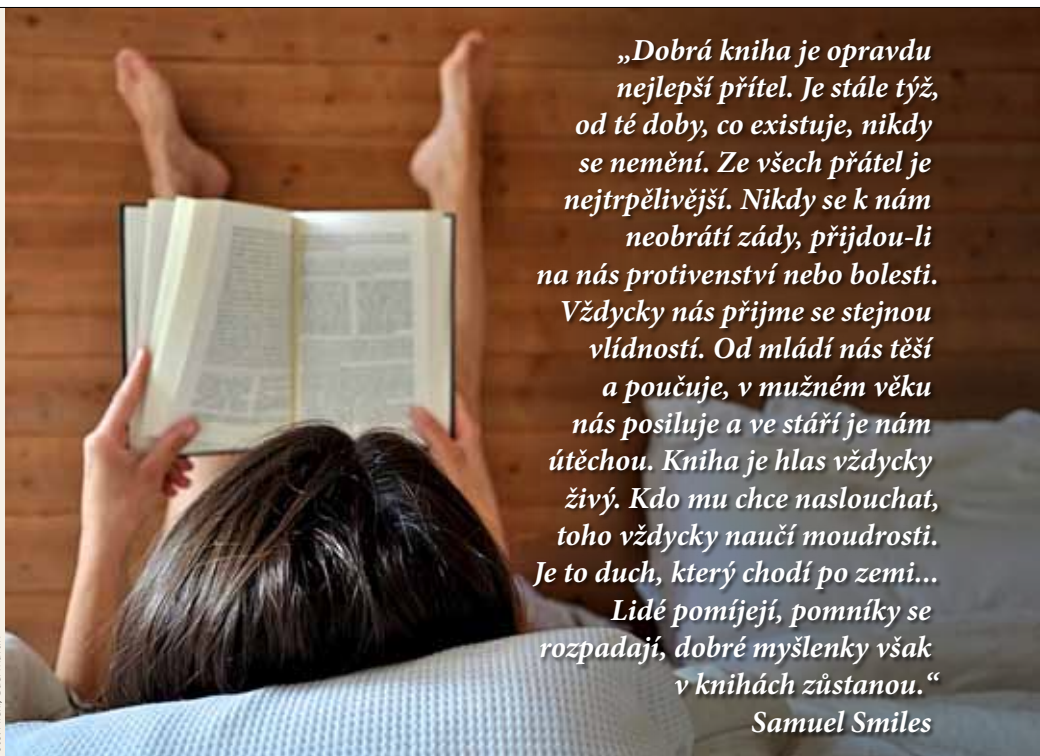
S častou četbou duchovních knih nebo i denní četbou Písma svatého je dobré začít na počátku adventní nebo postní doby, kdy si četbu můžeme dát jako způsob prožívání liturgického období. Pak je třeba již s četbou vytrvat. A nezapomeň: Bible je Boží slovo, a proto je nejdůležitější, abys v Bibli hledal Boha.

Knihy může přispět ke změně života

Svatý Augustin se přiznává, že za své opravdové obrácení vděčí i knize. Vypráví ve *Vyznáních*, v jakém byl stavu. Už dávno poznal pravdu, ale pořád se ještě nemohl rozhodnout k tomu, aby usku-tečnil to, co s novým životem souviselo. Nakonec už na něj nepůsobily ani slzy matky, ani výmluvnost svatého Ambrože. Spatřil však Písmo a uslyšel vnitřní hlas: „Vezmi a čti!“ Sotva přečetl kousek, zdálo se mu, jako by mu „do srdce pronikl paprsek jasného světla a všechny pochybnosti prchly“. Od té doby svatý Augustin pevně věřil, že v těžkých životních situacích, v pokušeních, ve smutku je nejlepším prostředkem sáhnout po dobré knize.

My to máme snazší...

Křesťané prvních století v Egyptě si vepsali oblíbená slova našeho Pána na kousek hlíny a ty kousky ztvrdlé hlíny nosili

„Dobrá kniha je opravdu nejlepší přítel. Je stále tůž, od té doby, co existuje, nikdy se nemění. Ze všech přátel je nejtrpělivější. Nikdy se k nám neobráťí zády, přijdou-li na nás protivensství nebo bolesti. Vždycky nás přijme se stejnou vlídností. Od mládí nás těší a poučuje, v mužném věku nás posiluje a ve stáří je nám útěchou. Kniha je hlas vždycky živý. Kdo mu chce naslouchat, toho vždycky naučí moudrosti. Je to duch, který chodí po zemi... Lidé pomíjejí, pomníky se rozpadají, dobré myšlenky však v knihách zůstanou.“
Samuel Smiles

Foto: Flickr, Gael Martin

na šňůře zavěšené kolem krku. Pomysleme jen, jak bylo těžké získat tehdy opis Písma a jak to bylo cenově nedostupné! Mnozí křesťané se proto od svého mládí

učili z paměti rozsáhlým částem Starého i Nového zákona.

P. Josef Havelka ■

„Do zlata a slonoviny se vážou jen knihy duchovní, protože duchovní četba je normální podmínka duchovního růstu.“
kardinál Tomáš Špidlík

Foto: Picasa, © Alain Rézette

Mons. Jan Baxant u informačního stánku misionářů při dominikánských misiích v Litoměřicích v létě 2010

Foto: Jana Michálková

Láska – ochota žít pro druhého

Otče biskupe, pocházíte – myslím – ze šesti sourozenců. V dnešní době jsou mladí lidé v kostelích často konvertité a tradičním katolickým rodinám se nedaří předat víru. Jak vás rodiče vychovávali?

Vychovávali nás tak, že za svou křesťanskou vírou máme stát svými skutky, ať se děje, co se děje. My jsme ale viděli, že naši rodiče se chovají také tak.

Myslíte, že vychovávat děti za komunismu bylo lehčí než dnes, nebo naopak těžší?

Vždycky je to stejně náročné, ale i krásné. Nerozhoduje politický systém.

Mnoho mladých bojuje v dnešní přeseexualizované době o čistotu. Vedl jste dlouhou dobu seminář a máte jako duchovní vůdce jistě bohaté zkušenosti. Co praktického byste jim poradil?

Poradil bych, a vždycky jsem tak radil mladým lidem, aby si nemysleli, že

sexus je jediná otázka a jediný problém mládí. Je i mnoho jiných věcí, které by je mohly zajímat. Kolik je např. opuštěných a nemocných lidí, kteří by přivítali povzbuzení od zdravých a krásných mladých lidí, kdyby je třeba jen navštívili! Důležité je, abychom se nikdy nenechali zotročit ničím a nikým. Sexus není skutečnost zavrženíhodná, ale je to Boží dar. Za přijetí Božích darů je však moudrý člověk zodpovědný. Využívá je, ale nezneužívá. O čistotu, což je krása a harmonie, se usiluje a prosí.

Při svěcení na biskupa jste zmínil Pia X. Čím vás tento papež oslovuje? Myslíte si, že má co říci dnešním mladým lidem?

Zmínil jsem svatého Pia X. proto, že je v mé linii apoštolské posloupnosti. (Pozn. redakce: Apoštolská posloupnost je spojení biskupů s apoštoly. Biskup byl vysvěcen jiným biskupem, ten zase dalším biskupem, a tak dál... a tato linie sahá až k některému z apoštolů. Tato posloup-

Erb biskupa Jana Baxanta s heslem „Ať vidím“

Foto: TS ČBK

Dobrý kněz má ambici lidi a děti ne bavit, ale Kristem zaujmout.

Foto: Flickr, roel1943

Štěstí je v tom, že vím, že jsem milován a že i já miluji.

odpovědnost. Ne vždycky jsem jim dal dobrý příklad... Ale především se modlím za šťastnou smrt, tedy za to, abych na odchod z tohoto světa byl dobře připraven – abych stále žil ve stavu milosti posvěcující. Abych vůbec se těch setkání v nebi, dá-li Bůh, dočkal.

Všichni touží po štěstí a každý má svou vlastní představu o tom, jak má takové štěstí v jeho životě vypadat. Co vy považujete, otče biskupe, za štěstí pro mladého člověka a po čem by podle vás měl prahnout nejvíce?

Nechci nikomu, tím spíše mladému člověku diktovat, po čem by měl prahnout, aby byl šťasten. Chtěl bych ale doporučit a přeji všem mladým lidem, aby je měl někdo rád a aby i oni měli někoho, koho budou mít opravdu rádi. Připomínám však, že skutečná láska je nezištná ochota žít pro druhého. Štěstí je v tom, že vím, že jsem milován a že i já miluji. Ve vztahu k Bohu to ani jinak není.

Připravila Petra Vaňková ■

Sexus není skutečnost zavrženíhodná, ale je to Boží dar. Za přijetí Božích darů je však moudrý člověk zodpovědný. Využívá je, ale nezneužívá.

nost je nutná pro platné udělování svátostí – s výjimkou křtu a svátosti manželství. Apoštolská posloupnost je zachována v katolické církvi, u pravoslavných, ve východních církvích a u tzv. starokatolíků. V protestantských církvích byla přerušena.) Když on umíral, naše maminka se pomalu probírala na světlo tohoto světa. Nejen proto mám k němu určitý bližší vztah. Oslovuje mne jeho životní heslo a výzva: všechno obnovit v Kristu! Všechno, tedy i sama sebe. To je však ze všeho nejtěžší, současně i nejdůležitější.

Mladí manželé, ale i dospívající často ve městech řeší otázku kam na mši svatou. Jak jste ono dětské „mně to nebaví“ řešili u vás doma, když jste byli malí?

Díky Bohu, nás to vždycky bavilo. Měli jsme možná i velikou výsadu, že na nás měli vliv dobří kněží. Dobrý kněz má ambici lidi a děti ne bavit, ale Kristem zaujmout. Byli jsme vychováni tak, že i to, co by nás někdy nebavilo, nám může být užitečné. Primitivní a hloupé je přece dělat jen to, co mě baví.

Z čeho máte obavy při osobním soudu po smrti a naopak: na co se v nebi těšíte?

Velice se těším na opětné setkání s mými

rodiči a dobrými lidmi, které jsem zde na světě potkal. Těším se na setkání se svěťci a světicemi. Těším se na Pána Boha, až Ho uvidím tak, jak je. Obavy mám z toho, abych se jednou u Boha setkal i s těmi, za které jsem nesl a nesu

Symbolický políček při biřmování

Foto: Robert Macko

Podporujte své kněze...

Občas slychávám povzdechnutí, že naši biskupové by se měli víc ozývat. Mnohdy by někteří stáli o to, aby slyšeli, co si o aktuálních problémech společnosti a Církve právě oni myslí. Vzpomněl jsem si na to, když jsem lyžoval s mariánskou družinou děvčat ve Velkých Karlovicích. V neděli jsme dali přednost účasti na mši svaté spolu s tamější farností.

V Olomoucké arcidiecézi se zrovna četl list arcibiskupa Jana o povolání. Jeho obsah je natolik aktuální, že je dobré alespoň část z něj připomenout.

Není totiž pravda, že by naši otcové biskupové mlčeli. Jen bychom jim měli více naslouchat a vzájemně si sdělovat to, co nás z jejich myšlenek zaujalo.

P. Marek Dunda

Ani nejlepší kněz neudělá pro věřící víc, než může vykonat jeden člověk. Má-li však dobré spolupracovníky, dokáže udělat dobra několikanásobně víc.

...a nová kněžská povolání

Spolupracovníci znásobí dobro

Děkuji všem věřícím, kteří se svými kněžími spolupracují a jsou jejich oporou. Ani nejlepší kněz neudělá pro věřící víc, než může vykonat jeden člověk. Má-li však dobré spolupracovníky, dokáže udělat dobra několikanásobně víc. Důležitá je ovšem i spolupráce v tom nejširším slova smyslu. Tím myslím zvláště na rodiny, které se snaží žít jako živá buňka Církve.

Velkoryse přijímají děti a vychovávají je v dobré lidi a křesťany, kteří jsou citliví k Božímu hlasu a touží žít jako přátelé Boží.

Rodina jako kněžský seminář

Rodina je prvním kněžským seminářem. Tam se kladou základy víry, tam se rozvíjejí osobnosti schopné žít pro druhé a jít za velkými ideály. Tam se učí lásce, která nehledá sebe a je věrná i za cenu oběti.

K povinnostem křesťanských rodin patří výchova nových generací křesťanů. Projevem zodpovědnosti rodičů za společenství Církve i rodičovskou hrdostí je touha vychovat děti tak, aby je Bůh mohl povolát k důvěrnému přátelství s Ježíšem a ke kněžské službě. Rodina by měla počítat s tím, že jedno dítě vychová pro Boha, i když mu nechá naprostou svobodu volby povolání. Vezmou-li rodiny svůj úkol vážně, pak nejen přibude kněží, ale uzdraví se i mnohé rodiny. Děkuji všem rodičům, kteří tak budují své rodiny.

Rodina by měla počítat s tím, že jedno dítě vychová pro Boha, i když mu nechá naprostou svobodu volby povolání.

Z pastýřského listu Mons. Jana Graubnera o povolání, napsaného na svátek Křtu Páně 2010 (výběr, mezititulky redakce) ■

Jakou radost mi dává kněžství

Důvody, proč se někdo rozhodne pro zasvěcený život, mohou být různé. Vždyť každý z nás je originál a každého si Bůh chce vést jeho vlastní cestou. Může být zajímavé sledovat cesty druhých. Může to být i inspirace...

P. Brian Green popisuje, proč se v poměrně zralém věku rozhodl pro kněžství.

A právě to mě jistě částečně připravilo na to, abych se stal knězem. Bůh chce, aby byli lidé šťastní, jak to jasně vyjádřil Ježíš ve svém horském kázání. Ale štěstí není možné vyhrát v loterii nebo si ho koupit v obchodě, nezajistí nám je doktor ani kabaretní komik.

Ani já nyní „nezajistiuji štěstí“. Jen ukazuji cestu a doprovázím po ní. Jdu kousek společně...

P. Brian Green ■

Čím jsem byl starší, tím jsem si víc a víc užíval života – zahrady, svého psa, piva v hospodě –, ale nenašel jsem nic, co by mě fascinovalo víc než lidé: staří lidé, děti a studenti, jednotlivci. Sdílel jsem jejich životní příběhy, lásky a radosti, smutky a smích.

...víc a víc jsem si užíval života – zahrady, svého psa, piva v hospodě...

Foto: whitehouse.gov / Eric Drieger

Kněžské povolání

Kněžské povolání je jistě pokoj a radost, ale je to také kříž a mučednictví. Neboť kněz je zcela zasvěcen Kristu a jedná s jeho mocí a s jeho posláním. V tom je jeho velikost a jeho důstojnost, ale také jeho utrpení a jeho agonie.

Budte tedy spojeni se svými kněžími: milujte je, ctěte je, podporujte je, a především se za ně modlete.

Svatý farář Arský říkával: „Jak veliký je kněz! Kněze dobře pochopíme až v nebi. Kdybychom ho chápali na zemi, umřeli bychom ne zděšením, ale láskou. Všechna ostatní dobrodiní od Boha by nám nic neprospěla bez kněze. K čemu by vám byl dům plný zlata, kdybyste neměli někoho, kdo vám otevře jeho dveře? Kněz má klíč od nebeských pokladů a otvírá bránu k nim; je to hospodář Pána Boha, správce jeho statků...“

Jan Pavel II. ■

„Budte tedy spojeni se svými kněžími: milujte je, ctěte je, podporujte je, a především se za ně modlete.“

Řada mladých mužů se připravuje na kněžství. Podpořme je modlitbou růžence za povolání.

Rozjímavý růženec za nová kněžská povolání sestavili sami bohoslovci. Publikace získala dne 16. 10. 2009 od J. Em. Miloslava kardinála Vlka imprimatur. Je již v oběhu přibližně 4000 rozjímavých růženců za kněžská povolání. Zakoupením růžence podpoříte Nadaci Arcibiskupského semináře v Praze.

Převodem 249 Kč ve prospěch Nadace Arcibiskupského semináře získáte 10 rozjímavých růženců. V případě svého zájmu se obraťte na adresu Nadace Arcibiskupského semináře v Praze, Thákurova 3, 160 00 Praha 6. Tel.: 220 181 301. E-mail: tajemnice@arcs.cuni.cz

Foto: Alas Masner

Opravdové neštěstí?

Hříchy

Foto: Flickr, mmpix

„To je ale neštěstí!“ slycháváme v různých situacích. Skutečné neštěstí je však jen jedno – hříchy!

Svatý Jan Maria Vianey, farář z francouzského Arsu, o něm mluví slovy své doby. Na to je třeba při četbě nezapomínat... Ale také je třeba vědět, že mluví o skutečnostech, jejichž platnost je nadčasová. Hříchy je i dnes neštěstím a má tytéž účinky jako před staletími! V čase i pro věčnost...
P. Marek Dunda

Přináší neštěstí, škodu a utrpení již nyní!

Všimněme si, jaká dočasná neštěstí přináší hříchy. Chudoba, nemoci, smutek, všechny jiné bolestné události, ale především smrt

tu mají svůj počátek. Duch Svatý mluví na několika místech Písma k Židům, že pokud zachovají jeho přikázání, dostane se jim požehnání. Jejich pole v hojně úrodě vydají své plody a stromy ovoce. Jestli však přesto opustí svého Tvůrce, on na ně dopustí různé potíže a neštěstí (srov. Dt 7). A opravdu, všechna neštěstí, jak duchovní, tak tělesná, mají svůj počátek v hříchu. Proč byli andělé svrženi z nebe do pekla? Proč byl Adam vyhnán z ráje? Proč na první lidi a jejich potomky padlo toliké neštěstí? Původcem toho je hříchy (srov. Gn 3). Nebyli to zločinci, kvůli kterým se na zem přivalila potopa? (srov. Gn 6,13) A co se dělo v Sodomě, Gomoře a na jiných místech, kam byl seslán oheň z nebe, jestliže ne hříchy? Ó, prokletý hříchy! Kdo tě dobře poznal, ten se už nikdy neodváží tě spáchat. Prorok Nathan říká Davidovi: „Neodejmu meč z Tvého domu navěky, protože ses postavil proti mně“ (srov. 2 Sam 12,10). A mudrc říká: „Hospodinovo prokletí spočívá na domě

Jako je tělo bez ducha mrtvolou, tak duše člověka, který nedbá na milost Boží, je mrtvá...

bezbožníka, jeho požehnání na obydlí spravedlivých“ (Př 3,33). Utíkejme, bratři, před hříchy, neboť hříchy je pro nás zdrojem pozemských neštěstí.

Bere život tělu, ale především duši

Císař Anastáz viděl v noci ve svém pokoji hroznou postavu s knihou v ruce. Tato postava mu na základě jeho hříchů z knihy předpověděla život do čtyřiceti let. Takovéto myšlenky jsou pro člověka,

Mučedníci snesli nejstrašnější utrpení, protože nechtěli zapřít svého Boha a Spasitele.

který touží po dlouhém věku, děsivé. Ale strašné škody se dějí člověku následkem hříchu i na duši. Jako je tělo bez ducha mrtvolou, tak duše člověka, který nedbá na milost Boží, je mrtvá a naplňuje odporem Boha i anděly. V tomto stavu nemůže udělat nic, co by si zasloužilo věčný život.

Obrovský kontrast

Když měla svatá Kateřina Sienská jednou vidění duše v milosti Boží, v pohnutí zvolala: „Pane, kdyby mi víra nehlásala, že je pouze jeden Bůh, usuzovala bych, že tato duše je božstvem. Už chápu, Bože, že za tak krásnou duši jsi mohl zemřít.“ Když člověk udělá těžký hřích, ta zvláštní kráska zaniká; duše, která byla dříve podobná andělu, se nyní stává odpornou jak ďábel, anebo jako střevo ležící osm dní na slunečním žáru. Po spáchání těžkého hříchu ztrácí člověk všechny zásluhy získané pro život věčný, i kdyby jich měl tolik jako všichni andělé a svatí dohromady. Po pádu mu zůstane jenom peklo. Ó, prokletý hřích, jak strašnou zkázu přinášíš duši! Ach, kolik lidí kolem nás je v takovémto politováníhodném stavu. Kéž by se tak báli smrti duchovní, jako se bojí smrti těla!

Hřích ti bere vnitřní pokoj...

Jdu dále a tvrdím, že hřích smrtelný nás připravuje o pokoj duše. „Pokojná mysl je jako stálá hostina,“ říká prorok (srov. Př 15,15). Svatý Pavel říká, že pokoj duše převyšuje všechny smyslové radosti.

...za chvíli už nebudeme na zemi a budeme se nacházet mezi svatými nebo zavrženými.

Anonymní mistr: Umučení svaté Markéty (1474–79), freska, Crea, Itálie

„A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši“ (Flp 4,7). A o hříšníkovi naproti tomu říká prorok Izajáš, že jeho srdce trpí nepopsatelnými bolestmi (srov. Iz 13,8). V listě Římanům svatý Pavel píše, že hříšníci budou po celý život trápit muka: „Soužení a úzkost padne na každého, kdo působí zlo“ (Řím 2,9). Příteli, proč setrváváš ve hříchu? Právě on způsobuje, že jsi tak nešťastný.

...stáváš se otrokem

Smrtelný hřích uvrhuje naši duši do zajetí Satana. Člověk ve stavu milosti posvěcu-

jící je opravdu dítětem Božím. Po pádu do hříchu se stane otrokem zlého ducha. Ubohá duše, lidé tě prodávají zadarmo – alkoholik za pohárek pití, lakomec za hrst sena, žrout za pamlsek, nemravník za rozkoš. Jak málo si tě cení, jak strašně tě znevažují!

Smrtelný hřích z nás dělá Boží nepřátele a uzamyká nám brány do nebe. Můj Bože, jak strašně neštěstí je žít v nepřátelství s Tebou, který jsi samým dobrem, samou láskou i štěstím vyvolených! Kdybychom věděli, co to znamená urazit Boha, za žádnou cenu bychom se neodvážili udělat hřích. ▷

Foto: Flickr, StuartPillbrow

Mějme se na pozoru, protože neznáme dne ani hodiny!

Příklad mučedníků a vyznavačů

Tři mládenci, o kterých se píše v knize Daniel, z tohoto důvodu volili raději hození do rozpálené pece (srov. Dan 3). Mučedníci snesli nejstrašnější mučení a nezapřeli svého Spasitele. Jedněm bylo kladeno na hlavu rozpálené uhlí jako svatému Klementovi, biskupu v Ancyri, svatému Sabiniánovi a svatému Kryštofovi. Jiným byly vytrhány nebo kamením vymláčeny zuby jako svaté Apolonii a svatému Januáriuvi. Z jiných byla zaživa sedřena kůže, jak to čteme o svatém Bartoloměji a o svaté Regině. Svatý Venant dovolil, aby mu byly vyrvány vnitřnosti, a trpěl klidně, když ho pálili pochodněmi, protože nechtěl hříchem ztratit Boží milost. Mučedníci snesli nejstrašnější utrpení, protože nechtěli zapřít svého Boha a Spasitele. Běda nám, že se zříkáme krásného nebe a svoláváme na sebe peklo jen proto, že chceme uspokojit své hříšné náklonnosti. Kdo pochopí hrůzu tohoto neštěstí? Kdo pochopí zaslepenost bezbožného člověka, který zvířecí rozkoš staví výš než radost věčnou a nějakou drobnost výš než království nebeské, obžerství výš než hostinu blahoslavených ve městě Božím!

Svatí o hříchu

Hřích je opravdu největším neštěstím, jaké nás na světě může potkat. Svatý Tomáš se diví, jak člověk, který zhřešil, se může

smát. Svatá Kateřina Sienská říká, že všemocný Bůh by nemohl člověku způsobit tak velkou škodu, jakou si způsobuje on sám sobě, když se dopouští hříchu. Svatá Kateřina Genuenská volala, že od chvíle, kdy poznala zlo hříchu, se nediví peklým trestům, protože v pravdě nejsou ničím v porovnání se zlem hříchu. Svatá Magdalena z Pazzi nemohla pochopit, jak Ježíš Kristus mohl zemřít za stvoření tak zvrácené a tak hřešící.

Svatí se na tomto světě báli pouze hříchu. I my, kdybychom s pomocí Božího světla poznali odpornost hříchu, bychom tisíckrát raději volili smrt, než se ho dopustit.

Přemýšlej! A jednej!

Jak dlouho ještě budeme setrávat v tomto zaslepení, jak dlouho budeme stále znovu křížovat milovaného Spasitele!? Nečekejme, bratři, na smrt... Zavčas otevřeme oči, přiznejme své chyby, činně pokání a využijme prostředky, které Bůh ustanovil pro naši záchranu. Je pro nás lepší všechno ztratit, než se znovu dopustit hříchu. Jdeme ve stopách kříže, ať se naše slzy smísí s nejdražší Krví Ježíše Krista, která vytéká z jeho ran. Naslouchejme chvíli a pohledme očima víry, jak sténají a naříkají zavržení – ti, pro které už neexistuje milosrdenství! Milovaný Spasitel nás ještě neodvrací od své tváře, právě naopak – vztahuje k nám své ruce a říká nám, že nás miluje. Nikdy nezapomínejme, čím je hřích, jaké neštěstí pro nás chystá v budoucnu, jakých hodnot nás navěky zbavuje. Bratři, je možné, že za chvíli už nebudeme na zemi a budeme se nacházet mezi svatými nebo zavrženými. Mějme se na pozoru, protože neznáme dne ani hodiny! Tisíckrát šťastný je ten, kdo je v každé chvíli připraven stanout před Bohem. Amen.

Svatý Jan Maria Vianney ■
(redakčně zkráceno, dokončení z minulého čísla)

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Jak se hřích rozlišuje podle závažnosti?

Rozlišuje se na smrtelný a všední.

Kdy se člověk dopouští smrtelného hříchu?

Když s plným vědomím a uváženým souhlasem koná skutek, jehož předmětem je závažná látka.

Smrtelný hřích ničí v člověku lásku, zbavuje ho posvěcující milosti a vede k věčné smrti pekla, pokud se člověk neobrátil. Obvyklou cestou k odpuštění je svátost křtu a svátost pokání.

Kdy se člověk dopouští všedního hříchu?

Všedního hříchu, jenž se podstatně liší od hří-

chu smrtelného, se člověk dopouští, když se proviňuje v nepříliš závažné věci nebo když jde o věc závažnou, ale bez plného vědomí či bez plného souhlasu. Všední hřích neruší smlouvu s Bohem, ale oslabuje lásku; projevuje nezřízenou náklonnost ke stvořeným věcem; je překážkou v pokroku duše při uskutečňování ctností a při konání mravního dobra; zasluhuje časné očištné tresty.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.*

Z nauky Církve

Hlavním účinkem svátosti pokání je smíření hříšníka s Bohem.^[De fide] Absolutní moc církve se vztahuje na všechny hříchy bez výjimky.^[De fide]

Srov. *Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc, 1994*

Foto: Flickr, Maples

Duchovní přežití

A VITAMIN V

Tak jako život biologický potřebuje své živiny a vitaminy, včasné vytrhání plevele či odborný rekultivační zásah, potřebuje také duchovní život to své.

Tvůj život bez vitaminu „V“ začne chřadnout a skomírat

„Co byste řekli, že je ten vitamin V, který nutně potřebujeme k životu víry, lásky, naděje vůči Bohu i vůči člověku?“ ptávám se posluchačů při duchovních obnovách. Většinou se mi stane, že ze začátku neví

jaký vitamin „V“ mám na mysli. A tak se ptám dál: „Když nějaký vztah (a víra i láska jsou přece vztahy) vyvine, zeslábně, onemocní... (v manželství nebo ve vztahu k Bohu se to stává velmi často), co myslíte, že mu může pomoci? Je něco, co člověk může ovlivnit, i když je zklamaný, zraněný, alergický na druhého, vyhořelý...“ Lásku si přece neporučím. Důvěru si neporučím. Klidně odpustím, ale víc na mně nechtějte. To už se nedá vrátit. Nemohu si pomoci. Už to nějak doklepu... Potkávám takových lidí hodně. Jsou unaveni ve své víře, v manželství, ve farnostech, v zaměstnání, ve svých řeholních komunitách, unaveni z toho, jak jsou na tom s příbuznými či

se sousedy. Dokonce i sami se sebou. Chybí ti vitamin „V“, říkám si, když vidím takového člověka.

Jako voda v poušti

Nebudu tě dlouho napínat. Ten vitamin „V“ se jmenuje vděčnost. Vděčnost je opravdu postoj, který působí jako voda v poušti, celaskon při nachlazení, hroznový cukr při tělesném vysílení. Zkus například chvíli přemýšlet o tom, co pěkného jsi zažil s tím, na koho se teď už nemůžeš ani podívat. Kolik dobrých a krásných věcí přišlo do tvého života díky tomu, kdo tě teď jen trápí a je k tobě nespravedlivý. Zkus si uvědomit ve své užírající nespokojenosti třeba to, že máš střechu nad hlavou, můžeš chodit po vlastních nohou a neumíráš hlady někde ve špině a osamocení. Zkus se s vděčností podívat na své tělo, které sice nevykazuje standardy světoznámých modelek ani Anči Novákové z vedlejší třídy, ale alespoň je zárukou toho, ▷

Vitamin „V“ – vděčnost – může pomoci znovuobnovit, regenerovat lásku i tam, kde se vytrácí.

Foto: Zx Vojtěch Novák

že když o tebe projeví někdo zájem, není to z náklonnosti k tvým tělesným křivkám či odhaleným partiím tvého půvabu, ale pro tebe samotnou, pro to, jakou jiskru lásky

máš ve svých očích, co vyzařuje z tvého jednání, jaké máš životní postoje či vztahy k tomu (a k těm), co je (jsou) kolem tebe.

„Úhyn“ lásky ve vztazích

Osobně se domnívám, že častou příčinou „úhynu“ lásky v manželství je to, že se po svatbě začne brát samozřejmě to, co dřív samozřejmým nebylo. Myslím, že jeden z důvodů, proč se dnes mladí bojí uzavřít manželství, je právě tento jev postupné ztráty lásky ve chvíli, kdy dnem svatby si začne jeden být jistý druhým. Po svatbě je přece samozřejmé, že je uklizeno, uvařeno, vydělané peníze... Že ten druhý je doma. Samozřejmost je hroblem lásky.

Totéž můžeme vidět také například i na vztahu rodičů a dětí. Jestliže rodiče pochopí, že není samozřejmé, když děti nezlobí, nedělají průšvihy, připravují se do školy... takoví rodiče si jistě nemusí stěžovat na odcizení svých dětí.

Vitamin „V“ – vděčnost – může pomoci znovuobnovit, regenerovat lásku i tam, kde se vytrácí. Často si vzpomen, za co všechno druhému vděčíš, co jsi s ním prožil...

Děkovat je opravdu spasitelné

A toto tajemství vitaminu „V“ (vděčnosti, nesamozřejmosti) platí i ve vztahu k Bohu.

Při každé mši svaté jasně slyšíme, že děkovat Bohu je nejen důstojné, ale i spasitelné („V pravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné...“ zaznívá na začátku každé preface, po které přichází zvláštní zpřítomnění zachraňujícího Ježíše Krista při proměňování). Znamená to, že chvála a vděčnost vůči Bohu je tou nejlepší cestou, jak se otevřít Božimu působení. Není vůbec náhoda, že svatý Pavel používá pro mši svatou výraz „eucharistie“, což znamená díkyvdání.

Snad by bylo také škoda nezpomenout na Joba, který přes všechna příkoří a rány osudu nepřestal chválit Boha, a díky tomu ho Bůh mohl téměř z úplného zničení povznést zpátky k naplněnému životu.

Horší než kovová lžička

Na druhou stranu někdy položertem a současně smrtelně vážně říkám: Chceš se duchovně zničit? Buď nespokojený. Lituj se. Živ svoje komplexy méněcennosti. Reptej na kde co. Pokud chceš co nejrychleji zničit svou víru a lásku k Bohu a lidem, nejspolehlivější je pocit ukřivděnosti a sebelítost. Ty ničí vděčnost (vitamin „V“), jako když přeavaříš vitamin C nebo ho zamícháš kovovou lžičkou.

P. Martin Sedloň OMI ■

Chceš se duchovně zničit?

Buď nespokojený, lituj se, reptej, živ komplexy méněcennosti.

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Každá radost a každé utrpení, každá událost a každá potřeba může být pohnutkou pro díkyvdání, které tím, že se podílí na Kristově díkyvdání, má naplňovat celý náš život: „Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu“ (1 Sol 5,18).

Srov. Compendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.

O věcech podstatných

Foto: Flickr, Claire L. Evans

Jel jsem tuhle autem, bylo to už v podvečer a měl jsem před sebou ještě poměrně dalekou cestu, protože jezdím nejraději po starých silnicích, dálnicím se pokud možno vyhýbám. Mým cílem byla Plzeň, takže jsem měl slunce většinou proti sobě a svítilo mi nepříjemně do očí. Stínítko nepomáhalo, protože slunce svítilo už nízko nad obzorem. Trochu jsem byl z toho rozladěný a postupně jsem propadal sklíčené náladě. Začaly se mi hlavou honit myšlenky na kdeco, přičemž žádná z nich nebyla zrovna příjemná. Nejsilněji jsem začal vnímat svoji samotu a především odloučení od svých dětí, které jsem zase musel na týden opustit kvůli svým přednáškám, naše neutěšené bydlení a to, že jsme se tak dlouho nedokázali s manželkou shodnout na nějakém oboustranně vhodném řešení. Přepadaly mě pocity typu, že jsem doposud zpackal všechno, co se dalo, že jsem vlastně úplně k ničemu a tak dále, šel jsem zkrátka náladou prudce dolů. Entuziasmus na nule, nebo snad i v mínusu. A teď ještě do toho to slunce, kvůli kterému ani pořádně nevidím na cestu. Prostě mizérie v duši.

Ale najednou, z ničeho nic, ani nevím jak ani proč, jsem měl pocit, že ke mě to slunce mluví. Nebyla to slova, a nic jsem ani fyzicky neslyšel, a nebyly to ani nějaké

Vím, že slunce ke mně nemluvílo, že to byl někdo úplně jiný...

konkrétní myšlenky, byl to jen velice zvláštní pocit jakéhosi vnímání, které se jen těžko popisuje (jsem ale přesvědčený, že něco podobného občas zažívá v různých obměnách každý, takže není snad ani potřeba to nějak popisovat, stejně to pořádně ani nejde). Začalo to tím, že mě najednou něco donutilo se zklidnit, všechny černé myšlenky prakticky naráz odešly, aniž bych se o to snažil, a v tomtéž okamžiku jsem začal cítit nádherný klid, kdy jsem v hlavě neměl žádnou myšlenku, jen jsem vnímal velice příjemný pocit tichého smíření. Trvalo to nějakou chvíli, ani nevím jak dlouho, kupodivu jsem přitom řídil s plnou pozorností, ale aniž bych na cokoli myslel. Najednou, zvolna, celkem nenápadně, se mi zase v hlavě začaly objevovat myšlenky, ale tentokrát úplně jiné. Měl jsem náhle v mysli velice živé vzpomínky na dětství, ale jen na ty chvíle, kdy jsem byl šťastný. Třeba jako čtyřletý

jsem ležel nemocný v posteli a dědeček mi dal plyšového zajíčka, z čehož jsem měl velikou radost, nebo jsem dědečka česal, poslouchal ho, jak mi vypráví příběhy z vojny, vybavil jsem si babičku, jak mi čte z knížky, maminku, jak mě dávala spát, jak jsme ještě s dědečkem chodili po Vysokých Tatrách, jak jsem kupoval mamince a babičce dárečky k Vánocům a ony pak z toho měly radost, i když to byly jen takové hloupůstky, jak jsme jezdili na výlety, na moje první tajné dětské lásky, které o tom ani nevěděly, a spoustu dalších, milých vzpomínek na události celkem jednoduché, ale milé. Pak se mi ▷

Foto: Flickr, sean orellinger

Foto: archiv MSI

To podstatné je totiž právě to, co skrze ty momentálně „veliké“ problémy většinou ani nevidím.

zvolna začaly vybavovat vzpomínky z pozdější doby, když jsem s mamkou cestoval po hradech, na kouzelné svítání v lese cestou na Krakovec, jak jsem občas nějakým neznámým lidem jen tak pomohl a oni pak z toho měli radost, na první taneční, na příjemné chvíle strávené s kamarády, vybavily se mi nádherné západy slunce ve Skotsku, jihočeská krajina, jiskřivá krása podzimní jinozatky brzy zrána na Vysočině, ... a znovu zase moji kluci, vzpomenu si na ten úžasný pocit radosti, když jsem je poprvé uviděl, potom později kdy jsem si s nimi hrál a vymýšleli jsme spolu různé blbiny.

Těch krásných okamžiků, kdy nešlo o nic jiného, než že jsem byl s někým milovaným nebo jsem jen vnímal krásu okolo, bylo snad nespočet a já jsem při tom rozvzpomínání prožíval fantastický pocit klidu a míru. To slunce jakoby mi sdělovalo, že právě jen toto, co znovu v myšlenkách vidím, je pro život opravdu důležité. Všechno ostatní, ať už se to zdá v danou chvíli či v určitém období jakkoliv podstatné, je ve skutečnosti nedůležité, že to jsou jen věci určené právě jen pro danou chvíli, kdy je sice potřeba se jim nějak věnovat, ale nemají trvání a pomínou. Ve skutečnosti zůstávají jen takové věci,

prožitky či události, které se mi právě promítly hlavou, jen ony totiž mají smysl a jen ony také naplňují život, vše ostatní, ať už je to opravdu cokoli, je jen výplňovým balastem. Třeba podat nějakému cizímu dítěti v parku hračku, kterou náhle ztratilo, je ve skutečnosti daleko důležitější než mnohé věci, které běžně považujeme za velmi důležité a společností ceněné. To slunce už mě ani neoslňovalo, i když mi svítilo pořád do očí, vnímal jsem ho nějak jinak. Zpětně se tento prožitek z auta může zdát banální, ale pro mě byl moc důležitý.

Dlouho ve mě zůstal ten krásný pocit. Do Plzně jsem dojel až za tmy, ale to slunce jako bych viděl pořád. Onen zvláštní klid, který jsem v tom autě prožíval, sice postupně vyprchal, ale něco z něj ve mě snad zůstalo, alespoň bych si přál, aby zůstalo, a tak se snažím si jej připomínat. Vím, že slunce ke mně nemluvílo, že to byl někdo úplně jiný, protože ten pocit Jeho přítomnosti byl stejný, jako jsem měl před lety v Negevské poušti (Negev, oblast v jižním Izraeli – pozn. red). Byl to takový krásný dárek pro mě, za který jsem vděčný.

Teď už se zase trápím tím, kde sehnat peníze, jak se domluvit s řemeslníky, aby dělali při opravě mého domku, co je potřeba, zlobím se na to či ono a zase mám občas mizernou náladu a nedokážu vidět chvílemi nic jiného než zase nějaký „veliký“ problém, který mě momentálně sužuje. Vím ale, že to skutečně podstatné je někde jinde, to podstatné je totiž právě to, co skrze ty momentálně „veliké“ problémy většinou ani nevidím.

Pavel Josef Macků ■

Foto: Flickr, Ollie Craford

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Jaké jsou způsoby modlitby?

Křesťanská tradice uchovala tři způsoby, jak vyjádřit a žít modlitbu:

- ústní modlitbu,
- rozjímání,
- vnitřní (kontemplativní) modlitbu.

Jejich společným rysem je usebranost srdce.

Co je to rozjímání?

Rozjímání (meditace) je modlitební uvažování, především na základě Božího slova v Písmu svatém. Uvádí v činnost myšlení, představivost, city, touhu, aby prohloubilo naši víru, obrátilo naše srdce a posílilo naši

vůli následovat Krista. Je přípravnou etapou na spojení s Pánem v lásce.

Co je vnitřní modlitba?

Vnitřní (kontemplativní) modlitba je prostý pohled na Boha v mlčení a lásce. Je to Boží dar, chvíle čisté víry, během níž člověk hledá Krista, oddává se láskyplné vůli Krista, oddává se láskyplné vůli Otce a soustřeďuje své bytí pod působením Ducha Svatého.

Svatá Terezie z Avily ji definuje jako důvěrný vztah přátelství, „v němž člověk důvěrně hovoří s tím, o němž ví, že je jím milován“.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.

Duchovní obnova

po internetu

s P. Vojtěchem Kodetem

„Skrze tuto obnovu jsem proměnila dobu nemoci v požehnání a obnovení ducha,“ – tak zní jeden z mnoha komentářů k on-line duchovní obnově P. Vojtěcha Kodeta na téma *Emauzští učedníci*, kterou najdete na www.tv-mis.cz/titul.php?id=172.

Jiný komentář ke kompletnímu záznamu duchovní obnovy P. Vojtěcha Kodeta o emauzských učednících na TV-MIS.cz zní: „Do vyhledávače jsem vložila jméno

P. Vojtěcha Kodeta, protože stejně jako spousta dalších lidí, kteří od něj uslyší jednu přednášku, chci poslouchat další a další. Mluví úžasně, a i můj manžel, který si vzal děti na starost, aby mne nerušily, nenápadně poslouchal, a dokonce nabídl smír svojí kolegyni, se kterou se moc nemusí...“ V komentáři k další z duchovních obnov se píše: „Děkuji Bohu za internet, který mi umožňuje poslechnout tak úžasných výkladů Božího slova.“

Ale snad nejvíc mě zaujal komentář, který ukazuje, jak tato duchovní obnova nenechá lhostejným nikoho – ani toho, kdo Církvi moc dobrého nepřeje. Jeho autor se podepsal jako Hugo: „Jsem tvrdý ateista a jsem velmi rád, že P. Voj-

těch Kodet nemá žádnou vysokou funkci v církvi... Asi jen on je schopen změnit svými přednáškami postoje veřejnosti.“

To umožňuje technika

Technika jde stále dopředu. To se týká také internetu. A tak když nám trebičské sdružení Ageus nabídlo kompletní pětisetminutový záznam všech promluv duchovní obnovy, kterou v Třebíči vedl karmelitán P. Vojtěch Kodet, bylo možno všechny nahrávky umístit do audiosekcce na naší internetové televizi TV-MIS.cz. Časem přibyla ještě další nahrávka duchovní obnovy na téma „Dospělé křesťanství“ (394 minut), kterou P. Kodet vedl v Olomouci-Hejčíně, přednáška „Duchovní boj“ (92 minut) a další. Když byly kdysi tyto promluvy v Třebíči a Olomouci proneseny, vyslechlo si je nejvýše několik stovek osob. Za několik let si je na internetu poslechly tisíce lidí – servery TV-MIS.cz zaznamenávají každý přístup a každé stažení souboru.

I technika potřebuje člověka

Přesto však jistě zůstává obrovské množství lidí, kteří tyto nahrávky dosud neobjevili. Nepatříš také mezi ně? Nebo nepatří k nim někdo ve tvém okolí? I to může být forma apoštolátu: upozornit na zajímavé věci, které jsme sami objevili. Rozdělit se o nalezené bohatství... Určitě je i ve tvém okolí někdo, kdo by za to byl vděčný, podobně jako například dva „účastníci duchovní obnovy po internetu“ ze Slovenska – internet nezná hranice. Jeden napsal: „Srdečná vdaka za tieto nahrávky, ktoré vyvolali revolúciu v mojom myslení a pozitívne ovplyvňujú môj život.“ A druhý k tomu pripojil: „Oceňujem na Nobelovu cenu za sprostredkovanie Božieho slova, ktoré premieňa a dáva radosť zo života a do života. Vrelá vdaka.“

P. Pavel Zahradníček OMI,
koordinátor TV-MIS.cz ■

„Děkuji Bohu za internet, který mi umožňuje poslechnout tak úžasných výkladů Božího slova.“

Eva

Je to ten pravý(vá)?

Foto: 2x Anežka Havlíčková

aneb Nebudu překvapen(a), až se stanu nepřitelem?

Když mluvím k lidem na téma volby celoživotního partnera, navrhuji jim, aby si položili dvě základní otázky.

Dovedu si představit, že bude otcem, matkou mých dětí?

Tu první jsem někde slyšel a je tak srozumitelná, že nepotřebuje velká vysvětlování. Zní: Dovedu si představit, že by tato dívka nebo žena byla matkou mých

dětí? Případně: ...že by tento hoch či muž byl otcem mých dětí? Myslím, že je to dost srozumitelný ukazatel. Mnozí vám dosvědčí, že mnoho těžce překonatelných problémů mezi manželi začala právě v této oblasti.

Jak se chová k „nepřítelům“?

Nejde vlastně jen o to, odpovědět si na jednoduchou otázku. Jde o to všimnout si, jak se můj potenciální protějšek chová k těm, kteří mu tzv. nesednou, mají

jiné názory, jsou „nemožní“ a „hloupí“... Jaký postoj má k těm, kdo mu ublížili, jak snáší křivdy a pokoření. Velmi spolehlivým ukazatelem je jeho (její) postoj ke slabým, tzv. obtížným, handicapovaným... Ostatně právě všechny tyto věci byly hlavními kritérii duchovní zralosti a vyspělosti ve víře v prvotní Církvi. Hlavním kritériem nebylo to, kolik kdo absolvuje náboženských úkonů a s jakou přesností plní náboženské povinnosti, – zásadním hlediskem byl totiž jeho postoj k nepřítelům, k těm, kdo ublížili jeho drahým, třeba i tím, že je naházeli lvům. Církev má za to, že v těchto situacích není postoj lásky a odpuštění přirozeně možný, a pokud je ho člověk schopen, je to známka, že je v něm Duch Svätý, Boží nadpřirozená láska. Je živým křesťanem, protože vykazuje znaky přítomnosti lásky Ježíše Krista.

Jak se můj potenciální protějšek chová k těm, kteří mu tzv. nesednou, mají jiné názory, jsou „nemožní“ a „hloupí“...

Jaký postoj má k těm, kdo mu ublížili, jak snáší křivdy a pokoření?

V pozici „nepřítele“ se mohou ocitnout dva měsíce po svatbě i já...

Je velmi pravděpodobné, že partner tě bude často vnímat jako toho, kdo mu nepřeje, kdo mu křivdí, či dokonce jako člověka, který mu vyloženě ubližuje, kdo je jeho „nepřítel“. Je samozřejmé, že ve fázi zamilovanosti bude vůči tobě hodně shovívavý. Proto je důležité sledovat v této době spíše to, jak se chová k druhým, ke kterým právě nemá mimořádnou emocionální náklonnost.

Na rovinu říkám, že pokud dotyčný potenciální partner(ka) má v této věci

zásadní slabiny, a navíc si jich není vědom(a), pak to, že chodí do kostela, a třeba i ke svátostem, je poněkud zavádivé a pro budoucí vztah nedostatečné.

Láska k nepřítelům – znamení naděje

Na druhou stranu si dovolím tvrdit, že nepokřtěný nebo nepraktikující partner, který je schopen „snášet nepřátele“ a není prostě jen bačkora, která se nechá sežrat i malým množstvím much (prostě takový ten typ „mouchy snězte si mě“), je už zvláštním tajemným způsobem na cestě s Duchem Svatým a je jen otázkou času, kdy začne prožívat vědomě toto tajemství i náboženským způsobem v Církvi. K tomu mu nejvíc pomůže, pokud bude ujištěn, že právě láska k nepřítelům, nepřejícím, v danou chvíli nesympatickým, k těm, co nám stoupli na kuří oko..., je v křesťanství klíčová; že to „náboženské“ je vlastně tou nejúčinnější cestou k tomu, jak být naplněn touto nadpřirozenou

láskou – Duchem Svatým, láskou která je schopna žít i ve vysoce nepříznivých přirozených podmínkách. Tyto nepříznivé přirozené podmínky totiž mohou v dnešní době nastat v manželství velmi snadno a rychle.

Poznámka na závěr: Když se mluví o „snášení nepřátel“, nejde o souhlas s tím, co druhý dělá nesprávného. Nejde ani o lhostejnost. Jedná se o to, co svatý Augustin vyjádřil slovy: „Hřích nenávidět, hříšníka milovat.“

P. Martin Seldoň OMI ■

Na rovinu říkám, že pokud dotyčný potenciální partner(ka) má v této věci zásadní slabiny, a navíc si jich není vědom(a), pak to, že chodí do kostela, a třeba i ke svátostem, je poněkud zavádivé a pro budoucí vztah nedostatečné.

Foto: Flickr, raleonas

Když se rozhodují...

Foto: Flickr, NYCArthur

...pro toho pravého (tu pravou)

Ideální partner neexistuje. Zamyšlení nad následujícími otázkami ale může pomoci vyhnout se mnoha „Bohem nechtěným křížům“.

I. skupina: otázky, na které je zapotřebí znát odpověď brzy

1. Není tento člověk zatíženým nějakým jiným vztahem, pro který jej nemám považovat za volného?
2. Nežije v nepřijatelné závislosti? – Ať jde o drogy, alkohol, ale i o hry na automatech nebo o závislost, týkající se porna. Každá závislost člověka zotročuje a jeho partnera dělá nešťastným. Přes všechny sliby bude závislost přednější než manželský partner.

3. Nemáme zásadně rozdílné názory na život, na jeho náplň a smysl? – Podstatnou roli zde hraje i odlišná víra a s ní související životní praxe...
4. Není důvodem našeho vztahu soucit jednoho z nás, zaměňovaný za lásku?
5. Nebude nám po letech vadit náš věkový rozdíl?
6. Nebude některá charakterová vlastnost jednoho ztrpčovat neúnosně život

druhému? – Někdy to bývá nesnesitelná vznětlivost, velká panovačnost, žárlivost, sobectví, lenost i jiné negativní vlastnosti.

7. Nechybí některému z nás potřebná dospělost a zralost? – Nejde jen o věk, podstatnější jsou životní projevy, jako je zodpovědnost (nejen za sebe), hodnocení smyslu života, rozeznávání falešných iluzí a potřebné sebeovládání.

Každá závislost člověka zotročuje a jeho partnera dělá nešťastným. – Přes všechny sliby bude závislost přednější než manželský partner.

*Mluvíme spolu
pravdivě a bez
obav i o svých
pocitech?
Vzájemné
sdělování se je pro
šťastné manželství
důležité a musí se
ve vztahu projevit
již předem.*

Nedospělost provází i nespolehlivost.

8. Nejsme oba příliš zvyklí na dominantní postavení (pro návyk starat se o mladší sourozence či jako jedináčci)? – Pokud se sejdou dva taková lidé, hrozí sklon k neúprosnému boji o hlavní rozhodování.

**II. skupina: co je třeba
poznat během známosti**

Jde o věci potřebné k vzájemnému soužití. Důležité je vědět, že se záporné charakterové vlastnosti, dle trpké zkušenosti mnohých, s časem s největší pravděpodobností nezlepší!

1. Jsou naše představy o lásce a o jejích projevech shodné? Rozumíme pod pojmem láska skutečné chtění dobra pro druhého?
2. Jak je to s názory na tělesné sblížení, na zdrženlivost? Dokážeme se v tom dohodnout (k dobru pro oba) i v budoucnu?

Foto: Ondřej P. Vaněček

3. Bereme naši opravdovou vzájemnou lásku jako nejdůležitější vztah v rodině? – I když přijdou děti nebo další zájmy? Máme jasné pořadí vztahů? (Pozn. redakce: Psychologové říkají, že když dítě nevidí lásku mezi rodiči, nevěří projevům jejich lásky vůči němu.)
4. Dokážeme být tolerantní a dívat se na problémy také očima partnera? – Jsme snášenliví, schopní akceptovat druhého, a to i v případě odlišnosti ve víře a duchovních potřebách?
5. Má můj partner dostatek sebevědomí? Prosazuje se bez agresivních sklonů a dokáže si vážit dobra u druhých? (Pozn. redakce: Je dobré si všimnout, zda dokáže s úctou jednat i s tím, kdo má odlišný názor.)
6. Důvěřujeme si, jsme vzájemně otevření a upřímní? Mluvíme spolu pravdivě a bez obav i o svých pocitech? Vzájemné sdělování se je pro šťastné manželství důležité a musí se ve vztahu projevit již předem.
7. Shodneme se v otázkách, které se týkají plánování rodičovství? V přístupu k přirozeným metodám, k antikoncepci? Shodneme se na přibližném počtu dětí, na řešení problému případných nečekaných těhotenství? – Neshoda v těchto otázkách vede k disharmonii a zlé řešení mívá zlé následky.
8. Zním dostatečně rodinu svého >

Naším posláním je výchova ve všech formách se zaměřením na evangelizaci. Kromě činnosti ve školách působíme také ve farnostech (katecheze, služba chudým a nemocným, misie). V naší republice máme Základní školu sv. Voršily v Praze a v Olomouci, Mateřskou školu sv. Voršily v Praze a Církevní gymnázium sv. Voršily v Kutné Hoře.

Náš řád založila sv. Anděla Merici roku 1535 v severní Itálii jako Společnost sv. Voršily podle tehdy velmi uctívané světičky. Sestry nejprve zůstávaly ve svých rodinách a pečovaly o duchovní výchovu chudých dívek. V 17. století se ale vlivem doby Společnost přeměnila v řeholní řád s klauzурou. Roku 1655 přicházejí voršilkyně také do Prahy a dalších měst. U samostatných klášterů tehdy fungovaly penzionáty a školy. Když komunisté kláštery zavřeli, poslali sestry do továren, později jim byla svěřena péče o postižené děti v léčebnách. Sametová revoluce nám umožnila pozvolný návrat do klášterů a škol.

Patříme do velkého společenství sester – mezinárodního Institutu Římské unie – spojení voršilek ze 37 zemí světa (mimo to jsou ve světě ještě další kongregace a unie voršilek, jak během doby sestry rozšiřovaly své působení).

Pro více informací: www.vorsilky.ic.cz nebo www.ursulines-ur.org

Foto: archiv kongregace

**SESTRY VORŠILKY
ŘÍMSKÉ UNIE ŘÁDU
SVATÉ VORŠILY**

Foto:Flickr, lipár

nebo povzbudit či podobně? Vnímám, že mne partner přijímá, i když udělám chybu nebo nejednám podle jeho představ?

5. Máme dostatek společných zájmů? Nemáme příliš protichůdné zájmy? Budeme si rozumět, i co se týče přátelských vztahů?
6. Máme reálné vyhlídky na soukromé bydlení? – Je zapotřebí nepodcenit, že případné bydlení u rodičů nebo v jejich blízkosti často narušuje soulad mezi mladými manžely.
7. Jsme odhodláni k vzájemné odevzdanosti a k přijímání jednoho druhým i s jeho nedostatky a omezeními? – A to i tehdy, kdyby došlo ke značnému snížení schopností toho druhého? Jsem ochoten i k oběti?
8. Jsme rozhodnuti k věrnosti se vším, co k ní patří?
9. Umíme si odpouštět, aniž by v někom z nás přetrvával pocit ukřivděnosti? – Nejen pro tuto odpověď je nezbytná potřebná délka známosti.

Jan Chlumský (redakčně upraveno) ■

Malá, ale důležitá rada na závěr: Nepodcenit názor těch, kteří nás oba dobře znají.

partnera a její vliv na něho? Není pod vlivem rodičů, s přílišnou citovou vazbou? (Pozn. redakce: Všimáme-li si, jak se partner chová ve svém domácím prostředí, můžeme usuzovat na to, jak se bude za čas chovat i v nově založené rodině – např. pro dívku je dobré všimnout si, jak se hoch chová ke své mamince, podobně se bude časem chovat i k ní...)

9. Snažíme se vidět druhého opravdu reálně? – Tedy poznat ho takového, jaký skutečně je? Známe ho i ve všedním životě? Víme, jak se chová ve stresových či jiných těžkých situacích?

III. skupina: co je dobré vědět, než stanovíme termín svatby

1. Řekli jsme si vše potřebné, co se týče zdraví vlastního i nejbližších příbuzných?
2. Shodujeme se na pořadí životních hodnot a jsme zajedno v otázkách společného životního stylu? – Jde o to, čemu dáváme přednost, jací jsme a k jaké změně můžeme a chceme směřovat. S hodnotami souvisí i standard životního stylu a řešení finančních otázek.
3. Shodneme se v pohledu na své rodinné role, že nám oběma přísluší stejná úcta při rozdílném výsadním postavení (ženě jako matce, muži jako nositeli autority a ochránci)?

Pozn. redakce: I když se mohlo nějakou dobu zdát tradiční rozdělení rolí v rodině jako překonané (že je vše jen otázkou dohody), ukazuje se nyní, že toto tradiční rozdělení rolí je téměř nezbytné pro dlouhodobou stabilitu manželství.

4. Máme vzájemnou empatii a snahu citlivě reagovat na potřeby druhého? – Jde o schopnost potřebného vcítění se do partnera, vystižení toho, jaký je a co potřebuje. Jsme vždy ochotni mu naslouchat, dát najevo svůj obdiv

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co se požaduje, je-li jeden z manželů nekatolík?

Aby bylo dovoleno uzavřít *smíšené manželství* (mezi katolíkem a pokřtěným nekatolíkem), je zapotřebí dovození církevní autority.

V případě *manželství s rozdílností kultu* (mezi katolíkem a nepokřtěným) se k platnosti vyžaduje dispens.¹⁾

V každém případě je nezbytné, aby manželé nevylučovali přijetí cílů a podstatných vlastností manželství a aby katolický partner potvrdil své závazky, známé i nekatolické straně, totiž zachovat víru a zajistit křest a katolickou výchovu dětí.

¹⁾ Dispens je udělení výjimky.

K jakým cílům ustanovil Bůh manželství?

Manželské spojení muže a ženy, které Stvořitel založil a vybavil vlastními zákonitostmi, je svou přirozeností zaměřeno:

- na společenství a dobro manželů
- a plazení a výchovu dětí.

Podle prvotního Božího plánu je manželské spojení nerozlučitelné, jak potvrzuje Ježíš Kristus: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj“ (Mk 10,9).

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.*

Vždy je vhodné si brožurku předem přečíst (jsou k dispozici i na internetu www.amims.net) a pak věnovat tiskovinu správnému adresátovi. Je dobré připomenout obdarovanému, co vás v brožurce zaujalo, a tím mu pootevřít cestu, aby i on po ní se zájmem sáhl. Takový dárek často putuje i dál a může být užitečný širšímu okolí. Ti, kdo znají brožurky z A.M.I.M.S., vědí, že některé z nich jsou vhodné i pro toho, kdo o víře ví hodně málo nebo vůbec nic.

Příležitostí, kdy je možno věnovat brožurku, je velmi mnoho: různá výročí, vánoční dárek, odměna pro členy scholy nebo ministranty, dárek při návštěvě příbuzných, známých, odměna pro pořadatele farního dne, návštěva sousedů, nemocných, Tříkrálová sbírka a podobně.

Pokud se někdo rozhodne používat tyto brožurky jako dárek, může se i „pořádně rozšoupnout“, protože jsou cenově poměrně dostupné. Mohou se v rukou velkorysého dárce stát dobrým povzbuzením pro mnohé. A pokud darující ke svému dárku přidá i modlitbu za obdarovaného, pak to vše jistě nezůstane bez užitku.

P. Marek Dunda ■

Pokud dárce přidá k dárku i modlitbu za obdarovaného, pak to vše jistě nezůstane bez užitku.

Foto: Flickr, michaelalroy

Brožurka jako evangelizační dárek

Napadlo vás již evangelizovat dárkem?

Je mnoho různých příležitostí, při kterých vnímáme jako dobré předat druhým vhodný dárek. A tak se dávají různé hračky, svíčky, plyšáky, sošky, láhve a podobně. Obdarovanému sice uděláme radost, ale často mu to nepřinese moc velký užitek, a pokud bychom se zajímali o užitek duchovní, pak bychom zřejmě ve většině případech hledali marně. I takové dárky ale mají samozřejmě smysl, vždyť vyjadřují něco hlubšího: že na druhého myslíme, že mu chceme udělat radost, že jsme vděční...

Rád bych však doporučil dárky, které mohou nejen potěšit, ale i povzbudit k dobrému. Někteří už tuší, že mám na mysli brožurky vydávané v Tiskovém apoštolátu A.M.I.M.S., které jsou nejen levné (jsou šířeny pouze za výrobní cenu právě proto, aby mohly být snadno darovány), ale navíc přinášejí i povzbudivý obsah, jenž může čtenáře motivovat k radostnějšímu způsobu života podle víry. Ještě jednu výhodu mají. Nejsou moc tlusté, takže je přečte i ten, kdo by se do objemnější knihy nepustil.

Mnozí už zjistili, že s takovým dárkem mohou udělat poměrně mnoho dobra.

objednávkový kupon

Vaše adresa:

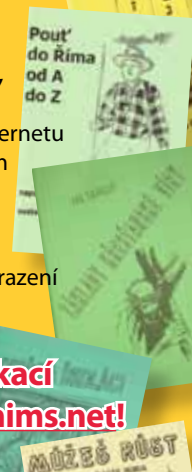
PSC:

Podpis:

Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk	kusů
Kabeláč: Základy křesťanské víry (velmi stručně a zajímavě; formát A6, 44 stran, 5 Kč)	
... a nezapomeň na modlitbu (modlitby známé i neznámé, A6, 60 stran, 7 Kč)	
Simajchl: Desatero (pravidla pro dobrý život; A5, 44 stran, 10 Kč)	
Simajchl: Rodiče a školáci (o výchově; A5, 76 stran, 15 Kč)	
Simajchl: Stáří (jak ho dobře prožít; A5, 48 stran, 10 Kč)	
Řekli svatí a to platí I. a II. (2 x 777 citátů svatých a blahoslovených; A5, 80 + 84 stran, 2 x 20 Kč).	I. díl: II. díl:
Stalo se (skutečné příběhy ze života s Bohem; A5, 56 stran, 15 Kč)	
Comicy pro zábavu a zamyšlení (pro děti a mládež; A5, 64 stran, 15 Kč)	
Peňáz: Pouť do Říma od A do Z (o cestě pěšky do Říma; A5, 84 stran, 20 Kč)	
Dunda: Můžeš růst (36 impulsů pro růst lásky...; A5, 56 stran, 15 Kč)	

Objednávkový kupon odstříhnete a pošlete na adresu **A.M.I.M.S., Římskokatolický farní úřad, 671 03 Vranov nad Dyjí 20** (je možné objednávat i na internetu www.amims.net nebo e-mailem na apostolat@fatym.com, či telefonicky 515 296 384). Knihy přijdou na vaši adresu s přiloženou složenkou na uhrazení příspěvku na tisk a poštovné.

Asi 70 dalších publikací najdete na www.amims.net!

Zatoužil jsem po křtu

Foto: Jana Studničková

Otakáro Maria Schmidt působil v generačním divadelním společenství Pražská pětka (Sklep, Mimóza...). V roce 1999 měl premiéru jeho celovečerní film *Eliška má ráda divočinu*.

Jako umělec ses mohl cítit spokojený, ale tehdy jsi byl už na výrazné cestě ke konverzi...

Film *Eliška* měl čtyři nominace na Českého lva a byly v něm patrné náznaky neutuchajícího zájmu o duchovní věci. Byl jsem však teprve spíše na počátku

správného směřování. Eliška vlastně byla možná takovou cestou do temných zákoutí labyrintu vlastní duše a zároveň rozlučkou s extravagancí, divočinou...

Jak tedy k tvé konverzi došlo? Mělo nějaký vliv, že pocházíš ze šlechtického rodu Nowothů, který získal erb již ve 14. století?

Částečně. Pocházím sice z konzervativní katolické šlechtické rodiny, ale v mládí jsem se tomuto prostředí hodně vzdálil. Můj život v dospívání určovala vzdorovitost, punk, experimenty. Kdybych to měl shrnout, velmi mě ovlivnila smrt rodičů; dalším impulzem bylo setkání s Janou Studničkovou a jejím tatínkem, matematikem Ivanem Studničkou. Zároveň jsem se blíže seznámil s hlubinnou psychologií C. G. Junga. Poslední kapkou byl pak román Mika Waltariho *Jeho království* a Gibsonův film *Umučení Krista*. Díky všem těmto zdánlivě nesourodým impulzům jsem pochopil, že mé celoživotní hledání, touha po dobru a krásě i smyslu života není bez cíle a že tím cílem je Trojediný Bůh.

Zatoužil jsem po křtu, chodil jsem na katecheze do kostela Nejsvětějšího Salvátora v Praze. Přípravoval jsem se dva a půl roku a na slavnost Seslání Ducha svatého roku 2004 jsem spolu s Janou Studničkovou přijal z rukou otce Tomáše Halíka svátost křtu a biřmování.

Na čem nyní pracuješ?

Rád bych ve filmu *Tajemství evropského zázraku* představil univerzity jako středověký internet, pojitko západní civilizace. Za to, že právě evropská civilizace předstihla mnohem starší, například čínskou,

Natáčení dokumentu o jezuitském řádu na náměstí svatého Marka v Benátkách

Foto: Jiří Červenka

Můj život v dospívání určovala vzdorovitost, punk, experimenty...

Foto: Pavel Zichmický

vděčí Evropa své křesťanské tradici vzdělání, neboť na jejím vrcholu byla vytvořena síť univerzit, jejichž velký vliv na dynamiku tvůrčího rozvoje evropské civilizace nespočíval jen v poskytování poučení ze všech tehdy uznávaných oborů lidského poznání, ale především v mezinárodním rázu těchto vysokých škol. Univerzity se zrodily z prostředí klášterů, které opisovaly a uchovávaly nejen Bibli a spisy církevních otců, ale i klenoty arabské a antické vzdělanosti. Kláštery uchovávaly i praktické znalosti a mniši je předávali obyvatelstvu – třeba ze zemědělství. Papežové a panovníci podporovali vznik univerzit. Jejich ráz přirozeně pobízel žáky i učitele k cestování z jedné univerzity na druhou, a tento proces tak vlastně plnil funkci jakéhosi, byť poněkud pomalého, internetu. A propojenost umožňoval též metajazyk – latina. Nutno dodat, že mezinárodní charakter univerzit úzce souvisel s faktem, že do šestnáctého století byla jednota Církve zaštitěna papežstvím. Něco podobného bylo nemyslitelné třeba v Číně, kde o sobě učenci navzájem nevěděli, než přišel jezuita Matteo Ricci a předal jim systematiku, která v Evropě existovala už po staletí.

Myslíš, že se Čína jednou stane křesťanskou?

Je to pravděpodobné. Křesťanství roste v Africe i Číně exponenciální řadou. Čínská kultura je velmi kolektivistická a je naděje, že současné zaměření na ekonomiku vystřídá zájem o duchovní hodnoty. Křesťané Číny jsou mnohdy mučedníci a z krve mučedníků se rodí křesťanské národy.

Vidíš také nějaká rizika pro západní civilizaci?

Samozřejmě, rizik je mnoho a pramení právě z úrovně rozvoje, kterou máme. Je to zejména liberalismus a materialismus, který vede k postupné dekadenci. Konzumní styl života svádí k jednoduchým a zkratkovitým řešením, jako je tlak na uzákonění eutanazie, práva homosexuálních párů, konzumní přístup k lidské sexualitě, která se degraduje z Božího daru na pouhý požitek, zboží. Evropa by měla být hrdá na své křesťanské kořeny a rozhodně by neměla přehlížet svému postupnému oddělení se od těchto kořenů. Média jako by nám kladla otázku: „Kam až došlo to vaše křesťanství?“ Ve skutečnosti však došlo k posunu společnosti. Křesťanství, založené na uctívání Stvořitele následováním Ježíše Krista a vedení Duchem Svatým, je trvalým světlem a nadějí pro člověka naší doby.

Co bys vzkázal mladým lidem?

Aby nevzdávali duchovní boj, ke kterému naše doba vybízí. Aby se nebáli svědčit o Kristu mezi spolužáky, přáteli, příbuznými. Bůh za to stojí a nikdy není pozdě na setkání s ním. To píšu jako člověk, který byl dlouho kuřákem, zkoušel jsem i marihuanu, jako tvrdohlavý hippiesák, punker, rebel bez příčiny. Udělal jsem určitě mnoho špatného, ale jsem svědkem toho, že si mě Duch Svatý vybral, aby demonstroval, že se všechny tyhle věci dají přetavit do užitečné podoby, ke cti a chvále Boží.

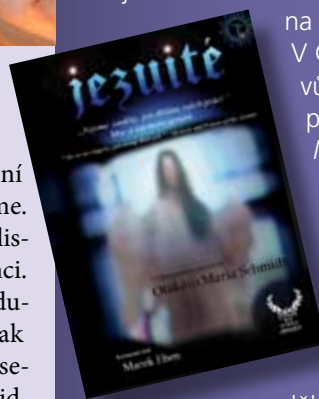
Připravil Josef Mudra (zkráceno) ■

Udělal jsem určitě mnoho špatného, ale jsem svědkem toho, že si mě Duch Svatý vybral, aby demonstroval, že se všechny tyhle věci dají přetavit do užitečné podoby, ke cti a chvále Boží.

Dokumenty na DVD

Otakáro Maria Schmidt o nich říká:

„Začalo to zpracováním tematiky největšího katolického řádu na světě, jezuitů. V Čechách panovaly vůči nim obrovské předsudky. Ve filmu *Nejsme andělé, jen děláme jejich práci* jsem se snažil ukázat, že jezuité tady opravdu nechali po sobě nesmazatelnou stopu ve vzdělanosti, ve školství, v architektuře. Říká se, že Brno je dneska tím, čím je, právě díky jezuitovi Martinu Štědovi...“

Další film se týkal nejznámějšího Čecha ve světě, Jana Nepomuckého. Dokument je určen hledajícím lidem. Vedle Jana Ámose

Komenského je Jan Nepomucký opravdu nejznámějším Čechem. Podobu muže v kanovníckém roucho s křížem v ruce a pěti hvězdami kolem hlavy potkáme na italském venkově, uprostřed římských nebo benátských chrámů ale také v Mexiku... Tam všude se natáčelo. Mě překvapilo, že třeba je patronem Benátek vedle svatých Marka, Theodora a Rocha.“

Filmy *Jezuité* a *Nejznámější Čech Jan Nepomucký* je možno objednat v Karmelitánském nakladatelství na www.ikarmel.cz (cena 199 Kč).

Hrané dokumenty Otakára Marii Schmidt vycházejí na DVD v číslované řadě. Postupně přibudou další: film o salesiánech *Dej mi duši a ostatní si ponech*, o františkánech *Blázen z La Verney* a konečně o velkém světcí přesahujícím středoevropský prostor, *Svatý Vojtěch – první český Evropan*.

Pán Bůh je

Foto: Flickr, abbyladybug

gentleman

„Dobrý den, můžeme vás na dvě minuty zdržet?“ oslovili mě na ulici dva pojišťovací agenti. „Máme pro vás mimořádnou nabídku. Můžete nám prosím říct, u jaké zdravotní pojišťovny jste pojištěna?“ Odpověděla jsem, že děkuji za nabídku, že o žádné pojištění nemám zájem. „A to spoléháte na svoji pojišťovnu?“ zeptal se mě jeden z dvojice mladíků. „Ne, my spoléháme na Pána Boha!“ Vtom jsem zpozorovala, jak mladíkům padá úsměv z tváře, nějak znejistěli a hledali vhodnou reklamní frázi. „A jako třeba nějaká prevence zdraví?“ Znovu jsem odpověděla: „Víte, nejlepší je důvěřovat Pánu Bohu, opravdu! Žádná pojišťovna vám nepomůže jako Pán Bůh.“

A o tom, že nejlepší pojišťovna pro život je ta naše „nebeská pojišťovna“, jsem se přesvědčila na rodinné dovolené.

S manželem a naším malým synkem jsme se vydali strávit pár dní do Vranova nad Dyjí. Protože jsme dovolenou chtěli prožít i duchovně, těšili jsme se na čtvrtěční večerní mši svatou. Ve čtvrtek dopoledne jsem ale pocítila velkou malátnost. Rozbolela mě hlava, svaly, klouby, celkově jsem se cítila velice slabě. Blížil se čas, kdy měla být sloužena mše svatá a můj stav se stále nijak nezlepšoval. Začala jsem pochybovat, zda se mám

Žádná pojišťovna vám nepomůže jako Pán Bůh.“

vůbec mše zúčastnit. Ale pomohl mi můj hodný manžel svou radou: „Jak by se v takové situaci zachoval náš pan probošt?“ Moje odpověď byla jednoznačná, ihned jsem citovala nám tak dobře známá a povzbudivá slova pana probošta: „Nemějte obavu, vše dobře dopadne.“

Bylo to jasné: „Jdeme do kostela!“ A tak jsme šli. Cesta byla trochu náročnější, nohy mi moc nechtěly sloužit, ale pomaličku jsme zdolali vranovské kopce a šťastně jsme doputovali až do kostela.

Velkou část mše svaté jsem prožila vsedě s hlavou opřenou o ruce. Taková těžká malátnost... Po přijetí Svatého přijímání jsem v duchu prosila našeho milosrdného Pána: „Pane Ježíši, Ty jsi ten nejlepší lékař duše i těla. Tobě odevzdávám svoji slabost.“ Po této krátké modlitbě jsem prožila Boží pohlazení. Veškerá bolest, slabost a malátnost ze mě úplně opadla. Jen jsem během krátkého okamžiku s úžasem zakoušela, jak vše padá směrem dolů, ještě jsem pocítila brnění v nohách a potom, jakoby vše bylo pohlaceno do země. A nastal klid, pokoj, úleva, radost a díky za dar uzdravení. Pán Bůh léčí s láskou nejen naše tělo, ale hlavně naši duši. Jen On je ten největší gentleman!

Alenka ■

Dovolte mi, abych Vám napsal pár řádků, i když nejsem členem Společenství čistých srdcí manželů.

Před nějakou dobou jsem se zastavil na brněnském ústředí KDU-ČSL (jsem místostarosta v jedné městské části v Brně) a dožadoval jsem se nějakých tištěných materiálů na lidovecké nástěnky. Zrovna žádné neměli, ale dali mi dvě čísla časopisu *Milujte se!* s tím, že jim je tam někdo přinesl a že moc nevědí co s nimi. Já jsem je donesl domů a také jsem moc nevěděl co s nimi. Nějak se mi do čtení nechtělo, a tak ležely v kuchyni na stole a čekaly na svou „příležitost“. A ta se po čase dostavila. Jednou v neděli ráno jsem vstal o něco dříve a před odchodem do kostela mi zbyla chvilka času. Vzal jsem do ruky časopis *Milujte se!* a listoval v něm. Můj zrak se zastavil na článku *Společenství čistých srdcí manželů (Milujte se! 10/2009)*. S velkým zájmem jsem si jej přečetl a od té chvíle se mi neustále vracela myšlenka: „Napiš jim, zajď za nimi, pověz jim to.“

Volné chvíle v Šafově

Foto: archiv Antonína Crhy

Už dvacet let žijeme to, co SČS manželů

O co tedy jde? Když jsem totiž dočetl článek o Společenství čistých srdcí manželů, pochopil jsem, že to, co žiji já se svojí ženou Jitkou, v co věří a co žije naše společenství v České republice již skoro 20 let a co je i základní hodnotou naší mezinárodní společnosti Sekulární institut schönstattských rodin více než 40 let, o to usilují i další.

Ano, vedle iniciativy Společenství čistých srdcí manželů působí ve světě i v České republice společnost, která má cíl žít manželství podle Boží představy a v duchu zásad, které stanovilo Desatero a církevní učení. Sekulární instituty jsou společnosti zasvěceného života.

Zakladatel našeho hnutí P. Josef Kentenich, charismatický kněz z Německa, postupně od II. světové války vytvářel podmínky pro to, aby mohla vzniknout v Církvi zcela nová společnost, a to společenství rodin, které žijí podle evangelijních rad, tedy v duchu chudoby, čistoty a poslušnosti. Jeho myšlenku vzalo v roce 1968 za své několik rodin v Německu a Latinské Americe. My jsme do této společnosti vstoupili v roce 1991.

Antonín Crha (zkráceno) ■
E-mail: j.t.crhovi@seznam.cz

Další informace o Společenství čistých srdcí manželů viz *Milujte se!* 10/2009, str. 62 n. – on-line i na www.milujte.se.

Co je základní hodnotou naší mezinárodní společnosti Sekulární institut schönstattských rodin více než 40 let, o to usilují i další...

Modlitba zasvěcení SČSM

Odevzdávám Ti, Pane, sebe, svoji paměť, rozum, duši i tělo. Prosím, nauč mě milovat manželku (manžela) a děti láskou, která pochází od Tebe. Ježíši Kriste, dej nám oběma srdce čisté podle Tvého vzoru, aby naše soužití utvářela moudrá, velkodušná a oddaná láska, která nehledá sebe a věrně střeží Tvůj zákon a přikázání. Ať nám v tom pomáhá každodenní rodinná modlitba, společná účast na mši svaté a časté svaté přijímání a každý těžší pád ať hned dokážeme vyznat ve svátosti smíření. Dej, abychom stále čerpali z milostí svátosti manželství. Pane Ježíši, buď jediným Pánem našeho života.

Uč mě ovládat a kontrolovat mé sexuální tužby a mé emoce, aby má láska k manželce (manželovi) a dětem nebyla závislá na mých náladách a citových stavech, ale aby znamenala stálou péči o ně a abych jim ustavičně prokazoval(a) dobro. Prosím Tě o čistou manželskou lásku, abych dokázal(a) být pro partnera nezištným darem. Očišťuj moji lásku od veškerého egoismu, abychom si vždycky odpouštěli, neubližovali si a vzájemně se za sebe modlili. Abychom si zachovali čistotu srdce, slibuji, že nebudu nikdy číst, kupovat ani prohlížet pornografické časopisy, programy ani filmy, nebudu užívat antikoncepční prostředky a budu připraven(a) přijmout ochotně děti, jimiž nás Bůh obdaří.

Prosím Tě, Pane, o pomoc, abych se vyhnul(a) všemu, co činí závislým, co zotročuje a ponouká ke zlému. Maria, moje Matko, veď mě cestami víry k jedinému prameni lásky v našem manželství, k Ježíši, abych v Něj vždy důvěřoval(a) a Jemu věřil(a). Amen.

Cestou do Vranova nad Dyjí

Foto: Ondřej P. Vaněček

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Být v SČS může být výhodné

Narazil jsem na názor, že ti, kdo vstoupili do Společenství čistých srdcí (SČS), to mají těžší. Tento podle mého mínění mylný názor šířil člověk, který o SČS moc nevěděl. Vycházel z nesprávného předpokladu, že členové SČS musí dodržovat něco navíc, co ostatní lidé dodržovat nemusí a že se tím dostávají do těžších životních situací. Opak je pravdou.

V naší době je dobře, že SČS existuje, vždyť žít podle tradičního učení Církve

a růst k ideálu, o kterém mluví Ježíš, když říká: „Blahoslavení čistého srdce...“ není, zvláště pro mládež, vůbec lehké. Je tedy na místě, aby se v úsilí o ideál čistého srdce mohli mladí vzájemně povzbuzovat a vydávat světu i sobě navzájem jasné svědectví, že je tu někdo, kdo si těchto hodnot váží...

Osobně si myslím, že ti, kdo do SČS patří, to mají dokonce v několika směrech lehčí. Zmíním alespoň dva pohledy pro potvrzení tohoto svého názoru. Především však, že předpokladem k vidění SČS v kladném světle je samozřejmě to, že člověk chce žít v souladu s celým učením Církve.

První velkou posilou pro členy SČS je už ta skutečnost, že se za sebe denně modlí modlitbu Pod ochranu tvou. Mnozí z nich svědčí, že je to pro ně skutečně účinná pomoc. Provází je vědomí: i dnes se za mě modlí víc než tisíc lidí. A to už je nějaká síla...

Druhou výhodou je možnost být v kontaktu se stejně smýšlejícími lidmi, vzájemně se sdílet, setkávat a povzbuzovat, aby obstáli.

Těch výhod by se samozřejmě dalo vyjmenovat mnohem víc. Mladí mi občas vyprávějí o tom, jak to vše prožívají oni. Je zajímavé, že se poměrně často opakuje jedno sdělení. Velmi je povzbudilo, když potkali někoho, koho neznali a kdo měl prstýnek SČS. A to pochopitelně těší je i nás, kteří mladým ze SČS fandíme a doprovázíme je.

P. Marek Dunda ■

O co se snažíme ve Společenství čistých srdcí

- ♥ *žít za ideálem čistého srdce (ideál čistého srdce je zde pojímán velmi široce, nezahrnuje pouze sexualitu)*
- ♥ *chápat sexualitu jako Boží dar člověku, ne jako konzumní záležitost a snažit se žít v souladu s 6. a 9. příkázáním Desatera*
- ♥ *znát učení Církve o těchto otázkách, pochopit jeho význam a přijmout je*
- ♥ *rozvíjet ve všech směrech ctnost čistoty a vydávat radostné svědectví o její hodnotě*
- ♥ *nezapomínat žít podle ostatních příkázání Desatera a rozvíjet ostatní složky autentického křesťanského života (modlitba, četba Písma svatého, život ze svátostí atd.)*
- ♥ *Kdo může do SČS vstoupit*
- ♥ *členem SČS se může stát každý svobodný člověk starší 15ti let, který chce žít podle výše uvedených bodů*
- ♥ *nezáleží na dosavadním způsobu života, důležité je rozhodnutí pro současnost a budoucnost*

Shrnutí: V SČS nejde o nic nového. Mladí se jen hlásí k osvědčenému učení katolické církve. Rozhodují se, že se budou snažit růst k ideálu čistého srdce. Vzájemně se podporují příkladem i modlitbou.

Foto: Flickr, Frankenstein

ným a vítězným. On, Ježíš ukřižovaný a vzkříšený, si touto cestou „chtěl připravit Církev slavnou, bez poskvrny, vrásky ... aby byla svatá a bez vady“ (Ef 5,26).

Ze všeho, co nám sděluje samotné Boží Slovo a potvrzuje zkušenost Církve, vyniká neodolatelné pozvání pro každého z věřících přispět k budování Církve vlastním dílem. Rodina je snad v celém stvoření jedno z vrcholných děl Tvůrce, kde se spojuje láska v několika podobách: láska manželská, láska rodičovská, láska sourozenecká, láska generační. Všechny tyto vztahy jsou napojeny na Boha, Lásku. Přes všechny těžkosti, které rodina musí neustále zdolávat, platí, že věřící rodina je výsostným místem Božího přebývání s lidmi, je malou církví, kde platí Ježíšův příslib: „Kde jsou dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.“ Podle těchto slov si členové každé lidské rodiny mohou denně a stále darovat Boží přítomnost..

*biskup Josef Hrdlička
(z knihy Silná jako smrt je láska,
Karmelitánské nakladatelství, 2008) ■*

Láska a přátelství v Ježíšově odkazu

Před odchodem do krvavého potu Getseman a na Golgotu vyslovil Ježíš ve večera-dle na rozloučenou své vyznání lásky těm, které miloval až do krajnosti.

Řekl jim také: „Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli... Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život“ (Jan 15,15.13). Pojem přátelství splývá s pojmem láska v Srdci toho, kdo jde za nás z lásky položit život. Tím dostává i vztah přátelství jedinečný význam, neboť ho posvěcuje sám Bůh.

Jistě vnímáme, jak lacině a lehkovážně se vyslovuje pojem „přítel, přítelkyně“ ve světě, kde se lidé nechtějí spojit v manželství a hledají nezávazné vztahy, které mohou podle libosti ukončit. Je to pravý opak toho, co má na mysli Ježíš. I láska muže a ženy v sobě obsahuje jakousi výjimečnou formu přátelství, nezištného, obětavého přístupu, závaznosti, otevřenosti a bezvýhradnosti, která trvá,

„pokud je smrt nerozdělí“. Ježíše s jeho nevěstou Církví ani smrt nedokázala rozdělit, naopak, oba je spojila poutem věč-

*Jistě vnímáme,
jak lacině
a lehkovážně
se vyslovuje
pojem „přítel,
přítelkyně“...*

Foto: Flickr, The Hamster Factor

ABC Kruciáty lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmýšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapříčiňuj pláč. Uklidňuj a projevuj dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřecheovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochtově přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šíř to dál!

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se